

ஆய்வு

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

கடல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

ஈழக்கவி
ஞானதாஸ் ஜெயரஞ்சினி
திக்குவல்லைகமால்
அ.யேசுராசா
என்.சந்திரசேகரன்
சு.சிறீதரன்
ம.நிரேஸ்குமார்
மானிப்பாய் சுதன்
ஆனந்தி
முல்லை கோணேஸ்
மஞ்சு மோகன்
ஆ.முல்லைதிவ்யன்
ந.குசபரன்
நா.நவராஜ்
செல்லக்குட்டி கணேசன்
மு.யாழ்வன்
வல்வைக்கமல்
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
க.முத்துராஜா
செ.அன்புராசா
பஸ்லி ஹமீட்

111

மார்கழி - 2017

1.00/-

ஆய்வு

கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாரும்	
உலகத் தமிழ் ஆய்வுகளும்	
ஈழக்கவி.....	03
நழத்துத் தமிழ் அரங்கு:எழுத்துரு நாடகம் அரங்கு	
ஆற்றுக்கை - ஒரு எண்ணக் கருப்பகுப்பாய்வு	
ஞானதாஸ் ஜெயரஞ்சினி.....	17
உபாவி லீலாரத்னாவின் பன்முக இலக்கியப்பணிகள்	
திக்குவல்லை கமால்.....	
	26
நிழல்கள் - 10	
ஒருத்தி(தமிழ், 97 நிமிடம், 2003)	
அ.யேசுராசா.....	31
வாழ்க்கையும் அழகியலும்	
என்.சந்திரசேகரன்.....	34
நவீன இலக்கியப் பிரச்சினைகள்	
சு. சிந்திரன்.....	43

சிறுகதைகள்

ம.நிரேஸ்குமார்.....	12
மானிப்பாய் சுதன்.....	28
ஆனந்தி.....	39

கவிதைகள்

முல்லை கோணேஸ்.....	16
மஞ்சு மோகன்.....	23
ஆ.முல்லைதிவ்யன்.....	23
ந.குபரன்.....	24
நா.நவராஜ்.....	25
செல்லக்குட்டி கணேசன்.....	25
மு.யாழ்வன்.....	38
வல்லை கமால்.....	42
கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்.....	42
க.முத்துராஜா.....	47
செ.அன்புராசா.....	48
பஸ்லி ஹமீட்.....	48

ஞாள் மதிப்பீடு

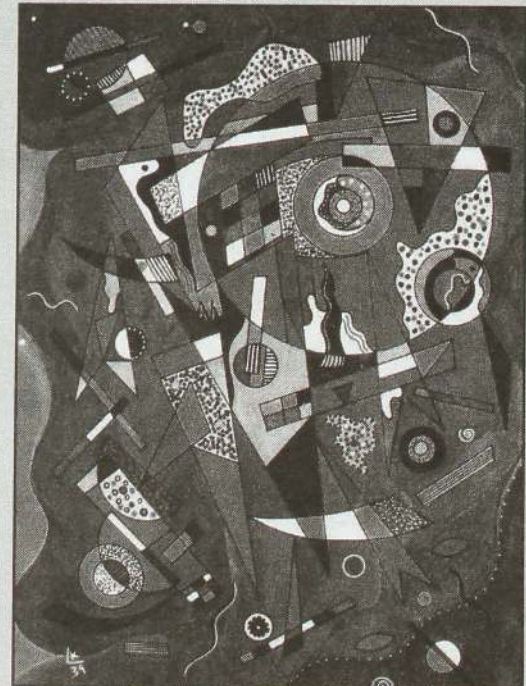
வல்லைக்கமமல்.....	46
-------------------	----

பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாரும்
உலகத்தமிழ் ஆய்வுகளும்
- ஈழக்கவி -

உபாவி லீலாரத்னாவின் பன்முக இலக்கியப்பணிகள்
- திக்குவல்லை கமால் -

அட்டாட ஐவியம்
நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2017 மார்ச்சு இதழ் -111

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

ஜீவநதி வாசகர்களே!

ஜீவநதியின் 112 ஆவது இதழ்(2018 தை) 11 ஆவது ஆண்டு மலராக வெளி வரவுள்ளது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளவதோடு அதற்கு படைப்புகளை எழுதி அனுப்ப விரும்பும் படைப்பாளிகள் மார்ச்சு 15 இற்கு முன்னர் அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

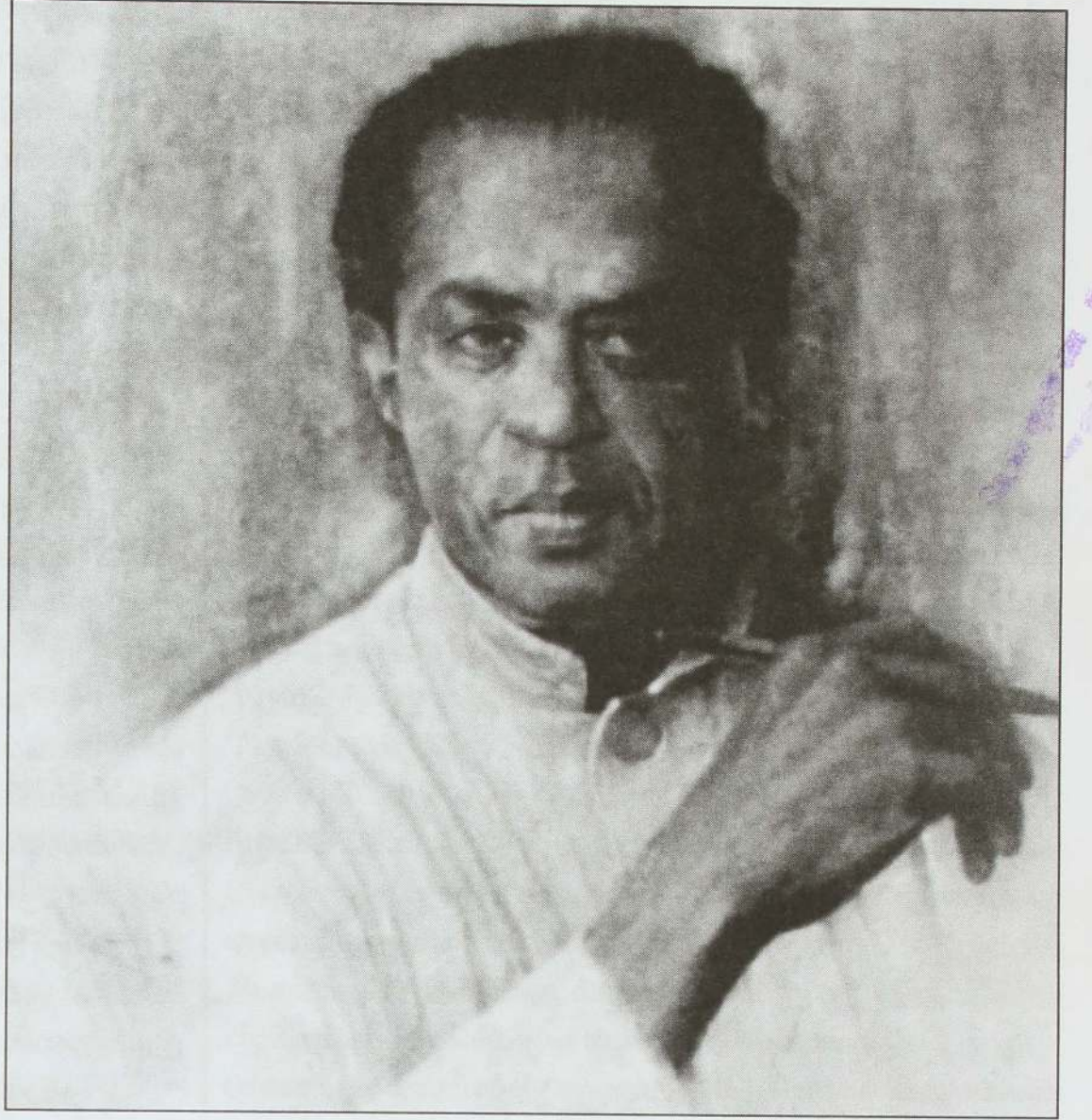
111 இதழ்களை, 18 சிறப்பிதழ்கள், 10 ஆண்டு மலர்கள் உள்ளடங்கலாக ஜீவநதி வெளியீடு செய்துள்ளது. 11 ஆவது ஆண்டில் அடுத்த வருடம் காலடி எடுத்து வைக்கவுள்ள ஜீவநதி, ஏனைய சஞ்சிகைகளுக்கு இருக்க கூடிய விற்பனைப் பிரச்சினையுடன் தான் வெளி வருகின்றது. பல இலக்கியகாரர்கள், எழுத்தாளர்கள் இலவசமாக பிரதிகளை பெற்று வாசிப்பதிலேயே முனைப்புக் காட்டுகிறார்கள். பணம் கொடுத்து ஒரு இதழை வாங்கி வாசிக்க பலருக்கு மனம் இல்லை. இவ்வாறான சூழலில் தான் எமது சஞ்சிகைகள் வெளியாகின்றன. விற்பனைப் பிரச்சினை காரணமாகவே பல சஞ்சிகைகள் வரவினை நிறுத்திக் கொண்டுள்ளன. ஈழத்தில் இருந்து வடக்கில் இருந்து ஜீவநதி, தலைநகரிலிருந்து ஞானம் ஆகிய இரு சஞ்சிகைகளே மாதாந்தம் வெளிவருகின்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளாக காணப்படுகின்றன. ஜீவநதியின் தொடர் வருகை என்பது வாசகர்கள் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது. வருகின்ற புத்தாண்டிலிருந்தாவது தங்கள் நண்பர்கள், பாடசாலை நூலகங்கள், நூலகங்கள், வாசிக சாலைகள், பொது வாசக நிறுவனங்கள், அலுவலகங்கள் என்பவற்றிற்கு ஜீவநதியை அறிமுகம் செய்யுங்கள்; சந்தாதாரர்களை இணைத்து தந்து உதவுங்கள்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம்- பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம், இலங்கை வங்கி அருகாமை பேப்பர் கடை
நெல்லியடி, பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

உலகத் தமிழாராய்ச்சி
 நிறுவனத்தின் தோற்றத்திற்கு
 எவ்வாறெல்லாம் அடிகளார் தமது
 பாங்களிப்பினைச் செலுத்தினார்
 என்பது உலகம் அறியும். ஒரு
 மரம் வேண்டுமென்றால் அதற்கு
 விதை இடவேண்டும் அதுபோல
 இந்நிறுவனத்திற்கு வித்திட்ட
 பெருமகனாரும் அடிகளாரே
 ஆவர் என்பது அறிஞர்களின்
 முடிபு. தமிழ் இலக்கியத்தின்
 பெருமையினையும்
 தொன்மையினையும்
 தந்நிகரற்றத் தன்மையினையும்
 வெளிப்படுத்தியதோடு அதை
 உலகளாவிய நிலையில் பரப்ப
 முற்பட்டவர் தனிநாயகம்
 அடிகளார்.

பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாரும் உலகத் தமிழ் ஆய்வுகளும்

ஈழக்கவி

உலகத் தமிழ் ஆய்வுகளுக்கு நாயகமாக
 திகழ்ந்தவர் பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாவார்.
 இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழிலக்கியத்தினது சர்வ
 தேசமயமாக்கலுக்கு வித்திட்ட மூலவர் அவர். “என்னை
 நன்றாக இறைவன் படைத்தனன் தன்னை நன்றாகத்
 தமிழ் செய்யுமாறே” என்ற அடிகளாரின் வாசகம் தமிழ்
 உலகில் பிரபலமானது. அந்த வாசகத்தின் பிரகாசத்தில்
 தன்வாழ்வியலை அமைத்துக்கொண்டவர். சேவியர்
 யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில், ஊர்காவந்துறையில் “கரம்
 பொன்” என்ற கிராமத்தில் ஹென்றி ஸ்தானிஸ்லாஸ்
 கணபதிப்பிள்ளை - செசில் இராசம்மா பஸ்தியாம்
 பிள்ளை ஆகியோருக்கு மூத்த மகனாக 02.08.1913
 அன்று பிறந்து, 1980 செப்டெம்பர் 1 ஆம் திகதி தமது 67
 வயதில் மறைந்தார். தனிநாயக அடிகளின் இயற்பெயர்
 சேவியர் நிக்கலஸ் ஸ்தானிஸ்லாஸ் என்பதாகும். பிற்
 காலத்தே இவர் தமிழில் கொண்ட தீராத காதலினால்
 தனது பெயரில் தனிநாயகம் என்ற தமிழ்ப் பெயரினையும்
 சேர்த்துக் கொண்டார். தனிநாயகம் அடிகள் தொடக்கக்
 கல்வியை ஊர்காவந்துறை புனித அந்தோனியார்
 கல்லூரியிலும், இடைநிலைக்கல்வியை 1923 முதல் 1930

வரை யாழ்ப்பாணம் புனித பத்திரிசியார் (சென்.பற்றிக்ஸ்)
 கல்லூரியிலும் ஆங்கில மொழிமூலம் பெற்றார். பின்னர்
 1931 முதல் 1934 வரை கொழும்பில் புனித பெர்னாட் (St.
 Bernard Seminary) மறைப்பள்ளியில் சேர்ந்து மெய்யியல்
 (Philosophy) பயின்றார். இக்காலப்பகுதியில் கொழும்பி
 லிருந்து வெளிவந்த 'The Messenger of the Sacred Heart for
 Ceylon' Max Pemberton என்னும் ஆங்கில வார இதழில்
 பதினொரு கட்டுரைகளை எழுதி, தன்னுடைய எழுத்
 தாற்றலையும், ஆங்கில புலமையும் வளர்த்துக்
 கொண்டார். திருவனந்தபுரம் மறைமாவட்டத்தில் பணி
 யாற்றிய போது, அடிகளாரின் ஆற்றலை அவதானித்த
 மார் இவானியோஸ் ஆண்டகை, அவரை உரோம்
 மாநகரிலுள்ள உர்பன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுப்பி
 வைத்தார். அப்பல்கலைக்கழகத்தில் The Carthaginian Clergy
 என்ற தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக்
 கட்டுரையினை எழுதி தெய்வ மெய்யியலில் (Doctor of
 Divinity) கலாநிதிப்பட்டம்பெற்றார். இவ்வாய்வுக் கட்டுரை
 1960இல் நூல் வடிவில் வெளியானது. இங்கு படிக்கும்
 போதே பன்னாட்டு அறிஞர்களின் தொடர்புகள் இவருக்கு
 கிடைத்தது.

ஆங்கிலத்திலும் இலத்தீனிலும் புலமை பெற்றிருந்த அடிகளார் உரோமில் இத்தாலிய மொழியினை கற்றதுடன் ஸ்பானிஷ், போர்த்துக்கீசம், கிரேக்கம், ஜேர்மன், எபிரேயம், பிரெஞ்சு, மலாய், ரஸ்யன் ஆகிய மொழிகளையும் பயின்றார். ஸ்பானிஷ், இத்தாலியம், போர்த்துக்கீசம், ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, லத்தீன், ஆங்கிலம், தமிழ் போன்ற பத்து மொழிகளில் புலமை உடையவர் தனிநாயகம் அடிகளார். இந்த பன்மொழி ஆளுமை, அவருக்கு தமிழிலக்கியத்தை சர்வதேய மொழிகளோடு ஒப்பாய்வு செய்யவும் தேடல்களை மேற்கொள்ளவும் உறுதுணையாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்தில் 1951ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ் விழா வொன்றில் அவர் ஆற்றிய உரை உயிர்ப்பானது: “ஆங்கிலம் வணிகத்தின் மொழி என்றும், இலத்தீன் சட்டத்தின் மொழி என்றும், கிரேக்கம் இசையின் மொழி என்றும், இத்தாலியம் காதலின் மொழி என்றும், பிரெஞ்சு தூதின் மொழி என்றும், கூறுவது ஒரு புடையொக்கு மெனின், தமிழ் இரக்கத்தின் மொழி - பக்தியின் மொழி எனக் கூறுவதும் இனிது பொருந்தும்.”

உரோமில் கற்கின்ற காலத்திலே அடிகளுக்கு தமிழ்மீது ஆர்வமும் பற்றுதலும் துளிர்க்கத் தொடங்கியது. இதனை அவரது பின்வரும் வார்த்தைகள் மெய்பிக்கின்றன:

என் தமிழ்ப்பற்று மிகுந்ததே அன்றி குறைந்திருந்திலது. அவ் ஆண்டுகளில் உரோம் மாநகரில் ஒருங்கு வாழ்ந்த தமிழர் எண்மர். நாம் “வீரமுனிவர் கழகம்” என்ற ஒன்றை குருமடத்தில் நிறுவி தமிழை ஒரு சிறுது பயின்று வந்தோம். வத்திக்கான் வானொலி நிலையத்திலிருந்து தமிழில் ஒலி பரப்பும் வாய்ப்பும் பன்முறை பெற்றோம். அங்ஙனம் ஒலிபரப்பும் தோறும் “தேமதுரத் தமிழோசை உலகம் எல்லாம் பரவும் வகையில் செய்தோம்” எனக் கருதிகளிப்புற்றோம்.

குருத்துவக் கல்வியை முடித்து அதில் பட்டம் பெற்ற பின்பு தென்னிந்தியா திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் வடக்கன்குளம் என்னும் ஊரில் உள்ள புனித தெரசான் மடப் பாடசாலையில் துணைத் தலைமை ஆசிரியராகப் (1940-1945) பணியாற்றினார். இங்கு ஆங்கிலம், வரலாறு, சமயம், தமிழ் போன்ற பாடங்களை கற்பித்துவந்தார். முறையாக தமிழைக் கற்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு இங்கேயே தோன்றியது. பண்டிதர் குருசாமி சுப்பிரமணிய ஐயர் என்பவரிடம் தமிழ் பயில் ஆரம்பித்தார். நான்காண்டுகள் பண்டிதரின் துணையோடு தமிழ் பயின்ற அடிகளாருக்கு தமிழ் இலக்கியங்களில் அத்தீத ஈர்ப்பு உண்டானது. குறிப்பாக “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”, “உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்” போன்ற புறநானூற்றுச் செய்யுள்களின் கருத்துச் செறிவில் மனம் தோய்ந்தார். இதனால் தமிழில் முதுகலைப்பட்டம் பெற முடிவு செய்து, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து தமிழ் இலக்கியம் படித்தார். இவரது தமிழ் அறிவின் ஆழத்தினையும் முதிர்ச்சியினையும் கண்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர்

பேராசிரியர் எம். இரத்தினசாமி, மற்றும் பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரும் எடுத்த முடிவினால் இளமாணிப் படிப்பு முடிக்காமலே நேரடியாக முதுகலை மாணிப் படிப்பினை மேற்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார். 1947 ஆம் ஆண்டில் தமிழில் முதுகலைப்பட்டம் (எம்.ஏ.) பெற்றபின் அடிகளார் தொடர்ந்து கற்று 1949 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் இலக்கிய முதுகலைப் பட்டமும் (எம்.லிட்.) பெற்றார். அப்பட்டத்துக்காகப் பேராசிரியர் அ.சிதம்பரநாதனாரை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு “பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை” என்னும் பொருள் பற்றி ஆய்வு செய்தார். இது 'Nature in Ancient Tamil Poetry' என்று 1952இல் நூலானது. அதன்பின்னர், 'Nature in Tamil Poetry : The Classical Period', 'Landscape and Poetry : A study of Nature in Classical Tamil Poetry' என்னும் பெயர்களோடு வெளிக்கொணரப்பட்டது. இந்நூலைத் திறனாய்வு செய்த பேராசிரியர் கமில் சுவலபில் “பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி இதுவரை எழுதப்பட்டவை அனைத்தையும் இந்நூல் பலவகையிலும் விஞ்சி நிற்கின்றது” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த தமிழ் ஆய்வே இவரை ஆய்வுத்துறைக்கு இட்டுச்சென்று உலகத் தமிழாய்வு வரை கொண்டு சென்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிகளார் தமிழ்த் தூது, ஒன்றே உலகம், திருவள்ளூர் அடங்கலாக மொத்தம் 137 நூல்களை எழுதியுள்ளார். “தமிழ்த்தூது” அவரது முதல் தமிழ் நூல். இது 1952இல் முதல் பதிப்பு கண்டது. தாய்லாந்து, வியட்நாம், ஜப்பான், கம்போடியா, சோவியத் ஒன்றியம், இந்தோனேசியா, தென் அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய நாடுகள், ஆபிரிக்க நாடுகள், நடுகிழக்கு நாடுகள் முதலான தேசங்களுக்கு பயணித்துப் பெற்ற அனுபவங்களையும், தமிழும் தமிழரும் பற்றிய கருத்தியல்கள் இந்நாடுகளில் உள்ளனவா என தேடி ஆராய்ந்து பெற்ற முடிவுகளையும் முன்னிலைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பே “ஒன்றே உலகம்” நூலாகும். இந்நூல் 1963ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளார் ஆற்றிய உரை “திருவள்ளூர்” (1967) என்னும் பெயரில் நூலாகியுள்ளது.

ஆங்கிலத்தில் ஆழ்ந்த புலமை உடைய அடிகளார் தமிழில் எழுத ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் குவித்திருந்தார். ஆங்கிலத்தில் பல கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவையே உலக அரங்கிற்கு தமிழை கொண்டுச் சென்றன. கார்த்தேஜியின் மறைமாநில குருகுலம் (The Carthaginian Clergy: 1952)), பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் கல்விச் சிந்தனைகள் (Ancient Tamil Education) (இவ்வாய்வு அச்சாக்கம் பெறவில்லை) முதலானவை இவரது ஆங்கிலமொழி ஆக்கங்களாகும். தமிழியல் நூல்கள் ஆய்வடங்கல் (A Reference Guide to Tamil Studies), வெளிநாடுகளில் தமிழ்க் கல்வி (Tamil Studies Abroad), தமிழ்ப் பண்பாடும் நாகரிகமும் (Tamil Culture and Civilization) முதலானவை அவர் தொகுத்த ஆங்கில நூல்கள். இவை

சர்வதேசத்திற்கு தமிழின் செழுமையை உணர்த்திற்று.

தூத்துக்குடியில் பணியாற்றிய காலத்தில் தனிநாயகம் அடிகளார் “தமிழ் இலக்கியக் கழகம்” என்ற அமைப்பினை நிறுவி 1952 ஆம் ஆண்டில் Tamil Culture (தமிழ் பண்பாடு) என்னும் ஆங்கிலக் காலாண்டு இதழை வெளிக்கொணர்ந்தார். 1966 வரையில் இச்சஞ்சிகை வெளிவந்தது. 1960, 1962, 1965 ஆண்டுகளில் “தமிழ் கல்ச்சர்” வெளியிடப்படாததால், 12 ஆண்டுகளில் 44 இதழ்களே வெளிவந்தன. இச்சஞ்சிகை தமிழர்களுடைய கலை, இலக்கியம், பண்பாடு என்பவற்றை பறைசாற்றி வந்துள்ளது. இவ்விதழ் அமெரிக்க, ஐரோப்பிய பல்கலைக்கழகங்கள் வரை சென்றடைந்த பெருமை தனிநாயகம் அடிகளாரையே சாரும். இதன் காரணமாக தமிழ் கற்கும் வேற்றுமொழி இனத்தவர்களான சுவெலபில், பிளியோசன், அந்திரோனோவ், எமனு, குய்ப்பர், நோல்டென், மார், பொக்சர், பறோ ஆகியோர் இவ்விதழில் தொடர்ந்து தமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதினர். உலகத்திலுள்ள தமிழியல் துறை சார்ந்த அறிஞர்கள் பலரும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம் மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் ஆகிய காலங்களில் உருவான தமிழியல் ஆய்வுக்குப் புதிய முகம் தருவதாக Tamil Culture இல் வெளிவந்த கட்டுரைகள் அமைந்தன. தமிழியல் ஆய்வு உலகம் சார்ந்த ஆய்வுகளாக இவை அமையப்பெற்றிருந்தன. இவ்விதழ் வழி உருவான ஆய்வுப் போக்கை, திட்டமிட்ட மாநாட்டுக் கருத்தரங்குகள் மூலம் வளர்த்தெடுக்க அடிகளார் முயற்சித்தார். அவர் மேலை தேயங்களுக்கு பயணித்தபோது, அங்கு தமிழில் முதன்முதலாக பிரசுரமான நூல்களை கண்டார். இது பற்றி Tamil Culture ரில் 1958 ஆண்டு “The First Books Printed in Tamil” என்னும் கட்டுரையினை எழுதினார். உரோம எழுத்துக் களாலே தமிழ் வரிவடிவங்களை உணர்த்தி லிஸ்பன் நகரிலே 1554ம் ஆண்டு Carthila என்னும் முதல் தமிழ் நூல் அச்சிடப்பட்ட தகவலை அடிகளார் இக் கட்டுரையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இந்நூல் தமிழ்மொழிக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் பெருஞ்சிறப்புக் கொடுத்துள்ள விபரம் இதில் விரிவாக சொல்லப் பட்டுள்ளது. தென்கிழக்காசிய (கம்போடியா, வியட் னாம், தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா) நாடுகளில் தமிழ்க் கலாசாரம் பரவிய வகையினை மையப்படுத்தி “Tamil Cultural Influences in South East Asia” என்ற கட்டுரை யினையும் Tamil Culture ய் எழுதினார். தமிழ்க்கலா சாரத்தின் எத்தகைய எச்சங்கள் இந்நாடுகளில் காணப் படுகின்றன என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களுடனும், தன்னுடைய சொந்த அனுபவத் துடனும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளார். “தமிழ்க் கல்ச்சரில்” அவர் எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் மகத்தானவை. 1952 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த முதல் இதழின் தலையங்கத்தில், தமிழாராய்ச்சியில் உள்ள பல குறைகளையும், அவற்றை ஒன்றிணைத்து

நெறிப்படுத்த வேண்டிய தேவையினையும், தமிழ் பண்பாட்டின் தொன்மையையும் சிறப்பையும் மிகத் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

எழுநிலை மாடம்

கால்சாய்ந்துக்

கழுதை மேய்

பாழாகினும் ஆகும்

என்ற ஓளவையாரின் கருத்துக்கு ஒப்பான கிரேக்க கவிதை ஒன்றை மேற்கோள் காட்டி, தமிழின் இன்றைய இழிந்த நிலையை விளக்குகின்றார். இந்த தலையங்கத்தின் இறுதியில் பண்பாடுகள் பேணப்பட வேண்டியதன் உலகளாவிய தேவையை வள்ளுவரின் குறள் மூலம் தெளிவாக்குகின்றார். இறுதி வாசகமாக அமைந்த குறள் இதுதான்:

பண்புடையார்ப்பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல்
மன்புக்குமாய்வதுமன்

1952 தொடக்கம் 1961 வரை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வியியலில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினார். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய காலத்தில் 1955 முதல் 1957 வரை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் இலக்கியம் வழியாகக் கல்வியியல் (Ancient European and Indian Systems of Education Compared, with Special Reference to Ancient Tamil Education) என்னும் தலைப்பில் ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்து கல்வியியலில் கலாநிதி (Ph.D) பட்டத்தினை இரண்டாவது முறையாகப் பெற்றுக் கொண்டார். மீளவும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்விப் பீடத்தில் விரிவுரையாளரானார். இலண்டன் லிருந்து வருகையில், தமிழில் முதன்முதலில் அச்சானா நூல்கள் சிலவற்றின் மிக நுண்ணிய நிழற்பட பிரதிகளை எடுத்துவந்தார். தமிழ் மொழியின் பன்மைத்துவ வளர் நிலையை பிரதிபலிக்கும் அடிப்படையில் ஒரு அற்புதமான நூல்கண்காட்சியை 1960 ஆம் ஆண்டு நடத்தினார்.

1961 முதல் 1968 ஆம் ஆண்டுவரை மலேசியா வில் உள்ள மலாய் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்தியத் துறையின் தலைவராகவும் தமிழ்த் துறையின் பீடாதிபதியாகவும் தமிழ் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றினார். இக்காலத்திலேயே பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களும் இங்கு பேராசிரியராகக் கடமையாற்றினார். 1969 இல் மலேசியாவை விட்டு நீங்கியவுடன் பாரிசு மற்றும் நேப்பிள்ஸ் பல்கலைக் கழகங்களில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். தமிழ் மொழியின் செழுமையை உலகப் பல்கலைக்கழகங் களில் நிலைநிறுத்திய அடிகளார், சமய குருவாக, ஆசிரியராக, பேராசிரியராக, ஆராய்ச்சியாளராக, சிறந்த பேச்சாளராக, எழுத்தாளராக, தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் சிற்பியாக, திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும் செயல் வீரனாக, தமிழ்த் தூதுவராக பன்முக பரிமாணங்களில் முகிழ்ந்தவர்.

பேராசிரியர் தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு புகழைத் தேடிக்கொடுத்த இரண்டு விடயங்களை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி சுட்டுகின்றார். ஒன்று, “Tamil

Culture” எனும் ஆங்கிலச் சஞ்சிகையை 1953 ஆம் ஆண்டு முதல் வெளியிட்டமை. இரண்டு, 1964ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியில் நடந்த கீழைத்தேய அறிஞர்கள் மாநாட்டின் பொழுது, International Association of Tamil Research (அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம்) எனும் நிறுவனத்தைத் தொடங்கி தமிழ் நிலைப்பட்ட சர்வதேச மாநாடுகள் நடத்தியமை (ஈழத்தின் தமிழிலக்கியச் சூடர்கள்; 2010: 191). அடிகளார் வெளியிட்ட “Tamil Culture” என்ற சஞ்சிகை (1955 - 1963) பல தமிழியல் ஆய் வாளர்களை ஒன்றிணைத்துத் தமிழியல் ஆய்வியழில் ஒரு புதுசெல்நெறியை ஆரம்பித்திருந்தது. இது தமிழியல் ஆய்வுக்கு ஒரு தனிக்களம் அமைக்க வேண்டிய தேவையை உந்திக்கொண்டிருந்தது. மலேசியாவில் பணியாற்றுகின்ற காலத்தில் தமிழியல் சார்ந்த ஒரு சர்வதேச மாநாட்டை நடாத்த அடிகளார் திட்டமிட்டார். இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த கீழைத்தேச மாநாட்டுக் காலம் அவருக்கு கைகொடுத்தது. உலக நாடுகளில் உள்ள அனைத்து அறிஞர்களும் ஒன்று கூட வேண்டும் என்ற நோக்கில் கீழைத்தேச நாடுகள் பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்ட அறிஞர் பெருமக்கள் பலரும் இரண்டு ஆண்டு களுக்கு ஒருமுறை கூடி புதிய ஆய்வுகள் பற்றிய சிந்தனைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். இவ்வமைப்பு “கீழை நாட்டாய்வாளர்களின் பன்னாட்டு ஒன்றியம்” என்ற பெயரில் நடைபெற்று வந்தது. இதிலும் தமிழ் மொழி பற்றிய ஆய்வு மிகக் குறைவாகவே இடம் பெற்றது. இத்தகு குறைபாடுகளைப் போக்கி தமிழ் மொழிக்கு உலகளாவிய அளவில் உலகக் கவனிப்பை உருவாக்க அடிகளார் முனைப்புக்கொண்டார். இதனை ஏற்று நடத்த ஓர் அமைப்பு தேவையென்பதை அவர் உணர்ந்தார். கீழைத்தேச மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட தமிழியல் அறிஞர்களின் விசேட கூட்டத்தை புதுடில்லியில் 1964ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 7ஆம் திகதியன்று, பேராசிரியர் வி.அய்.சுப்பிரமணியனும் அடிகளாரும் கூட்டினர். இக்கூட்டத்தில் பதினைந்து நாடுகளைச் சேர்ந்த 60 தமிழியல் அறிஞர்கள் கலந்து கொண்டனர். இங்கு தான் “அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம்” தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இதன் இணைச்செயலாளர்களாகப் பேராசிரியர் காமில் சுவலெபிலும், தனிநாயகம் அடிகளாரும் நியமனம் பெற்றனர். பேராசிரியர் ஜான் பிலியோசட் தலைவராக தெரிவானார். உலகிலுள்ள அறிஞர் பலரை ஒன்று சேர்ப்பதும், அவர்களை அறிமுகப்படுத்துவதும், அவர்களது ஆராய்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த உதவுவதும் இம்மன்றத்தின் சிறப்புப் பணிகளாய் அமைகின்றன. மேலும் பல நாடுகளில் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற அறிஞர் தமது ஆராய்ச்சி முடிவுகளைப் பொது மன்றம் ஒன்றில் சமர்ப்பித்து பயன் பெறவும் இம்மன்றம் வழி வகுத்திருக்கின்றது. தமிழ்மொழி உலக அரங்கில் அனைத்துச் சிறப்புகளும் பெற்று அறிவியல் மற்றும் பிற துறைகளிலும் தகுதி பெற்றதாக வளர இம்மன்றம் உறுதுணை புரிகின்றது. “இது தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை உணர்ந்திருந்த

மேலைநாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களுடன் ஏற்கனவே தொடர்பு கொண்டு இதனைத் தோற்றுவிக்க முன்னின்று உழைத்தவர் தனிநாயக அடிகள் ஆவர்” என்பது பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் அவதானிப்பாகும். மேலும் இதுபற்றி பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இப்படி கூறுகின்றார்:

“இந்த ஆராய்ச்சி மன்றம் இந்திய வரலாற்றியல் ஆய்வு முறைகளிற் பெரும் பிரச்சி னையாக விளங்கிய ஒன்றுக்குத் தீர்வு காணுவதற்கான வலுவான களத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இந்தியப் பண்பாட்டினதும் நாகரிகத்தினதும் உருவாக்கத்தில் இடம் பெறும் “ஆரியம்” சாராத கூறுகள் யாவை, இவற்றின் உருவாக்கத்தில் அவை பெறும் முக்கியத்துவம் யாது என்பது இந்திய வரலாற்றினது பிரச்சினையாக மாத்திரமல்லாது, தென்னாசிய வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக இருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிற் கொள்ளப்பட்டது போன்று கங்கைக் கரையும் சமஸ்கிருத மொழியுமே இந்தியப் பண்பாட்டின் அச்சாணி என்கின்ற கருத்தைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்கு அறிவு பூர்வமான சாஸ்திரீய ஆராய்ச்சி முடிவுகள் இடமளிக்க வில்லை. இந்தியப் பண்பாட்டின் உருவாக்கத்தில் “திராவிடக்” கூறுகளுக்கும் முக்கிய இடமுண்டு என்பது வரவர வலியுறுத்தப்படலாயிற்று. இந்த ஆராய்ச்சிச் செல்நெறியை வளர்ப்பதற்குத் திராவிடமொழிக் குடும்பத்தினுள் மிகப் புராதன இலக்கியச் சான்றும், வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியுமுடையதான தமிழை மையமாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்பெறும் ஆராய்ச்சிகள் பயன் தரும் என்ற எண்ணத்துணிபு பல அறிஞர் களிடையே வளரத் தொடங்கிற்று. பூபிலி யோசா, பறோ, எமனோ முதல் சுநிதிசுமார் சட்டர்ஜி, நொபொறு கறஷிமா வரை பல அறிஞர்கள் தக்கான் ஆராய்ச்சிகள் மூலம் இவ்வழிச் செல்வதன் அத்தியாவசியத்தை உணர்ந்தினர்.

இந்த ஆராய்ச்சித் தேவைக்கு வேண்டிய உருவ அமைதியை அடிகள் வழங்கினார். உலக ஆராய்ச்சி யாளர் ஒருங்கு நின்றுழைப்பதற்கான அடித்தளமாக விளங்கும் அத்தியாவசிய ஆராய்ச்சி நெறியைப் பேணினார். இத்தகைய ஒரு நிறுவனத்தின் இயங்கு சக்தியாக விளங்கக் கூடிய தகைமைகள் யாவும் அவரிடத்திருந்தன. இது ஆராய்ச்சி நிலையில் நிலை நிறுத்தப்பட்ட ஒரு சாதனை. இந்த ஆராய்ச்சிச் சாதனையின் சமூக, அரசியல் முக்கியத்துவம் தான் அவரைத் தமிழ்நாயகனாக ஆக்கிற்று (2010: 197, 198).

அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம், உலகில் பல்வேறு நாடுகளில் பணியாற்றி வரும் தமிழறிஞர்களை ஒருங்கிணைத்து தமிழ் ஆராய்ச்சியை ஒருமுகப்படுத்த வும், வளப்படுத்தவும் தமிழாராய்ச்சி மாநாடொன்றினை இரண்டாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடத்த வேண்டு மென்று வரையறுத்துக் கொண்டது. அதன் முதல் மாநாட்டினை 1966, ஏப்ரல் 16 - 23 தேதிகளில் மலேசிய அரசின் துணையோடு பிரம்மாண்டமான முறையில் மலேசியத் தலைநகர் கோலாலம்பூரில் தனிநாயக

அடிகள் நடத்தினார். தமிழ்கூறு நல்லுலகம் கண்டிராத வகையில் முதல் தடவையாகப் பல துறைகளில் புலமை பெற்ற அறிஞர் பெருமக்கள் ஒன்றுபட்டு முதலாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டை கோலாலம்பூரில் நடத்தினர். மலேசியா பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹ்மான் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டைத் தொடங்கி வைத்தது சிறப்புக்குரியதாக அமைந்தது. இம்மாநாட்டை மலாயாப் பல்கலைக்கழகம், தேசிய இந்தியக் கல்வி வளர்ப்பு மன்றம், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம் ஆகிய மூன்று அமைப்புகளும் கூட்டாக நடத்தி முடித்தன. தனிநாயக அடிகளாரின் பெருமுயற்சியால் மலேசியா அரசின் ஆதரவுடன் மாநாடு ஏழு நாட்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றது. கருத்தரங்கு ஏப்ரல் 18 முதல் 22 வரை ஐந்து நாட்கள் நடைபெற்றது. 240 பேராளர்களும், 50 பாடவையாளர்களும் பதிவு செய்திருந்தனர். இவர்களில் 132 பேராளர்களும் 40 பார்வையாளர்களும் கலந்து கொண்டனர். 150 கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப் பெற்றன. மொழிக்காக மொழியின் வளர்ச்சிக்காக முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு நடத்தப்பட்டதால் “இன்றைய உலகில் தமிழ் மொழியின் பங்கும் மேம்பாடும்” என்பதும், “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்பதும் மாநாட்டின் கருப்பொருள்களாய் அமைந்தன. பெரும்பான்மை ஆங்கிலக் கட்டுரைகளும், மிகக் குறைந்த அளவு தமிழ்க் கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றன. மாநாட்டில் இரண்டு கண்காட்சிகள் நடந்தன. முதல் கண்காட்சியில் தென் கிழக்கு ஆசிய நாடு தொடர்பான சிற்பங்கள், தொல் பொருள் கண்டுபிடிப்புகள் இடம் பெற்றன. இரண்டாவது கண்காட்சியில் அரிய நூல்கள், படங்கள், நூல் வெளியீடுகள் முதலியன இடம் பெற்றிருந்தன. கலாநிதி சத்தமங்கல கருணாரத்தின (இந்திய இலங்கை கல்வெட்டியலில் சில பொது அம்சங்கள்), வண. ஹிஸ்ஸல்ல தம்மரத்தின தேரர் (சிங்களத்தில் தமிழின் செல்வாக்கு) ஆகிய சிங்கள அறிஞர்களும் மாநாட்டில் கலந்துக் கொண்டதுடன் ஆய்வுக்கட்டுரையும் படித்தனர். மாநாட்டு ஏற்பாடுகளும் ஒழுங்குகளும் மிகச்சிறப்பாக அமைந்திருந்தன.

சென்னையில் நடந்த இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் அடிகளார் முதன்மை விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டார். இம் மாநாடு அன்றைய தமிழக முதல்வர் பேரறிஞர் அண்ணாவின் தலைமையில் 03-01-1968 முதல் 10-01-1968 வரை பெருஞ்சிறப்புடன் நடந்தேறியது. இசையரசு எம்.எம். தண்டபாணிதேசிகரின் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துடன் மாநாடு தொடங்கியது. இந்திய குடியரசுத்தலைவர் டாக்டர் ஜாகீர் உசேன், மாநாட்டினைத் தொடங்கி வைத்தார். பேரறிஞர் அண்ணா தலைமையேற்றார். பன்னாட்டறிஞரும், தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத் தலைவருமான பேராசிரியர் பில்லியோசர் விழாக்குழு சார்பில் வரவேற்று உரையாற்றினார். உலகத் தமிழ் மாநாட்டையொட்டி ஜனவரி இரண்டாம் நாள் மெரீனா கடற்கரையில் ஓளவையார், கண்ணகி, கம்பர், டாக்டர் ராபர்ட் கால்டுவெல், டாக்டர் ஜி.யு.போப், திருவள்ளுவர்,

பாரதி, பாரதிதாசன், வ.உ. சிதம்பரம், வீரமாமுனிவர் ஆகியோருக்கு பத்துச் சிலைகள் திறக்கப்பட்டன. ஜனவரி முதல் தேதி சர்.ஏ. இராமசாமி முதலியார் அண்ணா சிலையை மலைச்சாலை வட்டப்பகுதியில் திறந்து வைத்தார். தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் வரலாற்றையும் கருத்தில் கொண்டு இச்சிலைகள் திறக்கப்பட்டன. இம்மாநாட்டில் 500 பேராளர்கள் கலந்து கொண்டனர். இந்தியப் பேராளர்கள் 250 பேர், ரஷ்யா போன்ற 30 நாடுகளிலிருந்து பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். 4-1-1986 முதல் 10-1-1968 வரை கருத்தரங்கு நடைபெற்றது. சென்னைப் பல்கலைக்கழக மண்டபத்தில் 36 அமர்வுகளில் பல்வேறு அறிஞர்களின் தலைமையில் கருத்தரங்குகள் நடைபெற்றன. கருத்தரங்கில் இலக்கியம், கல்வி, சமூக உறவு, கலை, தொல்பொருள், அறிவியல், தொழில்நுட்பம், மொழியியல் ஆகிய எட்டு வகையான ஆராய்ச்சிகள் நடைபெற்றன. டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷய்யா கலந்து சொற்பொழிவாற்றினார். டாக்டர் சங்காலியா, டாக்டர் ஜிவலபில், ஜ. மகாதேவன், டாக்டர் ஹசர், டாக்டர். மர் முதலியோரின் கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்க கட்டுரைகளாக அமைந்தன.

தனிநாயகம் அடிகளாரின் மற்றொரு திட்டமும் இந்த மாநாட்டில் நிறைவேறியது. அதாவது நிரந்தரமான தமிழாராய்ச்சி நிலையம் ஒன்று அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிப் பணியகமாக அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று அடிகளார் கனவு கண்டார். தமிழ் மொழியியல், இலக்கியம், தொன்மையியல், பண்பாட்டியல், சமூக மானுடவியல் எனப் பல துறைகளைப் பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ளவும், ஆய்வுக் கல்வியை வழங்கவும், பட்டங்கள் வழங்கவும் தகுதி மிக்க உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் அமைப்பதைப் பற்றிச் சென்னை இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது (1968) விவாதிக்கப் பட்டது. அதற்கான முன்வரைவை பூனே தக்கானக் கல்லூரி ஆராய்ச்சி நிறுவன இயக்குநர் முனைவர் எஸ்.எம்.கத்ரே அவர்களால், “உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் அமைப்பியல் கூறுகள்” என்னும் தலைப்பில் இம்மாநாட்டின் போது எழுத்துரை ஒன்று அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது; அவ்வெழுத்துரையின் முக்கியத்துவம் கருதி இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் இடையே உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தேவை யாவை என்பது குறித்து மாநாட்டு குழுவினரால் அலசப்பட்டது. அதன்பிறகு தமிழகத்தின் தலைநகர் சென்னை, தரமணியில் 1970 அக்டோபர் திங்கள் 21 ஆம்நாள் உதயமாகியது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தோற்றத்திற்கு எவ்வாறெல்லாம் அடிகளார் தமது பங்களிப்பினைச் செலுத்தினார் என்பது உலகம் அறியும். ஒரு மரம் வேண்டுமென்றால் அதற்கு விதை இடவேண்டும் அதுபோல இந்நிறுவனத்திற்கு வித்திட்ட பெருமகளாரும் அடிகளாரே ஆவர் என்பது அறிஞர்களின் முடிவு. தமிழ் இலக்கியத்தின் பெருமையினையும் தொன்மையினையும் தந்திகரற்றத் தன்மையினையும் வெளிப்படுத்தியதோடு அதை

உலகளாவிய நிலையில் பரப்ப முற்பட்டவர் தனிநாயகம் அடிகளார். தமிழிற்குச் செய்த தொண்டு அளவிடற் கரியது அவர் முயற்சியில் உருவானவையை உலகத் தமிழ் ஆய்வு மன்றமும் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனமும் (இரபிசிங், ம.பி.; “தனிநாயகம் அடிகளாரின் ஆய்வுகள்” 1999: VI). உலகத் தமிழ் அறிஞரையெல்லாம் ஒன்று திரட்டும், ஒருங்கிணைக் கும் பாலமாக, உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தையும் (1964) உருவாக்கினார். இம்மன்றத்தின் திட்டப்படி, உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் நடத்திடவும், சென்னையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் தோன்றவும் மூலக்காரணமாகத் திகழ்ந்தார் (விமலானந்தம், மது.ச.; “உலக அரங்கில் தமிழ்”; 2003: 2). தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளார் உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகத்தையும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தையும் உருவாக்கியவர்களில் ஒருவர் (இராமர் இளங்கோ, ச.ச.; அணிந்துரை, “தனிநாயகம் அடிகளின் இதழியல் வழித் தமிழ்ப் பணி - பா.இறையரசன்” 1993: IV). உலகத் தமிழ் ஆய்வுத் துறையில் அடிகளார் தம் உலகப் பயணங்கள், தொடர்புகள், கட்டுரைகள், விரிவுரைகள், நூல்கள், முத்திங்கள் இதழ், அரையாண்டு இதழ் என்று பலவகையிலும் தொடர்ந்து ஆற்றிவந்த பணிகளே உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனமாக வடிவம் பெற்றன என்பார் பேரா. வேலுப்பிள்ளை (அமுதன் அடிகள்; “தனிநாயகம் அடிகள்”; 1993: 122). அதேபோல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் எவ்வாறு செயல்படவேண்டும். அதன் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பது குறித்தும் நித்தம் சிந்தித்தவர் அடிகளார். உலகத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் கடிதம் எழுதியும் சந்தித்தும் ஆதரவைத் திரட்டியவர். பாரீஸ்- தமிழ் மாநாட்டில் நிறுவனம் குறித்த தமது வேண்டுகோளை அறிவித்தவர்; விதையையும் ஊன்றி நீரையும் ஊற்றியவர் அடிகளார் அவர்களே என்பது இதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளாரைப் போற்றிச் சிறப்பிக்கும் வகையில் 1992 இல் நிறுவனத்தில் “தவத்திரு தனிநாயகம் அடிகளார் அறக்கட்டளை” நிறுவப்பட்டது. பல நல்ல உள்ளங்கள் வழங்கிய நிதியுதவியைக் கொண்டும், சும்பகோணம் ஆயர் மேதகு பீட்டர் ரெமிஜியஸ் ஆண்டகையும் தவபெருந் திரு குன்றக்குடி அடிகளாரும் வழங்கிய பொருளுத வியைக் கொண்டும், அமுதன் அடிகளார் அவர்களின் முயற்சியால், கிறித்துவத் தமிழ் இலக்கிய கழகத்தால், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் தனிநாயகம் அடிகளார் பெயரில் அறக்கட்டளை நிறுவி ஆண்டுதோறும் “தனிநாயக அடிகள்/ கிறித்துவத் தமிழ் இலக்கியங்கள்” எனும் பொருண்மையில் அறக் கட்டளைச் சொற் பொழிவுகள் ஆற்றப்பட வழிவகை செய்யப்பட்டது. அடிகளாரின் பெயரில் அமைந்த இந்த அறக்கட்டளையின் சார்பில் இதுவரை ஆறு சொற் பொழிவுகள் நடை பெற்று அப்பொழிவுகள் நூல்களாக வெளியிடப் பட்டுள்ளன. இதில் நான்கு சொற் பொழிவுகள் அடிகளார் பற்றியதாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சொற்பொழிவு 1 :

அடிகளார் அறக்கட்டளையின் முதல் சொற்பொழிவினை 1992 ஆண்டு “தனிநாயகம் அடிகளாரின் வாழ்வும் பணியும்” எனும் தலைப்பில் அமுதன் அடிகள் நிகழ்த்தினார். இப்பொழிவு தனிநாயகம் அடிகளாரின் வாழ்க்கையையும், ஆற்றிய தமிழ்த் தொண்டினையும், இதழியல் பணிகளையும் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகியதாக அமையப் பெற்றிருந்தது.

சொற்பொழிவு 2 :

“தனிநாயக அடிகளாரின் ஆய்வுகள்” எனும் தலைப்பில் ம.செ. இரபிசிங் 1995 ஆம் ஆண்டில் உரையாற்றினார். தமிழ் இலக்கிய ஆய்வை விரிவுபடுத்துவதிலும், வளப்படுத்துவதிலும் எந்தெந்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் என்பதை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் தமிழ் இலக்கியத்தின் தொன்மையினை, பெருமையினை வெளிக்கொணர்வதில் எத்தகைய விடா முயற்சியும், ஆர்வமும் கொண்டிருந்தார் என்பதையும் இவ்வுரை வெளிப்படுத்தியது.

சொற்பொழிவு 3:

“தனிநாயகம் அடிகளின் இதழியல் வழித் தமிழ்ப்பணி” எனும் தலைப்பில் முனைவர் ப.இறையரசன் 1995 ஆம் ஆண்டு இவ்வறக்கட்டளையின் மூன்றாவது சொற் பொழிவு நிகழ்த்தப்பட்டது. இப்பொழிவு தவத்திரு தனிநாயக அடிகளார் தாமே முன்னின்று நடத்திய ஆங்கிலம் மற்றும் தமிழ் இதழ்களைப் பற்றியும் அவருடன் தொடர்புடைய பிற இதழ்களைப் பற்றியும் விரிவாக அலசியது.

சொற்பொழிவு 4 :

இவ்வறக்கட்டளையின் நான்காவது பொழிவை 2003 ஆம் ஆண்டு ‘உலக அரங்கில் தமிழ்’ எனும் தலைப்பில் மது.ச. விமலானந்தம் நிகழ்த்தினார். உலக நாடுகளில் எல்லாம் தமிழ் ஒலிக்கும்படி செய்த அடிகளாரின் பணிகள் குறித்து விவாதிக்கப்பட்டு நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தனிநாயகம் அடிகளாரின் நூற்றாண்டை முன்னிட்டு நிறுவனத்தில் அடிகளார் நூற்றாண்டுச் சிறப்புச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 14.06.2013 அன்று, ஐக்கிய இராச்சியத்தில் வசித்து வரும் ஊடகவியலாளரும் கல்வியியல் ஆய்வாளருமான திருமதி நீற்றா பற்றிமாகரன் “மானிடம் போற்றும் தனிநாயகம் அடிகள்” எனும் தலைப்பில் ஆய்வுரை ஆற்றினார். இந்த உரை மானிடம் போற்றும் தனிநாயக அடிகளின் பண்புகள் வெளிப்பட்ட விதங்கள் மற்றும் மானிடம் தனிநாயக அடிகளைப் போற்றுகின்ற விதங்கள் குறித்து மிக விரிவாகவும் சிறப்பாகவும் படம்பிடித்துக் காட்டியது. இந்நிறுவனத்தால் மறுபதிப்பு செய்யப் பட்டுள்ள அடிகளாரின் நூல்கள் :

1. Landscape and poetry: A Study of Nature and Classical Tamil Poetry (1997)
2. Tamil Culture and Civilization (1997)

3. தமிழ்த் தூது (1998)

4. Collected Papers of Thani Nayagam AdiGal (1995)

5. தனிநாயகம் அடிகளாரின் சொற்பொழிவுகள் (2002)

இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் போது கூடிய அறிஞர் பெருமக்களால், புதியதோர் தமிழாய்வு இதழினைத் தொடங்க முடிவெடுக்கப்பட்டது. உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் ஏடாக - அரையாண்டு இதழாக "தமிழ் ஆராய்ச்சி இதழ்" (Journal of Tamil Studies) 1969 இல் வெளிவந்துள்ளது. இதற்கு மூலக்காரணம் அடிகளாரே. முதலாமாண்டு இரு இதழ்களிலும், தமிழ் ஆராய்ச்சி மன்றம், இரண்டாமாண்டு இரு இதழ்களிலும், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகள், வரைவுகள், குழுக்கள் முதலியன விரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அடிகளார் பொறுப்பில் ஈராண்டு நான்கு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. மூன்றாம் ஆண்டு முதல் (1972.செப்.) உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவன இதழாக வெளிவரத் தொடங்கி தொடர்ந்து வந்துக் கொண்டிருக்கின்றது. இதுவரை 82 ஆய்வு இதழ்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவ்வாய்வு இதழின் கட்டுரைகள் நிறுவன வலைத்தளத்திலும் (<http://www.ulakaththamizh.org>) வலையேற்றம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. "அடிகளார் இந்த நிலையத்தின் பணிப்பாளராக இருந்து பணியாற்ற முடியாமற் போனது தமிழாய்வாளர்கள் மத்தியில் பெரும் ஏமாற்றத்தையும் கவலையையும் தந்தாலும் அவர் கண்ட கனவு நனவானதென்ற அளவில் திருப்தி அடைந்தார்கள்" என்று "இலங்கைத் தமிழ்ச் கூடர்மணிகள் வரிசை - 9 : தனிநாயகம் அடிகளார்" (2008: 22) என்ற நூல் குறித்துள்ளது.

மூன்றாவது தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1970இல் பிரெஞ்சு நாட்டின் தலைநகரான பாரிசில் அடிகளாரின் முயற்சியால் நடைபெற்றது. தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறையில் மேற்கத்திய நாட்டவர்களின் பணிகளே இம்மாநாட்டில் கவனக்குவிப்புப் பெற்றன. அடிகளார் இம்மாநாட்டிலே 'The Study of Contemporary Tamil Groups - A Survey' என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையை சமர்ப்பித்தார். தமிழர்கள் எந்தெந்த நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள், அந்நாடுகளில் அவர்களின் எண்ணிக்கை, தமிழர்களுடைய இடம், பெயர், வரலாறு ஆகியன பற்றி இக்கட்டுரையில் விபரித்துள்ளார். இம்மக்களின் புவியியற் பரம்பலையும், புள்ளி விபரத்தையும் அதிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

1974 இல் நான்காவது தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் அடிகளார் நடத்தினார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினையொட்டி யாழ் நகரமே விழாக்காலம் பூண்டது. யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் ஆய்வு அமர்வுகளும், தமிழர் பண்பாட்டு பொருட்காட்சி சுண்டிக்குளி பெண்கள் கல்லூரி மண்டபத்திலும் நடைபெற்றன. முதல் மூன்று மாநாடுகளைப் போல் இம்மாநாடு எளிதாக நடைபெறவில்லை. தமிழ்ப் பகுதியிலிருந்து பொது மக்கள் மாநாட்டைப் பார்க்க

திரண்டு வந்தனர். இம்மாநாட்டின் போது மிக மோசமான வன்முறைகள் இடம்பெற்றமை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு.

"பன்மொழி அறிஞர் தமிழ் தூதுவர் தனிநாயகம் அடிகளார் என்ற கட்டுரையில் லெ.முருகபுபதி குறிப்பிடுகின்ற ஒரு கருத்து இங்கு கவனிக்கத்தக்கது: "1968 இல் தமிழக முதல்வர் அண்ணாத்துரையின் காலத்தில் சென்னையில் இரண்டாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்தவேளையில் இலங்கைத் தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் தனிநாயகம் அடிகள் பரவலாக பேசப்பட்டார். எனினும் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டிற்கு 1966 இலேயே அவர் வித்திட்டு மலேசியா தலைநகர் கோலாலம்பூரில் முதலாவது மாநாட்டை நடத்திவிட்டார். கோலாலம்பூரில் ஒரு மண்டபத்தில் அமைதியாக நடந்த முதலாவது ஆராய்ச்சி மாநாடு எப்படியோ தமிழக அரசின் வசம் சென்றதனால் அண்ணாத்துரை தமிழுக்கு கோலாகலமான வடிவத்தை வழங்கி ஊர்வலங்கள் மற்றும் சிலை வைக்கும் சடங்குகளையும் பொன்னாடை சந்தனமாலை போர்க்கும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக்கோலங்களையும் மரபாகவே வளர்த்து விட்டார். படிப்படியாக ஆராய்ச்சிகள் பின்னகர்த்தப்பட்டு களியாட்டங்களும் வெற்றுப் புகழாரங்களும் முன்னிறுத்தப்பட்டன. நான்காவது மாநாடு (1974) தமிழகத்திலிருந்து விசா அனுமதியின்றி வந்த ஒருவரினால் அரசியலாக்கப்பட்டு, சிலரது உயிரையும் பலியெடுத்து கண்ணீருடனும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புடனும் யாழ்ப்பாணத்தில் முடிவடைந்தது. மரணித்தவர்களின் நினைவுத்தூபியும் ஆளும் தரப்பினராலும் (ஸ்ரீமா - ஜே. ஆர். பிரேமதாஸ காலத்தில்) தமிழுணர்வாளர்களினாலும் அரசியலாக்கப்பட்டது. அரசியல்வாதிகளின் கையிலே தமிழ் சிக்கினால் தமிழுக்கு என்னகதி நேரும் என்பதனையும் தனிநாயகம் அடிகளாரின் அயராத தமிழ்த்தொண்டு மற்றும் அவர் வித்திட்ட ஆராய்ச்சிப் பணிகளினூடகவும் பார்க்க முடியும்" (இணையம்).

இதுவரை நடத்திய மாநாடுகள் மூலம் தனிநாயகம் அடிகளார் சாதித்தவை யாவை என்ற வினாவை எழுப்பும் பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அடிகளாரின் சாதனைகளை விபரிக்கும் வகையில் பின்வருமாறு விடையளிக்கின்றார்:

முதலாவதாக, தமிழ் இலக்கியம் பற்றியோ மொழி பற்றியோ ஆராயும் உரிமை தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவருக்கே உரியதென்ற கொள்கையை இவர் தகர்த்தெறிந்து விட்டார். தமிழாராய்ச்சி குறுகிய எல்லைக்குட் கட்டுப்பட்டிராது பரந்து விரிந்து பல துறைகளில் விருத்தியடைந்திருக்கின்றது. தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் தமிழ் இலக்கணம் பற்றியும் உள்ள ஆராய்ச்சி மட்டும் தமிழாராய்ச்சி என்ற நிலை மாறி, தமிழ் மக்கள் வரலாறு, தமிழ் மக்கள் மனிதவியல், தமிழ் மக்கள் சமயங்கள், தத்துவங்கள், தமிழ்த் தொல்பொருளியல், தமிழ் நாட்டவர் பிற நாட்டவரோடு கொண்ட தொடர்புகள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ்க் கலைகள், தமிழ்மொழியியல் என இன்னோரன்ன பல துறைகளிலும் தமிழாராய்ச்சி விரிந்து சென்றிருக்

கின்றது. இவர் முயற்சியின் பயனாகத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்புப் பற்றியும், பண்பாட்டு வளர்ச்சி பற்றியும், தொன்மைபற்றியும், மொழியியல் பற்றியும் பல உண்மைகள் வெளிவந்துள்ளன

மேலும், இவரது தொண்டினால் இன்று பிறநாடுகள் பலவற்றிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலே தமிழை ஒரு பாடமாக அமைத்திருக்கின்றனர். தமிழ் ஆராய்ச்சியில் அப்பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள் ஈடுபடுகின்றனர். ஒரு காலத்தில் மேல் நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிற் சமஸ்கிருதம் பற்றியும், இந்தோ - ஆரிய மொழிகள் பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்து வந்தனர். இப்பொழுது அந்நிலை மாறி, தமிழ் மொழி தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு முதலியன பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற நிலை இப்பல்கலைக்கழகங்களில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றது. முன்பு பிறநாட்டவர் சமய பிரச்சாரத்திற்கும், வணிகப் பெருக்கத்திற்கும், அரசியல் ஆதிக்கத்திற்கும் தமிழைப் பெரும்பாலும் கற்றனர். ஆனால் இன்று ஆராய்ச்சிக்காகவும், தமிழ் மொழியின் சிறப்பியல்புகளுக்குமாகவே தமிழை அவர்கள் கற்கின்றனர். மொழிகளிற் சிறந்த தமிழ் மொழியை அறியாது இந்தியாவின் அடிப்படைப் பண்பாட்டையும், கலைகளையும் அறிய முடியாதென உணர்ந்து தமிழைப் பயின்று வருகின்றனர் (2008: 24, 25).

1966-1980 இடைப்பட்ட காலங்களில் நடைபெற்ற உலகத்தமிழ் ஆய்வு மாநாட்டுக் கருத்தரங்குகள் அனைத்திலும் உலகத்தரம் சார்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டு நூல் வடிவம்பெற்றுள்ளன.

அடிகளார், தமிழ் மொழியையும் அதன் இலக்கியச் செழுமையையும் உலகில் பரப்பும் நோக்கோடு ஜப்பான், சிலி, பிரேசில், பெரு, மெக்சிக்கோ, எக்குவடோர், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்து ஒரே வருடத்தில் 200க்கும் மேற்பட்ட பேருரைகளை நிகழ்த்தி சாதனை புரிந்தார். இவ்வாறு விரிவுரைகளை நிகழ்த்தும் போது பல நாடுகளிலும் சிறப்பு பேராசிரியராகத் தமிழ்ப் பாடமும் நடத்தி வந்துள்ளார். ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குப் பயணம் செய்தபோது அங்குள்ள நூலகங்களில் பல தமிழ்க் கையெழுத்துப்பிரதி நூல்கள், மற்றும் அச்சிடப்பெற்ற தமிழ் நூல்கள் பற்றி ஆராய்ந்தார். இதன் பெறுபேறாக 1556 ஆம் ஆண்டில் தமிழில் அச்சிடப்பெற்ற Luso-Tamil Catechism (போர்த்துக்கீச-தமிழ் மொழியில் கிறித்தவம் சார்ந்த கேள்விக் கொத்து) "காட்டில்கா" (Cartilha) எனப் பெயரிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. இதனை அடிகளார் 1950 ஆம் ஆண்டில் லிஸ்பனில் கண்டெடுத்தார். அத்துடன், 1578 இல் அச்சிடப்பெற்ற தம்பிரான் வணக்கம் (Thambiran Vanakkam), 1579 இல் வெளியிடப்பட்ட "கிறித்தியானி வணக்கம்" (Kiristiani Vanakkam). முதன் முதலாக அன்ரம் டி பெறோனீக்கா என்பவரால் தொகுக்கப்பட்ட தமிழ் - போர்த்துக்கீச மொழி அகராதி போன்றவற்றையும்

கண்டெடுத்தார். அதில் பெறொனீக்கா அகராதியினை மீள்பதிப்பு செய்து அதனை முதல் தமிழாராச்சி மகாநாட்டில் மலேசியாவில் வெளியிட்டார். தனிநாயகம் அடிகளார் போர்த்துக்கலில் கண்டறிந்த Arte da Lingua Malabar என்ற கையேடே தமிழுக்காக அயலவர் எழுதிய முதல் இலக்கணக் கையேடு ஆகும். தாளில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கையேடு என்றீக்கு அடிகளால் 1549-இல் வழங்கிய போர்த்துக்கீசிய மொழியில் அக்காலத்துத் தமிழ் மொழியை விளக்குகிறது. இந்தக் கையேட்டை ஜீன் ஹைன் (Jeanne Hein) என்ற அமெரிக்கர் 2013 ஏப்ரலில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

தாய்லாந்து மன்னரின் முடிதட்டு விழாவில் பாடும் பாடல் திருவாசகத்திலுள்ள திருவெம்பாவையி லிருந்து எடுக்கப்பட்டவை என்பதை அடிகளார் உலகுக்கு அறிவித்தார். 1954-ம் ஆண்டு தாய்லாந்து சென்ற போது அங்கு பாடப்பட்ட பாடல் இது:

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாந்தடய்கண்

மாதே வளருதியோ வன்சேவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வாரகழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

வீதியாய்க் கேட்டாலுமே விம்மி விம்மி மெய்மறந்து...”

இப்பாடல்களை அடிகளார்க்குப் படித்துக் காட்டிய தாய்லாந்து நாட்டு அரச குரு தாய்லாந்து மொழியிலும் கிரந்தந்திலும் எழுதப்பட்டிருந்த சில ஏடுகளையும் காட்டினார். தாய்லாந்தில் பின்பற்றப்பட்ட இந்து சமயமும், புத்த சமயமும் இந்தியாவிலிருந்து சென்றவைகள் என்பதை எடுத்துக் காட்டினார். தாய்லாந்து நாட்டிற்கும் தமிழகத்திற்கும் உள்ள தொடர் பினை முதன் முதலில் அறிந்து தெரிவித்தவர் தனிநாயகம் அடிகளாரே ஆவார்.

மலாயாவையும் தாய்லாந்தையும் இணைக்கும் நீண்ட குறுகிய இடப்பரப்பில் அமைந்துள்ள “தாக்குவப்பா” என்னும் இடமே சிலப்பதிகாரம் காட்டும் “தக்கோலம்” என்பது அடிகளாரின் கண்டுபிடிப்பு. மேலும் அம்மாவட்டத்தில் மணிக் கிராமத்தார் பற்றிய கல்வெட்டொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், அங்குள்ள இடப்பெயர்களும் சிவபெருமானின் பழைய சிலையும் தமிழ் கலைத் தொடர்பைக் காட்டுவதும் அடிகளாரின் கருத்துக்கு வலு சேர்க்கின்றன

வியட்நாமில் போநகர் என்ற குன்றின் மேல் உள்ள கட்டடங்களில் மாமல்லபுரத்துச் சிற்பக் கலைத் தொடர்பினையும், மிஷான் என்னுமிடத்தில் பல்லவ மன்னர்கள் கட்டிய கோயில்களின் பான்மையையும், வியட்நாமின் கிழக்குப் பகுதியில் சாம்பர் கட்டிய தனிக் கோயில்களில் மாமல்லபுரக் கோபுர மரபையும் கண்டு வியந்தார். இந்தோனேசியாவிலுள்ள சுமத்திரா, ஜாவா, களிமந்தான் ஆகிய தீவுகளுக்கு கி.பி முதல் மற்றும் இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழர் சிறுகுடியிருப்புகளை நிறுவிருந்ததை மணிமேகலை காப்பியம் வழியாகவும், இந்தோனேசியாவில் காணப்படும் வடமொழி, தமிழ்க்கல்வெட்டுக்களில் இருந்தும் அறியமுடிவதாகப் பதிவு செய்கிறார்.

பன்மொழிப்புலமை அடிகளாரது மொழி யாராய்ச்சிக்குப் பெருமளவில் கைகொடுத்தது. இலங்கையில் தனிச்சிங்களம் மட்டும் சட்டம் 1956 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட போது "இலங்கையில் மொழி உரிமைகள்" என்ற கட்டுரையை எழுதி வெளியிட்டது மட்டுமன்றி, காலிமுகத்திடலில் நடந்த அறப்போரிலும் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். மொழிப்பிரச்சனை என்பது அரசியல் எல்லைகளைவிட பரந்து விரிந்தது என்ற நோக்கை முன்வைத்ததோடு களப்பணியிலும் ஈடுபட்டு சிறுபான்மையினர் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்தார். 1955ஆம் ஆண்டு தனிநாயகம் அடிகள் கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் கொழும்பு தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழக ஆதரவில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் "தமிழ்ப் பண்பாடு: அன்றும் இன்றும், இனியும்" என்ற பொருளில் ஆங்கிலத்தில் உரையாற்றினார். இந்த உரை நூல் வடிவில் அன்றே விற்பனை செய்யப்பட்டது. இந்த நூல் இருமுறை மீள் பிரசுரம் பெற்றதோடு, சிங்களத்திலும் மொழிபெயர்த்து விநியோகம் செய்யப்பட்டது. அடிகளார் தன்னுடைய பரந்த அறிவைப் பயன்படுத்தி, சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும மொழிகளாக இருப்பதால் சிங்களத்துக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது என்றும் சிங்களம் அரசகரும மொழியாக இருந்தாலும் தமிழையும் சிங்களத்தின் நிலையைப் பாதிக்காமல் பயன்படுத்தலாம் என்றும், பலநாட்டு அரசியல் சாசனங்களை மேற்கோள் காட்டிப் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகள் எழுதினார். அவற்றை தொகுத்து "தமிழ் மொழி உரிமைகள்" என்ற மகுடத்தில் ஆங்கில நூல் ஒன்றினை வெளிக்கொணர்ந்தார்.

திருக்குறளை மலாய்ப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் இஸ்மாயில் ஹுசைன் (Prof Ismail Hussein) மலாய் மொழியிலும், பேராசிரியர் ச்சீங் ஹ்ஸி (Prof Ch'eeng Hsi) சீன மொழியிலும் மொழிபெயர்க்க உதவினார். அடிகளார் பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் தமிழகத்தில் சமயப்பணி ஆற்றி வந்த மேனாட்டுக் கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் சிலர் இயற்றிய தமிழ் இலக்கணம், அகராதி, உரைநடை நூல்கள் போன்றவற்றை தேடிக் கண்டுபிடித்தார். ஐரோப்பிய, அமெரிக்க நூலகங்கள், போர்த்துக்கல் நாட்டு லிஸ்பன் தேசிய நூலகம், பெலம் நகரிலுள்ள இனவியல் அருங்காட்சியகம் (Musseu Etnologico), கடல் கடந்த நாடுகளின் வரலாற்றுத் தொல்பொருட் காட்சியகம் (Arquivo Historico do Ultramar), பாரீஸ் தேசிய நூலகம், சொஊபோன் பல்கலைக்கழக நூலகம், உரோம் நகரிலுள்ள மறைபரப்புப் பணி பேராய நூலகம் போன்ற பல நூலகங்களிலே இவ்வாறான அறிவுக் களஞ்சியங்களைத் தேடும் பணியில் ஈடுபட்டார். பிறநாட்டு நூலகங்களில் தமிழ் நூல்களை பேணப்படு வதற்கான வழிகளையும் அடிகளார் அமைத்தார்.

தமிழில் திறனாய்வு என்பது நீண்ட பாரம்பரியம் உடையதெனினும் புறநிலையில் ஒரு படைப்பினை நுணுகி ஆராய்தல் நூற்றாண்டுப் பழமையானது. இலக்கியப் படைப்புகளை வாசித்து அவற்றில்

பொதிந்துள்ள நுட்பங்களை இரசித்து மகிழ்தலும், மேலைநாட்டுத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளை வறட்டுத் தனமாகப் பிரயோகித்துத் திறனாய்வெனச் சிலாகிப்பதும் வழக்கமாக இருந்த காலத்தில், தனிநாயகம் அடிகளாரின் திறனாய்வு அணுகுமுறை தனித்துவமாக அமைந்திருந்தது. வ.வே.சு. ஐயர், டி.கே.சி. போன்றோரின் விமர்சனம் இரசனையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தபோது, அதனைப் பல்வேறு தளங்களுக்கு விரித்தவர் தனிநாயகம் அடிகள். பன்மொழி ஆற்றல் கொண்ட தனிநாயகம் அடிகளாரின் அனைத்துலகப் பார்வை முழுமையாக அறிவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒப்பிடுதலும் தர மேம்பாட்டினை அறிதலும் அவருடைய விமர்சனப் பார்வைக்குச் செழுமையுட்டின. தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கிய மேன்மை, தமிழரின் பாரம்பரியச் சிறப்பினை உலகமெங்கும் வாழும் பிறமொழி அறிஞர்களிடம் பரப்புதலை வாழ்வின் இலக்காகக் கொண்டு செயற்பட்டுள்ளார். தமிழியலை ஒரு தனி ஆராய்ச்சித் துறையாக அறிமுகம்செய்து, தமிழியல் ஆய்விலும் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தார். அதாவது தமிழியல் ஆய்வை உலக அளவில் வளர்த்தெடுத்தார். தமிழாராய்ச்சி என்பது தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம் என்ற குறுகிய வட்டத்துக்குள் சுழன்றுக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அடிகளாரின் பரந்த வீச்சான பார்வையினால் அது இன்று தமிழியல் சாயல் சார்ந்த அனைத்துத் தளங்களையும் மேவி பரந்து விரிந்து பிரகாசிக்கின்றது. "கூட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கின்ற பொழுது கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் தமிழியல் ஆய்வுகள் ஒரு தனி சகாப்தமாக மாறியிருப்பதை அவதானிக்க முடியும். இந்தச் சகாப்தத்தின் பிதாமகர் தனிநாயகம் அடிகளார் அவர்களே" (2008: 51). சேனகல், செக்கோஸ்லேவாக்கியா, சோவியத் யூனியன் போன்ற நாடுகளிலும் தமிழாய்வுநடைபெறுகின்றது.

தனிநாயக அடிகளார் உலகின் மூலை முடுக்குகளில் வாழும் தமிழரைப் பற்றியெல்லாம் ஆய்வு செய்து, அங்கெல்லாம் பயணித்து தமிழுணர்வைப் பரப்பி உலகத் தமிழர் பற்றிய அறிவை வளர்த்து, ஓர் ஒற்றுமை உணர்வையும் தோற்றுவித்தார். தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் மீளக்கண்டறிந்து இந்திய, உலக நாகரிக வளர்ச்சியில் அவற்றின் இடத்தை மட்டிடும் முயற்சிக்கு உந்துதலை வழங்கினார். 'தமிழின் தனித்துவத்தை அறிவதன் நோக்கம் அது சர்வ தேசியத்துக்கு எவ்வகையில் உதவுகின்றது என்பதை அறிவதற்கே என்ற ஆராய்ச்சி நெறியைக் கொண்டிருந்தவர் அடிகளார்' என்பது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் கணிப்பாகும் (2010: 200). உலகத்தவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் தமிழின் சின்னமாக ஒளிர்ந்தவர் அடிகளார். தனிநாயக அடிகளாரிடம் தமிழின் எதிர்காலத்தை மக்கள் தரிசித்தனர். அறிவுத்துறை முதல் அரசியல் துறை வரை தமிழை நாயகப் படுத்தும் சக்தியாக அவர் பிரகாசித்தார் என்பது முகில் மூடாத உண்மை.

எமதர்ம ராஜாவின் தர்பார்.

எமதர்ம ராஜாவின் வருகையை எதிர்பார்த்து
ஒட்டு மொத்த சபையும் காத்திருந்தது.

புதிதாக பணியில்

இணைக்கப்பட்ட காவலன், எமதர்ம
ராஜாவின் வருகையை சபைக்கு அறிவித்தான்.

“ராஜாதி ராஜ, ராஜ மார்த்தாண்ட,
ராஜ கம்பீர, ராஜ குலத்திலக, ராஜ குலோத்
துங்க எமதர்ம ராஜா சபைக்கு வரார். வரார்.
வரார்”

“யார் அங்கே? அவனை இழுத்து
வா இங்கே! எமதர்ம ராஜாவின் வரவை
அறிவிக்கத் தெரியாத மூடன் எதற்கு இங்கே!”

“சித்ரகுப்தனாரே! அந்தத் தாடிக்
காரனின் படத்தைப் பார்க்காதீர்கள். பார்க்
காதீர்கள் என்று எத்தனை முறை
சொன்னேன்? கேட்டீர்களா? இப்போது
பாருங்கள் நீங்களும் அடுக்கு வசனம் பேசி
எங்களை வறுத்தெடுக்கத் தொடங்கி
விட்டீர்கள்!”

“மன்னிக்க வேண்டும் மகா மந்திரி
யாரே! காவலா வா இங்கே!”

“சொல்லுங்கள் மகாபிரபு”

“எமதர்ம ராஜாவிற்கு புகழ்ச்சி
பிடிக்காதென்று உனக்குத் தெரியாதா என்ன?
துதியை ஏன் நீட்டி முழக்கினாய்?”

அவன் பேந்தப் பேந்த முழித்தான்.

சித்ரகுப்தன் மரண காரணப்
பதிவேட்டைப் புரட்டிப் பார்த்து, அந்தக்
காவலனின் மரணத்திற்கான காரணத்தைச்
சத்தமாகப் படித்தான்.

“இம்சை அரசன் 23ம் புலிகேசி
திரைப்படத்தை ரசித்திருக்கும் வேளையில்,
மனைவியின் கையிலிருக்கும் இடியப்ப உரல்
பின் மண்டையைத் தாக்குவதால் அகால
மரணம் நிகழும்”

“ஐயகோ பாவம். ஆசை நிறை
வேறாத ஆன்மா அமைதியடையாமல்
புலம்புகின்றது போலும். காவலனே இனி
துதியை சரியாகப் பாடுவாயா?”

“ஆமாம் பிரபு”

“சேவகர்களே அந்தத் திரைப்
படத்தை இவன் பார்ப்பதற்கு உடனே
ஏற்பாடு செய்யுங்கள்”

“நன்றி மகாபிரபு”

காவலன் சித்ரகுப்தனின்
காருணியத்தை மெச்சிய வேளையில்,
எமதர்ம ராஜா சபைக்குள் நுழைகிறார்.

“எமதர்ம ராஜா வரார். பராக். பராக்.
பராக். இல்லையில்லை ஒரேயொரு பராக்”

அனைவரும் ஆசனங்களிலிந்து எழுந்து நிற்கிறார்கள்.
எமதர்ம ராஜா தனது சிம்மாசனத்தில் கம்பீரமாக
அமர்கின்றார்.

“எமதர்ம ராஜாவிற்கு சபையினரின் வணக்கங்கள்
உரித்தாகட்டும்”

“ம்ம்ம். நன்று சித்ரகுப்தா! எனது நல்லாட்சியில்
மக்கள் நிம்மதியாக மரணமடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்
அல்லவா?”

“ஆமாம் பிரபு. ஆனால்....”

“என்ன ஆனால்.....? எனக்கு நீட்டி முழக்கிப் பேசுவது
பிடிக்காதென்பது உனக்குத் தெரியாததல்லவே சித்ரகுப்தா!”

“தங்களது ஆட்சியில் மக்கள் நிம்மதியாக
மரணமடைந்து கொண்டிருப்பது உண்மைதான். ஆனால் எங்கள்
மரணக் கணக்குப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலும்
பார்க்க அதிகமானோர் மரணமடைகிறார்கள் பிரபு”

“என்ன? எமதர்மனின் மரணக் கணக்குப் பதிவேட்டில்
குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலும் பார்க்க அதிக மரணங்கள் நிகழ்ந்து

மரண தேசம்

ம.நிரேஸ்குமார்

கொண்டிருக்கிறதா? என்னால் நம்ப முடியவில்லையே!”

“நியாயந்தான். ஆனால் அதுதான் உண்மை பிரபு”

“அப்படியானால் எனக்குப் போட்டியாக இன்னொருவனா?”

எமதர்ம ராஜா ஆசனத்திலிருந்து கோபமாக எழுந்து கொள்கிறார்.

“அமைதி பிரபு. அமைதி. தங்களுக்குப் போட்டியாக மரணத்தைப் பரிசளிக்கக் கூடிய வல்லமை இந்த லோகத்தில் வேறு யாருக்கு இருக்கிறது?”

“அப்படியானால் எனது மரணக் கணக்குப் புத்தகத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட எண்ணிக்கையிலும் பார்க்க அதிக மரணங்கள் எப்படி நிகழ முடியும்?”

“அது வந்து பிரபு... மக்கள் தாமாகவே தங்கள் மரணத்தை தேடிக் கொள்கிறார்கள் பிரபு”

“என்ன? மக்கள் தாமாகவே மரணத்தைத் தேடிக்கொள்கிறார்களா? பைத்தியக்காரர்கள்! அவனவன் மரணத்தைத் தவிர்க்கவும், பிற்போடவும் எத்தனை பாடு பட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். இந்த மடையர்கள் மரணத்தை தாமாகவே தேடிக் கொள்கிறார்களா?”

“ஆமாம் பிரபு”

“அவர்கள் எந்த தேசத்தை சேர்ந்தவர்கள் சித்ரகுப்தா?”

“சுந்தர தேசம் பிரபு”

“என்ன சுந்தர தேசமா? ஒழுக்கத்திற்கும் பண்பிற்கும், பண்பாட்டிற்கும் கலாசாரத்திற்கும் பெயர் போன தேசமல்லவா அது?”

“ஆமாம் பிரபு அது ஒரு காலம்...”

“சித்ரகுப்தா! எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் அங்கிருந்துதானே கொத்துக் கொத்தாய்க் கொல்லப்பட்டு, பெருந்தொகையானோர் இங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்”

“ஆமாம் பிரபு. தீத் துண்டங்களைக் கக்கும் இயந்திரப் பறவைகளும், தீத்துண்டு வீச்சுகளும் அவர்களைக் கொன்று குவித்தன”

“ஆமாம். ஆமாம். நீ குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்பு இ அங்கு ஒழுக்கமும் பண்பாடும் உயர்ந்து விளங்கியதல்லவா?”

“ஆமாம் பிரபு. அப்போது கொலை இல்லை. கொள்ளை இல்லை. குடி வெறி இல்லை. சுற்பழிப்பு இல்லை. விபத்து மரணம் இல்லை”

“அந்த நேரத்தில் பூமித்தாயின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக புதிய புதிய உத்திகளை நாம் வகுத்தோமல்லவா!”

“ஆமாம் பிரபு மலேரியா நங்கையை ஏவி விட்டு மக்களை வாட்டி எடுத்தோம். அது போதா தென்று உணவுப் பொருட்களையும் மருந்துகளையும் பேரரசு தடை செய்தது. அதனாலும் மரணங்கள் தடையின்றி நிகழ்ந்தன”

“அது மட்டும் காரணம் இல்லை சித்ரகுப்தா! நாம் இந்த உலகத்திற்கே பொதுவானவர்கள்.

உண்மையைப் பேச வேண்டும். உள் வீட்டு பூசலினால், ஒருதாய் மக்களும் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டு மாண்டார்கள் அல்லவா”

“ஆமாம் பிரபு. அவ்வாறாகவும் பல மரணங்கள் நிகழ்ந்தது உண்மைதான். ஆனால் மரணங்கள் குறைவாகவே இருந்தன பிரபு”

“தெரியும் சித்ரகுப்தா! பூமித்தாய் பாரம் தாங்காது, என் வாசல் தேடி வந்து அழுது புலம்பிய கோலம் இன்னும் என் மனக்கண்ணில் நிற்கிறது. அதன் பிறகு நாம் கடல் அன்னையின் உதவியை நாடினோமல்லவா”

“ஆமாம் பிரபு. கடல் அன்னை சுனாமியாய் சீறிப் பாய்ந்து சுந்தர தேசத்தவர்களைக் கொன்றழித்தாள்!”

“ஒன்று கவனித்தாயா சித்ரகுப்தா! நாமும் இந்த மனிதர்களைப் போல பேச வேண்டியதைப் பேசாமல் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். எனது மரணக் கணக்கைத் தாண்டி சுந்தர தேசத்தில் அதிக மரணங்கள் நிகழ்வதற்கு காரணம் என்ன? முதலில் அதைக் கூறு!”

“அதற்குப் பல காரணங்கள் பிரபு. பலர் காரணம் பிரபு. அதில் லீசிங்காரர்கள்தான் முதலிடம் வசிக்கிறார்கள்”

“லீசிங்காரர்களா? எனக்குப் புரியவில்லையே!”

அந்த நேரத்தில் சபையின் வலது புற வாயிலில் ஏதோ சலசலப்பாக இருந்தது.

“என்ன சத்தம் அங்கே?”

சித்ரகுப்தன் அவ்விடம் நோக்கி விரைந்து சென்று இ நிலைமைகளை அறிந்து வந்தான்.

“லீசிங் கொம்பனி முதலாளிக்கெதிராக மக்கள் கலகம் செய்கிறார்கள் பிரபு”

“முதலில் அவனைத் தனிமைப்படுத்தி சிற்றறையில் அடையுங்கள். கலகம் செய்யும் மக்களை அடக்குங்கள்”

எமதர்ம ராஜாவின் கட்டளைகள் உடனே நிறைவேற்றப்பட்டன.

“சித்ரகுப்தா நீ ஏதோ லீசிங் காரர்கள் என்று குறிப்பிட்டாய் அல்லவா? அதனை எனக்குச் சற்று விளக்கமாகச் சொல்லு. அதற்கு முன்னர் கலகத்திற்கான காரணத்தைச் சொல்லு”

“பிரபு இந்த முதலாளி லீசிங்கில் கொள்வனவு செய்யப்பட்டு, தவணைப்பணம் கட்டுவதற்குப் பிந்திய வர்களின் வாகனங்களை ஈவிரக்கமின்றி பறிமுதல் செய்த வனாம். அவனைக் கண்டதும் மக்கள் கொதிப்படைந்து விட்டார்கள்”

“அப்படியா? யார் அந்த மக்கள்?”

“சுந்தர தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பிரபு. அவர்கள் அனைவரும் வாகன விபத்துக்களில் பலியானவர்கள். தொடருந்தினால் மோதிக் கொல்லப்பட்டவர்களும் அங்கிருக்கிறார்கள்”

“என்ன சித்ரகுப்தா? ஆரம்பத்தில் லீசிங்காரர்களால் மரணமடைகிறார்கள் என்றாய், இப்போது விபத்தினால் மரணமடைந்தவர்கள்

என்கிறாய். எனக்கு ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது”

“இரண்டும் ஒன்றுதான் பிரபு! நான் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன்”

சித்ரகுப்தன் முதலில் லீசிங் பற்றியும், லீசிங் வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் நிறுவனங்கள் பற்றியும் சொன்னான்.

“சரி சித்ரகுப்தா நீ சொல்பவற்றைக் கேட்கின்றபோது இது நன்மை பயக்கும் திட்டம் போலல்லவா இருக்கிறது?”

“மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் நன்மை பயக்கும் திட்டம் போலத்தான் இருக்கும் பிரபு. ஆனால் மிகவும் ஆபத்தானது!”

“புரியவில்லையே குப்தா!”

“ஆரம்பத்தில் ஒரு தொகைப் பணத்தை செலுத்த வேண்டும் என்று கூறினேன் அல்லவா பிரபு”

“ஆமாம்”

“அப்பணத்தை தம் அன்னையரின், சகோதரியின், மனைவியின் தங்க ஆபரணங்களில் ஏதேனுமொன்றை அடகு வைத்துவிட்டுச் செலுத்துவார்கள். பின்பு மனைவியின் தங்க வளையல், கணையாழி, கழுத்து மாலை என ஒவ்வொரு ஆபரணமாக அடகு வைத்து மாதாந்தக் கட்டுப் பணத்தைச் செலுத்துவார்கள். 4 அல்லது 5 மாதங்களில் அனைத்து ஆபரணங்களும் அடகு கடையை சென்றடைந்து விடும். அதன் பின்னர் அவர்களால் கட்டுப் பணத்தைச் செலுத்த முடிவதில்லை”

“பிறகு?”

“பிறகென்ன? வட்டி, வட்டிக்கு வட்டி, அதற்கொரு குட்டி என்று கட்டுப் பணத்தை ஏற்றி பின்பு வாகனத்தையும் பறிமுதல் செய்து விடுவார்கள் பிரபு”

“அடப் பாவிகளா! அதன் பின்னர் வாகனச் சொந்தக்காரனின் கதி....?”

“அதோ கதிதான். லீசிங் முதலாளிகளுக்கு கொழுத்த லாபம்”

“இந்த ஏமாற்று வேலையைத் தெரிந்து கொண்டும் மக்கள் ஏன் அதில் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள் சித்ரகுப்தா?”

“இது முற்று முழுதான ஏமாற்று வேலையென்றும் கூற முடியாது பிரபு. கொள்வனவு செய்யும் வாகனத்தைப் பயன்படுத்திப் பணமீட்டி, அதிலிருந்து கட்டுப் பணத்தை செலுத்த முடியுமாயின் இது ஒரு நல்ல திட்டம்தான் பிரபு”

“பிறகென்ன அப்படியே செய்து விட வேண்டியதுதானே!”

“இங்குதான் பிரபு லீசிங்காரர்களின் குறுக்குப் புத்தி வேலை செய்கின்றது. லீசிங் கொம்பனியின் வாயில் பக்கமாகச் செல்பவனைக் கூட இழுத்து வந்து, தங்கள் வார்த்தை ஜாலங்களால் ஏமாற்றி உந்து ஈருருளி, மகிழுந்து என ஏதாவது ஒரு வாகனத்தை அவர்கள் தலையில் கட்டி விடுவார்கள்!”

“அதன் பிறகு ஒன்றிரண்டு கட்டுப்

பணங்களைச் செலுத்திய பின்னர், மக்கள் கட்டுப் பணம் செலுத்த முடியாமல் திண்டாட, இவர்கள் வாகனத்தையும் பறி முதல் செய்து விடுவார்கள். அப்படித்தானே சித்ரகுப்தா?”

“ஆமாம் பிரபு?”

எமதர்ம ராஜாவிடம் லீசிங்காரர்கள் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது.

“குப்தா அந்த லீசிங் கொம்பனிக்காரனை எனது தலைமையில் விசாரணைக் குழு அமைத்து விசாரிக்க வேண்டும். அதற்கு முன்னர் எனது இன்னொரு சந்தேகத்தையும் போக்கி விடு”

“கூறுங்கள் பிரபு”

“சுந்தர தேசத்தவர்கள், மரணப் பதிவேட்டில் குறிப்பிடப்பட்டதிலும் பார்க்க அதிகளவில் மரணமடைவதற்கும் லீசிங்காரர்கள்தான் காரணம் என்றுரைத்தாயே. எனக்கது புரியவில்லை”

“அதுவா பிரபு? லீசிங் கொம்பனிகள் அதிகளவு வாகனங்களை மக்களுக்கு வழங்குவதால் வாகனங்களின் எண்ணிக்கை பெருகி விட்டது. சுந்தர தேசத்தின் வீதி அமைப்புக்கள் அத்தனை வாகனங்கள் பயணிக்கப் போதுமானவையல்ல”

“ம்ம்ம்”

“விடலைப் பையனிலிருந்து, வாலைக் குமரி வரை உந்து ஈருருளிகளை மின்னல் வேகத்தில் செலுத்து கிறார்கள். வீதி ஒழுங்கு விதிகளைப் பின்பற்றுவதில்லை”

“ம். கூறு”

“அதனால் ஏற்படும் விபத்துக்கள் ஒரு புறம், சோம பானத்தை அருந்திய பின்னர் வாகனங்களைச் செலுத்துபவர்களால் ஏற்படும் விபத்துக்கள் ஒரு புறம், பாதுகாப்பற்ற தொடருந்து கடவைகளில் தொடருந்து களால் ஏற்படுத்தப்படும் விபத்துக்கள் ஒரு புறம் எனப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்கிறது பிரபு”

“போக்கு வரத்து விதிகளை உயர்ந்தளவில் பின்பற்றி வாழ்ந்த சுந்தர தேசத்திலா இந்த நிலைமை? வெட்கம். வேதனை”

“அது மட்டுமல்ல பிரபு! வாள்வெட்டுக் கும்பல்களும் தங்களை வீர சிவாஜிகளாகவும், தலை அஜித்தாகவும் நினைத்துக் கொண்டு, உந்துருளிகளை வேகமாகச் செலுத்திச் சென்று மற்றவர்களை வெட்டியும் சாய்க்கிறார்கள் பிரபு”

“போதும். நிறுத்து சித்ரகுப்தா. சுந்தர தேசம் இப்போது அப்பன் இல்லாத வீடுபோல ஆகிவிட்டது. அதனால்தான் இத்தனை துன்பங்களும் துயர்களும் அவர்களைத் துரத்தகின்றன. அந்த லீசிங் கொம்பனிக் காரனை உடனே இங்கு அழைத்து வாருங்கள்”

“எமதர்ம ராஜாவிடம் அடியேனின் வணக்கங்கள்”

“வணக்கம் இருக்கட்டும். நீ செய்த குற்றங்களுக்கு பாவக் கணக்குப் பதிவேட்டின்படி என்ன தண்டனை தெரியுமா?”

லீசிங் முதலாளி எமதர்ம ராஜாவின் வார்த்தைகளைச் செவிகளில் வாங்காமல் சுற்றும்

முற்றும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பின்னர் தாழ்ந்த குரலில் எமதர்ம ராஜாவுடன் பேசத் தொடங்கினான்.

“மகாபிரபு தாங்கள் இன்னமும் கூட இந்த எருமைக் கடா வண்டியில்தான் பயணம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்களா?”

“நான் என்ன வினவினேன்? நீ என்ன வினவுகிறாய் மானிடா?”

“பிரபு ஒரு சுப்பர் லீசிங் பிளான் இருக்கிறது. ஒரு பரோடா ஜீப்பை இறக்கி விடுவோம். என்னுடைய profit ஐ தங்களுக்கு discount ஆகத் தந்து விடுகிறேன்”

“பரோடா ஜீப்பா? அது எப்படி இருக்கும் மானிடா?”

இப்போது லீசிங் கொம்பனி முதலாளி எமதர்மனின் இருக்கைக்குப் பக்கத்து இருக்கையில் அமர்ந்து கொள்கிறான்.

“என்ன கேட்டீர்கள் பிரபு? பரோடா ஜீப்பா? அது மிகவும் பகட்டாக இருக்கும். உங்கள் பதவிக்கும், தகுதிக்கும் பரோடா ஜீப்பில் சென்றால்தான் கெத்தாக இருக்கும்”

“மானிடா! எங்கே அதன் மாதிரியை ஒரு முறை காட்டு பார்ப்போம்”

லீசிங் கொம்பனி முதலாளியின் வலையில் எமதர்ம ராஜா மெல்ல மெல்ல விழுந்து கொண்டிருப்பதை சித்ரகுப்தன் புரிந்து கொண்டான்.

“லீசிங் பிளான் மூலம் ஏமாற்றுபவர்களுக்கு என்ன தண்டனை என்பதை எமது குறிப்பேடுகளில் காண முடியவில்லை பிரபு” எமதர்ம ராஜா சுதாரித்துக் கொண்டார்.

“எழுந்திரடா மானிடா! ஒரு கணம் என்னையே உன் வலையில் வீழ்த்தப் பார்த்தாய். மக்களை எப்படியெல்லாம் ஏமாற்றி இருப்பாய்?”

எமதர்மனின் கோபக் குரலால் பயந்த லீசிங் முதலாளி அவசரமாய் எழுந்து கொண்டான்.

“இன்னொரு plan உம் இருக்கிறது பிரபு”

“உன் வாய் ஜாலங்களை நிறுத்து மானிடனே! சித்ரகுப்தா இவன் செய்த குற்றங்களைப் பட்டியல் இட்டுக் கூறு”

“பொய் சொல்லி மக்களை ஏமாற்றியமை... வட்டி, வட்டிக்கு வட்டி, அதற்கொரு குட்டி போட்டமை...”

வாகனங்களைப் பறிமுதல் செய்தமை.....”

“நீ செய்த குற்றங்களை ஒப்புக் கொள்கிறாயா மானிடா?”

“நான் என்ன குற்றம் செய்தேன் பிரபு?”

“உன் செவிகள் என்ன டமாலா? இத்தனை நேரம் நான் பட்டியல் இட்டுக் கூறினேனே? உனக்குக் கேட்கவில்லையா?”

“அவற்றில் எதுவும் குற்றமில்லையே!”

“என்ன குற்றமில்லையா? என்ன பிதற்றுகிறாய் மானிடா?”

“தந்திரமாகப் பேசி business I develop பண்ணுவது தொழில் தர்மம் பிரபு. அப்போதுதானே

எனது முதலாளிகள் சந்தோஷமடைவார்கள். வட்டிக்கு வட்டி, installment கட்டாவிட்டால் வாகனத்தைப் பறி முதல் செய்வது எல்லாம் agreement இல் இருக்கிறது பிரபு”

“சித்ரகுப்தா என்ன இது? இந்த மானிடன் என்னையே குழப்புகின்றான்? நீதான் பல உலகங்களுக்கும் சென்று வருபவன் ஆயிற்றே. சற்று விளக்கமாகக் கூறு”

“இந்த லீசிங்காரர்கள் பேசுவதே இப்படித்தான் பிரபு. புரிந்தது போல புரியாமல் இருக்கும்”

“சித்ர குப்தா நீ இவன்தான் லீசிங் முதலாளி என்றாய். ஆனால் இவனோ தனக்கு இன்னும் பல முதலாளிகள் இருப்பதாகச் சொல்கிறானே”

“ஆமாம் பிரபு. அவர்கள் சுந்தர தேசத்தின் தென்பகுதியிலே வாழ்கிறார்கள். சுந்தர தேசத்தின் பொன், பொருள், பண்டங்கள் அனைத்தையும் தங்கள் தேசத்திற்கு சுரண்டிச் செல்கிறார்கள். இவனைப் போன்றவர்கள் அதற்குத் துணை நிற்கிறார்கள்”

“அட இது தேசத்துரோகம் அல்லவா? இவனைப் போன்றவர்களை மன்னிக்கவே கூடாது. கடுமையான தண்டனை வழங்க வேண்டும்”

“ஆமாம் பிரபு”

“இவனுக்கு ஒரு புது வகையான தண்டனையை வழங்கப் போகிறேன் சித்ரகுப்தா! அந்தத் தண்டனை இவனைப் போன்ற ஏனையவர்களைப் பயம் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும். அந்தப் பயம் மற்றவர்கள் திருந்துவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும்”

“என்ன தண்டனை பிரபு?”

“இவனை எனது எருமைக் கடா வண்டிச் சக்கரத்தின் அச்சாணியுடன் சேர்த்துப் பிணையுங்கள். சக்கரம் சுற்றும் போது இவன் தலை ஆகாயத்திற்கும் பூமிக்கும் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கட்டும்”

“அப்படியே செய்கிறோம் பிரபு”

“வாகன லீசிங் மூலம் மக்களை ஏமாற்றியவனுக்கு வாகனத்தாலேயே தண்டனை! இதுதான் சரியான தண்டனை”

சேவகர்கள் எமதர்மனை சிலாகித்தவாறு, லீசிங் முதலாளியை குண்டுக் கட்டாகத் தூக்கிச் சென்றனர்.

“வேண்டாம் பிரபு. வேண்டாம் பிரபு”

அவனின் கூக்குரலை எமதர்மன் சபையிலிருந்த எவருமே கவனிக்கவில்லை.

சபையின் வலது புற வாயிலில் மீண்டும் ஏதோ சத்தம் கேட்டது. சித்ரகுப்தன் விரைந்து சென்று தகவல் அறிந்து வந்தான்.

“வாள் வெட்டுக் கும்பலைச் சேர்ந்தவனுக்கு எதிராக மக்கள் கலகம் செய்கிறார்கள் பிரபு”

“அப்படியா? அவனைச் சிற்றறையில் அடையுங்கள். கலகம் செய்யும் மக்களை அடக்குங்கள். உணவு வேளை கடந்து விட்டது. விசாரணையைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்வோம்”

எமதர்ம ராஜா உணவு விடுதியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்குகின்றார்.

(விசாரணைகள் தொடரும்!)

நெடும் விசம்

தேவர்களும் அசுரர்களும்
 பாற்கடலைக் கடைந்த போது
 வாசுகிப் பாம்பு உமிழ்ந்த விசத்தை
 உண்ண
 உமையொரு பாகன்
 தோன்றினான்

பிறகொரு பொழுது
 ஆதிகால நெடும் விசம்
 ஊற்றெடுத்தும் பிரவாகித்தது

அப்போது
 மந்தர மலையுமில்லை
 வாசுகிப் பாம்புமில்லை

ஆலகாலக் கொடும் விசம்
 பெருகிப் பெருகிக் கடலாகவே ஆனபோது
 தேவர்களும் அசுரர்களும் இருந்தனர்

நஞ்சுண்ண வரவில்லை
 உமையொரு பாகன்

ஆதி வேரில் துளிர்ப்பிற்றல்

போர் முடிந்து விட்டது
 போர் வீரர்கள் மடிந்து போயினர்
 அல்லது காணாமல் போயினர்
 தேரொலியும் சங்கொலியும்

முல்லைக்கோணேஸ் 2 கவிதைகள்

நின்று போயிற்று
 அரசனும் இல்லை
 இளவரசனும் இல்லை
 தளபதிகளில்லைத் தானையுமில்லை
 இனி யார் அரியகை அமர்வார்கள்

கடுங்கோடை
 காண்டாவனம்
 எல்லாமும் கடந்தாயிற்று
 குடிக்கக் குடிக்கவடங்காத் தாகம்
 கொஞ்சமாவது தணித்தாயிற்று
 இனி
 நதியின் இசையை அவரவர் ரசிப்போம்
 எமக்கென்றொரு புல்வெளியில் கூத்தாடுவோம்

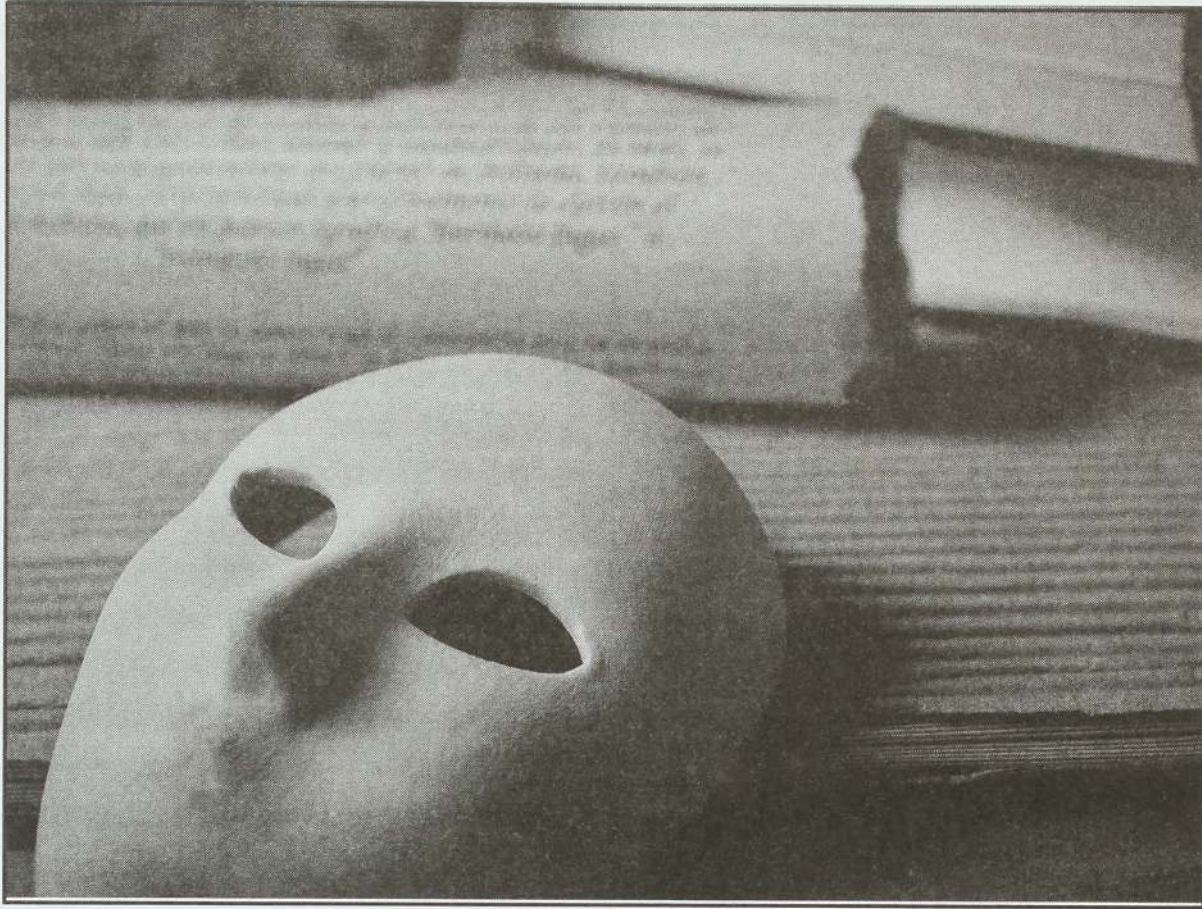
நிலவின் குளிர்ச்சியையும்
 பறவைகளின் பாடல்களையும்
 கடலின் ஓசையையும்
 காற்றின் கவிதையையும்
 எமதாக்கி ஒரு புதிய புலர்வினைப் படைப்போம்
 ஆதிவேரில் துளிர்ப்பியற்றி
 படரட்டும் நிலமெங்கும்
 வெந்த நிலம் சூடு தணியட்டும்
 விட்ட இடத்திலிருந்தே தொடங்குவோம்

உழவனும் உழத்தியும்
 ஏரெடுத்துக் களனி செல்க
 வலைஞர்களின் அம்பாவோசை
 அலைகளில் புதுக் கவிதையெழுத
 புதியதொரு புலர்வினைப் படைப்போம்.

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கு:

எழுத்துரு நாடகம் அரங்கு ஆற்றுகை

- ஒரு எண்ணக்கருப் பகுப்பாய்வு-

1.1 வரலாறு

வரலாற்றியலாளர்கள், அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள், மானிடவியலாளர்கள் போன்றோரால் உலக வரலாற்றில் எவ்வளவு காலம் பின்னோக்கிப் போக முடியுமோ அக்காலம் தொடர் உலகின் அனைத்து மக்கள் மத்தியிலும் நாடகம் அல்லது அரங்கு அல்லது ஆற்றுகை எனச் சொல்லப்படும் செயற்பாடுகளில் ஏதோ ஒன்று அல்லது அவை மூன்றுமே நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன (La Barre (1972: 387432), Giedion (1962), and Pfeiffer (1982)). ஆடுதல், பாடுதல், ஒப்பனை செய்தல், வேடவடை தரித்தல், மனிதர்கள், மிருகங்கள் அல்லது அமானுஷ்ய சக்திகளைப் போலச் செய்தல், கதைகளை நடித்துக் காட்டல், ஒரு காலச் சம்பவத்தை இன்னொரு காலத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டல், அளிக்கை களுக்கான தேர்ந்த இடத்தையும் நேரத்தையும் தயார் செய்தல், தனியாள் அல்லது குழுத் தயாரிப்புகள் அல்லது ஒத்திகைகளைச் செய்தல் என்பன மனிதப் பண்பாட்டுடன் கூடவே பயணித்து வருகின்ற விடயங்கள் ஆகும். இன்று நேற்றல்ல, கற்காலம் (Paleolithic Era) முதற்கொண்டே மேற்கூறிய விடயங்கள் நடந்து வருகின்றன என ரிச்சார்ட் செக்னர் குறிப்பிடுகின்றார் (Schechner 2004:64). அதற்கான ஆதாரமாக பிரான்ஸ் நாட்டில் வொல்ப் நதியோரமாக அமைந்துள்ள Tuc d'Audoubert என்னும் குகையினுள் காணப்படுகின்ற ஆதி கால நடனக்காரர்களின் வெறும் பாதங்களின் காற்சுவடுகளும் களிமண்ணில் செய்யப்பட்ட காட்டெருமைகளின் சிற்பங்களும் ஆதாரமாக

விளங்குகின்றன(La Barre 1972: 397).

கற்காலத்தைச் சேர்ந்த அந்த நடனக்காரர்களின் நடனத்துக்கான எழுத்துரு எத்தகையதாக இருந்திருக்கும் என யாருக்கும் தெரியாது. இங்கு எழுத்துரு எனக் குறிப்பிடப்படுவது “எழுத்துக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆவணத்தை” அல்ல. எழுத்துரு எனப்படுவது, குறிப்பிட்ட அளிக்கை ஒன்றுக்கு முன்னர் இருக்கக் கூடியதும் அதேநேரம் அளிக்கைக்கு அளிக்கை கடைப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடியதும் அல்லது பேணப்பட்டு வந்திருக்கக் கூடியதுமான ஒரு திட்டத்தையே இங்கு குறிக்கின்றது. அவ்வாறான ஒரு முற்திட்டம் பற்றிக் கேட்பது நியாயமானது. ஏனெனில், வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலச் சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் சரி வரலாற்றுக்கால சான்றுகளின் அடிப்படையிலும் சரி அல்லது நவீனகால அனுபவங்களின் அடிப்படையிலும் சரி, நடனம் எனப்படுவது தன்னெழுச்சியாக, தன்னியல் பாக நடனத்துக்கு நடனம், ஒரு நடனக்காரருக்கும் இன்னொரு நடனக்காரருக்கும் இடையில் எவ்வித பொதுப்பண்பும் இல்லாமல் ஆடப்பட்டு வந்ததாக வில்லை. அங்கு அளிக்கைக்கு அளிக்கை ஒரு நிலைபேறு வடிவம் அல்லது ஒரு மரபு பேணப்பட்டு வந்திருப்பதை அவதானிக்க முடியும். அந்த வடிவம் அல்லது மரபை நடனக்காரர்களும் பார்ப்போரும் அறிந்தே வைத்திருக்கின்றனர். அந்த வடிவமானது ஒரு குழு நடனக்காரர்களால் இன்னொரு குழுவுக்குக் கற்பிக்கப்படும் வந்துள்ளது. இவற்றுக்கும் அப்பால்

சடங்கின் வெற்றி அல்லது பெறுபேறு என ஒன்று உள்ளது. ஆதியில், ஆட்டங்களும் ஆற்றுகைகளும் வெறும் பொழுதுபோக்குக்காக ஆற்றப்பட்டவை அல்ல. அவற்றுக்கு மனித அல்லது மனிதக் குழுக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த நோக்கங்கள் இருந்தன. உதாரணமாக, நோய்நீக்கல் அல்லது குணப்படுத்தல் நோக்குடன் ஆற்றுகைகள் நடந்துள்ளன. இங்கு ஆற்றுகையின் விளைவாக குணப்படுத்தல் நிகழ வேண்டும். அதுதான் குறித்த ஆட்டத்தின் அல்லது ஆற்றுகையின் “வெற்றி” எனப்படுகின்றது. அந்த வெற்றிக்கு எழுத்துருவும் அந்த எழுத்துருவை இறுக்கமாகப் பின்பற்றுவதும் முக்கியம். எழுத்துருவைக் கைவிட்டு விட்டு ஒரு ஆற்றுகையைச் செய்யும்போது குறித்த சடங்கின் வெற்றி அல்லது பலன் நிச்சயமற்றதாகி விடுகின்றது. அதாவது, எதிர்பார்க்கப்படும் விடயம் நடக்கும், நடக்காது என்பதற்கு உத்தரவாதம் எதுவும் இல்லாமற்போய் விடுகின்றது. அதேநேரம், “வெற்றி” எனப்படுவது எழுத்துருவை ஆடுவதனால் இறுதியில் கிடைக்கப்பெறும் ஒரு “விளைவு” அல்ல. மாறாக, எழுத்துருவை ஆடுவதினுள்ளேயே, அதாவது, அந்த ஆட்டத்துக்குள்ளேயே “வெற்றி” அடங்கியிருந்தது. சமகாலத்தில் நடைமுறையில் காணப்படுவது போன்றே வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலகட்டச் சடங்குகளிலும் “செய்தல்” (Doing) எனப்படுவது ஒரு தொடர்பாடல் விடயமாக அன்றி உண்மையில், “வெளிப்படுத்தல்” (Manifestation) என்பதாகவே இருந்தது.

ஆனால், அத்தகைய எழுத்துருக்களில் “வெளிப்படுத்தல்” என்பது மிகவும் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டப்படும் விடயமாக அல்லது ஒரு உள்ளார்ந்த ஆற்றலாக மட்டுமே இருக்கும். எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் (Written Words) முக்கியத்துவம் பெறும் வரையிலும் இந்த நிலைமையே இருந்து வந்துள்ளது. இத்தகைய புராதன ஆற்றுகைகளைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின், எழுத்து முறைமை என்பது தோன்ற முன்னரான சுமார் 25,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய காலகட்டத்தைக் கற்பனை செய்து பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இன்று குறியீடுகளாகவும் சின்னங்களாகவும் பார்க்கப்படும் அன்றைய ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் என்பன அன்றைய காலத்தில் “செய்தல்” களோடு சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களாகவே இருந்துள்ளன. எனவே, எழுத்துரு எனப்படுவது அதன் தோற்றத்தில் செய்தலுக்குரிய ஒரு முன்வரைபாக இருந்தனவே தவிர, சிந்தனை வடிவமாக அவை இருக்கவில்லை. கதைத்தல் என்பது அங்கு வெறும் சத்தங்களாக இருந்தனவே தவிர, அவை வார்த்தைகளாக இருக்கவில்லை.

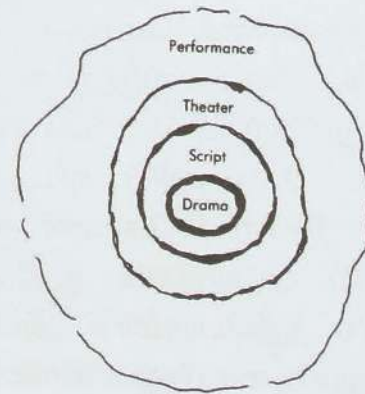
இறுதியாக, எழுத்து முறைமை நடைமுறைக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து எழுத்துருவின் ஒரு சிறப்பு வடிவமாக “நாடகம்” தோன்றிற்று. ஆரம்பகால எழுத்துருக்களில் செய்தல் வடிவமாகப் பொதியப்பட்டிருந்த வெளிப்படுத்தலுக்கான உள்ளாற்றலானது, பின்னர் சொல் வடிவில் எழுதப்பட்டன. அரிஸ்ரோட்டில் குறிப்பிடுவதைப் போன்று, கிரேக்க நாடக பாடங்கள் செயல்களை உணர்த்துவதற்கான வரைபாகவே இருந்து வந்தன. ஆனால், பின்னர் அங்கு செயல்

எனப்படுவது ஒரு குறித்த, அச்சொட்டான அசைவையோ அல்லது பாடுதலையோ குறிப்பதாக அல்லாமல் அவை சுருக்கமாக அல்லது சாராம்சமாக மட்டுமே புரிந்து கொள்ளப்படலாயின. அந்தவகையிலேயே நாடகம் எனப்படுவது, குறிப்பாக, மேற்கத்தேயப் பண்பாட்டில் “செய்தல்” என்பதில் இருந்து விடுபடலாயிற்று என ரிச்சார்ட் செக்னர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது, வெளிப்படுத்தலின் இடத்தைத் தொடர்பாடல் எடுத்துக் கொண்டது.

1.2 எழுத்துரு நாடகம் அரங்கு ஆற்றுகை

எழுத்துரு, நாடகம், அரங்கு, ஆற்றுகை என்பவற்றுக்கு இடையிலான வேறுபாடு என்பது தெளிவானது அல்ல. உண்மையில், ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபட்ட வேறுபாடுகளைக் கொண்டவையே தவிர, இவை ஒவ்வொன்றும் பிரிக்கப்பட்ட தனித்தனி “இனங்கள்” அல்ல. எழுத்துரு, நாடகம், அரங்கு, ஆற்றுகை என்பவற்றுக்கு இடையில் தெளிவான எல்லைக் கோடுகளைப் போடுவதன் ஊடாக அவற்றுக் கிடையிலான பகுத்து ஆராய்தல் என்பது முடியாத விடயமாகும். அதேநேரம், இவை நான்கும் ஒரே விடயங்களும் அல்ல என்பதையும் யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏனெனில், இவை ஒவ்வொன்றினதும் மையமானது மற்றவை அனைத்திலிருந்தும் வேறுபாடானவை ஆகும்.

எழுத்துரு, நாடகம், அரங்கு, ஆற்றுகை ஆகியனவற்றுள் காணப்படும் தொடர்புகளையும் வேறுபாடுகளையும் புரிந்துகொள்ள ரிச்சார்ட் செக்னர், பொது மையத்தைக் கொண்ட (Concentric) ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கும் (Overlapping) வட்டங்களைக் கொண்ட மாதிரி வடிவம் ஒன்றை முன்வைக்கின்றார். (Schechner 2004:71) நான்கு தட்டுகளைக் (Discs) கொண்ட இந்தத் தொகுதியின் மிகப்பெரிய தட்டு அடியில் உள்ளது. அதனைப் பருமட்டாக “ஆற்றுகை” என வரையறை செய்யலாம் என்கின்றார் செக்னர். ஏனைய மூன்றும் அவற்றின் பரப்பளவின் பிரகாரம் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டு உள்ளன. ஆகப் பெரிய தட்டு அடியிலும் ஆகச் சிறிய தட்டு மேலேயும் உள்ளன. தட்டுகள் எவ்வளவு பெரிதாக உள்ளனவோ அதற்கேற்ப அவை எடுத்துக் கொள்ளும் இடமும் நேரமும் மட்டுமன்றி “கருத்துருவப் பரப்பு” (Idea Area) கூட அதிகமாகின்றது. எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் இல்லாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு பெரிய தட்டும் அதனைவிடச் சிறிய தட்டுகள் அனைத்தையும் தன்னகத்தே அடக்கியதாக இருக்கும் எனப் பொதுவாகச் சொல்லக் கூடியதாக உள்ளது.

(Schechner, Richard “Performance Theory”, Taylor & Francis e-Library, 2004).

1.2.1 நாடகம் (Drama)

நாடகம் பொதுவாக நாடகாசிரியர், இணைப்பாளர், காட்சி விதானிப்பாளர், வாக்குச்சொல்லி (Shaman) ஆகியோருக்குரிய ஆளுமைக்கு உட்பட்ட இடமாகும். செக்னரின் மாதிரிப் படத்தில் மிகவும் சிறிய பரப்பைக் கொண்ட வட்டமாக நாடகம் காட்டப்படுகின்றது. அதேநேரம், அதுவே அதி உயரத்தில் இருக்கும் வட்டமாகவும் உள்ளது. அதாவது, ஆற்றுகை, எழுத்துரு, அரங்கு ஆகிய மூன்றினதும் பங்களிப்பு இன்றி நாடகம் என்பது இல்லை என்பதை இது குறிக்கின்றது. அந்தவகையில், மற்ற அனைத்தினாலும் தாங்கப்படுகின்ற அதி முனைப்பான அல்லது தீவிரமான இடமாக நாடகம் உள்ளது.

நாடகம் எனும்போது உண்மையில் அது களவடிவமைப்பு (Score), காட்சி விதானிப்பு, அறிவுறுத்தல் (Instruction), திட்டம் அல்லது வரைபு (Plan or Map) என்பவற்றை உள்ளடக்கிய, மனித உணர்வுகள், மோதுகைகள் நிறைந்த ஒரு கதையை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு எழுதப்பட்ட நாடகபாடம் (Text) ஆகும். இந்த நாடக பாடமானது கவிதை, பாடல் வடிவம் போன்றன வாகக் கூட இருக்கலாம்.

நாடகத்தை யார் வேண்டுமானாலும் சுயாதீனமாக ஒரு காலத்தில் இருந்து இன்னொரு காலத்துக்கு அல்லது ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்துக்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும். அவ்வாறு எடுத்துச் செல்பவர்கள் வெறும் “தூதர்கள்” மட்டுமாகவே இருக்க முடியும். அவர்களுக்கு அந்த நாடகத்தைப் படிக்கவோ, புரிந்துகொள்ளவோ அல்லது நடிக்கவோ கூடத் தெரிய வேண்டியதில்லை. நாடகத்தின் பாத்திரங்கள் நடிக்காளால் நடிக்கப்பட்டு மேடையில் ஆற்றுகை செய்யப்படும்போது அது “அரங்கு” ஆகின்றது.

1.2.2 எழுத்துரு (Script)

ஆசிரியர், குரு, வாத்தியார் அல்லது மாஸ்டர் எனப்படுபவரின் ஆளுமைக்கு உட்பட்ட இடமே எழுத்துரு எனப்படுவது. ஒரு ஆற்றுகை அல்லது நிகழ்ச்சியின் அடிப்படைக் குழுக்குறி என இதனைச் சொல்ல முடியும். எழுத்துருவையும் ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்துக்கும் ஒரு காலத்தில் இருந்து இன்னொரு காலத்துக்கும் எடுத்துச் செல்ல முடியும். அவ்வாறு எடுத்துச் செல்லும் செயலானது ஒருவரிடம் இருந்து மற்றவருக்குக் கையளிக்கும் செயலாக மேற்கொள்ளப் பெறுகின்றது. இங்கு அவ்வாறு கையளிப்பவர் அல்லது கடத்துபவர் வெறும் தூதுவராக மட்டும் இருக்க முடியாது. அவ்வாறு கடத்துபவருக்கு எழுத்துரு முழுதாகத் தெரிந்திருப்பதுடன் அந்த எழுத்துருவை மற்றவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவராகவும் அவர் இருக்க வேண்டும். கற்பித்தல் எனப்படும்போது, பிரக்ஞை பூர்வமானதாகவும் இருக்கலாம் ஒத்துணர்வு அல்லது அழுத்திச் சொல்லலாகவும் அதனைச் செய்யலாம்.

1.2.3 அரங்கு (Theatre)

அரங்கானது ஆற்றுகையாளர்களின் இராட்சி

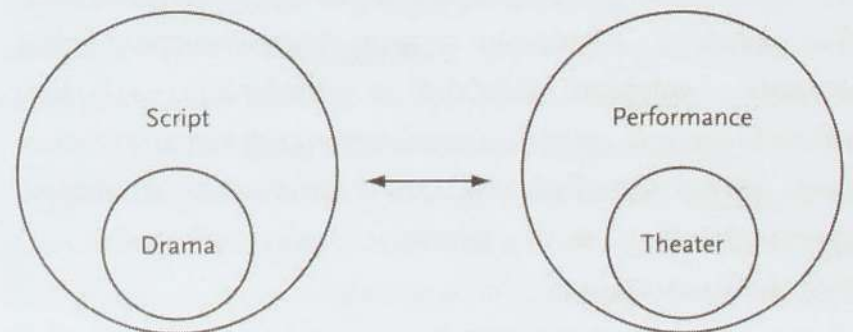
யம் ஆகும். நிகழ்ச்சியானது குறிப்பிட்ட ஆற்றுவோர் குழுவினால் ஆற்றுகை செய்யப் பெறுகின்றது அல்லது நடிக்கப் பெறுகின்றது. அதாவது, ஆற்றுவோர் ஆற்றுகைத் தயாரிப்பின்போது என்னவெல்லாம் செய்கின்றார்களோ அது அரங்கு எனப்படுகின்றது. அரங்கானது பார்த்துணரக் கூடியதும் நிகழ்காலத்தில் நிகழ்த்தப்படுவதும் ஆகும். பொதுவாக, நாடகத்தை அல்லது எழுத்துருவை அல்லது இரண்டையும் வெளிப்படுத்தும் அல்லது பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் செயல் அரங்கு எனக் குறிப்பிட முடியும்.

1.2.4 ஆற்றுகை

ஆற்றுகையானது பார்வையாளர்களின் இராட்சியம் ஆகும். ஆகக்கூடிய பரப்பைக் கொண்டதும், அதேநேரம், மிகவும் மங்கலான வரைவிலக்கணத்தைக் கொண்ட தட்டு இதுவாகும். நிகழ்ச்சியினது முழு நட்சத்திரத் தொகுதி இதுவே. ஆற்றுகை நடக்கும் பரப்புக்குள் முதல் பார்வையாளர் நுழைகிற நேரம் முதல் இறுதிப் பார்வையாளர் அங்கிருந்து வெளியேறும் வரை நடக்கின்ற அனைத்தும் ஆற்றுகை ஆகும். இந்தக் கால இடைவெளியில் ஆற்றுவோர் மத்தியிலும், பார்வையாளர் மத்தியிலும் அவர்கள் இரு சாராருக்கும் இடையிலும் பல விடயங்கள் நடைபெறும். அவற்றில் பல அவதானிக்கப்படாமலே கடந்து செல்லும்.

1.2.5 இரட்டைகள் (Dyads)

நாடகமானது நாடகாசிரியர், இணைப்பாளர், காட்சி விதானிப்பாளர், வாக்குச்சொல்லி, ஆகியோர்களின் இராட்சியம் எனவும், எழுத்துருவானது ஆசிரியர், குரு அல்லது மாஸ்டரின் இராட்சியம் எனவும் அரங்கானது ஆற்றுகையாளர்களின் இராட்சியம் எனவும், ஆற்றுகை பார்வையாளர்களின் இராட்சியம் எனவும் ஒன்றில் இருந்து மற்றையதைப் பிரித்தெடுத்து ஒரு தெளிவான வரையறையை ஆற்றுகைக்குக் கூறினாலும் யதார்த்தத்தில் அவை அவ்வளவு தெளிவான பிரிவுகளாக இல்லை என்பதே உண்மை.

(Schechner, Richard “Performance Theory”, Taylor & Francis e-Library, 2004)

பல சந்தர்ப்பங்களில் நாடகாசிரியரே குருவாகவும் ஆற்றுவோர் அல்லது நடிக்காராகவும் இன்னும் சில இடங்களில் ஆற்றுவோரே பார்வையாளர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அதேபோன்று ஆற்றுகைக்கும் அன்றாட வாழ்வுக்கும் இடையிலான எல்லைகள் கூட, கலாசாரத்துக்குக் கலாசாரம், காலத்துக்குக் காலம்

இடம் மாறிக் கொண்டிருப்பதுடன் அவைக்கென நிச்சயிக்கப்பட்ட ஒழுங்கு விதிகள் இல்லை. வெவ்வேறு பண்பாடுகளில் அவை வெவ்வேறு வகையில் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. அரங்குக்கான தயாரிப்பானது ஆற்றுகை ஆரம்பிப்பதற்கு ஒரு நிமிடத்துக்கு முதல் எந்த இடத்திலிருந்தும் தொடங்கப்படலாம், உதாரணமாகப் புதிதளித்தல் முறையிலான ஒரு கலந்துரையாடல் அரங்கு அதேபோன்று, சில வருடங்களுக்கு முன்னரே சில அரங்குக்கான தயாரிப்புகள் தொடங்கப்படலாம். ஆயினும், எல்லைகளை எங்கு வைத்தாலும் ஆற்றுகை என்னும் பரந்த வலயத்துக்குள்ளேயே அரங்கு நிகழ்கின்றது. அரங்கின் மையத்தில் எழுத்துரு இருக்கின்றது. சிலவேளை அது நாடகமாகவும் இருக்கின்றது.

நாடகத்தை எழுத்துருவின் சிறப்பு வடிவம் எனவும் அரங்கை ஆற்றுகையின் சிறப்பு வடிவம் எனவும் கருதக் கூடியதாக உள்ளது. அந்தவகையில், ரிச்சார்ட் செக்னர் நாடகம் - எழுத்துரு - அரங்கு - ஆற்றுகை என்னும் இன்னொரு மாதிரி அடிப்படையிலும் இந்த நான்குக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளையும் தொடர்புகளையும் ஆராய்கின்றார் (Schechner 2004:72).

எழுத்துருவின் ஒரு சிறப்பு வடிவமாக இருக்கும் நாடகமானது இறுக்கமானது. வாய்மொழிவழி கதை சொல்லலைக் கொண்டது. இது சொற்ப அளவிலேயே புதிதளித்தலை அனுமதிக்கின்றது அல்லது அனுமதிப்பதில்லை. இதனை எடுத்துச் செல்லும் தனிநபர்களில் தங்கியிராத ஒரு வரைபாக இருக்கிறது. இது இலகுவாக எழுத்து வடிவிலான நாடகபாடமாக ஆக்கப்படுகின்றது அல்லது அப்படி ஆக்கப்படக் கூடிய ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது. எழுத்துருவானது இறுக்கமானதாக அல்லது தளர்வானதாகக் கூட இருக்கலாம் அல்லது மேலைத்தேய மரபு அரங்குகளில் செய்வதைப் போன்று ஒரு குறித்த நாடக பாடத்துக்குப் பொருந்தும் வகையில் ஒத்திகையின்போது உருவாக்கப்படுவதாகவும் இருக்கலாம். அரங்கு எனப்படுவது, பாளி அரங்குகளில் உள்ளது போன்று நன்கு அறியப்பட்ட அரங்கக் கூறுகளை அல்லது மேலைத்தேய அரங்கில் உள்ளது போன்று ஒத்திகையின்போது கண்டுபிடிக்கப்படும் அல்லது பெறப்படும் ஒரு ஆற்றுகை வடிவத்தைக் கொண்ட பார்த்தும் கேட்டும் உணரக்கூடிய சம்பவங்களின் தொகுதி ஆகும். அரங்கானது ஓரளவு எல்லை வரை எழுத்துருவின் கட்டில் அம்சமாக உள்ளது. அதாவது, ஒரு உள் வரைபடத்தின் வெளிப்புறப் பிரதிபலிப்பு ஆகும்.

ஆற்றுகையானது அரங்கைச் சுற்றிச் செறிந்துள்ள சம்பவங்களின் ஆக்கக்கூடிய அகலமான வட்டமாகும். எந்த ஒரு ஆற்றுகையிலும் பார்ப்போரே முதன்மையான கூறாக உள்ளனர். ஆற்றுகையை வரையறை செய்வது என்பது உண்மையில் ஒரு கடினமான விடயமாகும். ஏனெனில், இது அரங்குக்கும் மனித வாழ்வியலுக்கும் நடுவில் உள்ளது. மனித வாழ்வியலுக்கும் ஆற்றுகைக்கும் இடையிலான எல்லைக் கோடும் சரி மறுபுறத்தில் ஆற்றுகைக்கும் அரங்குக்கும் இடையிலான எல்லைக் கோடும் சரி எழுந்தமானதே. அவை தெளிவான எல்லைகள் அல்ல.

ஒரு குறித்த நிகழ்வில் நாடகம், எழுத்துரு, அரங்கு, ஆற்றுகை என அனைத்துமே இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால், அவை அவ்வாறு இருக்கும் பட்சத்தில் ஒன்றையொன்று மூடிக் கொள்கின்றன. ஒன்றுக்குள் ஒன்று கலக்கின்றன. இடைச்செருகிக் கொள்கின்றன.

1.3 ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கு: எழுத்துரு நாடகம் அரங்கு ஆற்றுகை

எழுத்தறிவின் வேகமான வளர்ச்சியுடன் எழுத்துரு என்பதற்கான அர்த்தம் மாற்றம் காணத் தொடங்கியது. எழுத்துருவுக்கும் “செய்தல்” இற்கும் இடையிலான உறவு தலைகீழாக்கப்படலாயிற்று. ஜரோப்பாவின் பெரு மரபில் எழுத்துருவுக்கான பிரதான பண்பு ஏறத்தாள மறக்கப்பட்டு அந்த இடத்தை நாடகம் முற்றுமுமுதாக எடுத்துக் கொண்டது. அந்தவகையில், ஒரு ஆற்றுகையில் “செய்தல்” எனப்படுவது, ஒரு நாடகத்தைப் புதிய வடிவில் அளிக்கை செய்வதற்கான வழியாக மாறிற்று. எழுத்துருவானது, செயல்களைக் கடத்துவதற்கான வரைபுகள் அல்லாமல் “செய்தல்” என்பது நாடகத்தை ஒவ்வொரு முறையும் புதுப்புது வடிவில் மீள் அளிக்கை செய்யும், நாடக வசனங்களை வியாக்கியானம் செய்யும் விடயமாகவும் மாறிற்று. அந்தவகையில், வசனங்களை அப்படியே இறுக்கமாகப் பேணுவது என்பது முக்கிய விடயமாகவும், அசைவுகள், தாளக்கட்டு என்பன ஒருவரின் தனிப்பட்ட தேர்வாக அல்லது முக்கியத்துவம் குறைந்த விடயமாக ஆயிற்று.

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கிலும் இதே மாற்ற ஓட்டம் நிகழ்ந்து வந்தாலும் சடங்கு அரங்குகள் இன்னமும் ஆற்றுகைப் பண்பையே அதிகமாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதாவது, சடங்குகள் பார்ப்போரின் இராட்சியமாகவே இருந்து வருகின்றன. சடங்குகளில் தேவாதிகள் அல்லது வாக்குச் சொல்லிகளே ஆரம்பத்தில் ஆற்றுவோராக உள்ளனர். அந்தவகையில், சடங்குகள் அரங்குகளாகவே ஆரம்பிக்கப்படுகின்றன. அதேநேரம், நேரம் செல்லச் செல்ல அரங்குக்கும் ஆற்றுகைக்குமான எல்லைக்கோடு கரையத் தொடங்கி விடுகின்றது. பார்ப்போர் வாக்குக் கேட்போராகவும், வேறு சிலர் தெய்வாதிகளாகவும் வகிபாகம் எடுக்கும் தருணத்தில் அவர்களும் அங்கு ஆற்றுவோராக ஆகிவிடுகின்றனர். உண்மையில், இத்தகைய ஆற்றுகைகளுக்கும் வாழ்வியலுக்குமான எல்லைக் கோடுகள் கூட நிலையானவையாக இல்லை. கோயிலுக்குச் செல்லுதல் என்பது மனித வாழ்வியல் சார்ந்த விடயமாக இருக்கின்ற அதேநேரம், கோயிலுக்கு வரும் மக்கள் அங்கு நடைபெறும் சடங்குகளில் ஆற்றுவோராகவோ வகிபாகம் எடுக்கும் தருணத்தில் அது அரங்காக மாறிவிடுகின்றது. வாழ்வியலுக்கும் ஆற்றுகைக்குமான கோடு எந்த இடத்தில் தொடங்குகின்றது எனக் கூறிவிட முடியாது. கோயிலுக்குச் செல்வதற்காக வீட்டிலேயே பூக்கள் பறித்து, மாலைகள் செய்து, குளித்து, விபூதி அல்லது பொட்டுவைத்து, வேட்டி அல்லது பட்டுப்புடவை உடுத்தி, நகையாபரணங்கள் அணிந்து வெளிக்கிடுவது என்பதே நிகழ் இருக்கும் சடங்கு அல்லது ஆற்றுகைக் கான

தயாரிப்பாக, சடங்கின் ஒரு அங்கமாக மாறிவிடுகின்றது. ஏனெனில், இவர்களின் பிரசன்னம் இன்றி அங்கு ஆற்றுகை அல்லது சடங்கு இல்லை.

அதேநேரம், சடங்குகள் ஒரு எழுத்துருவின் அடிப்படையிலேயே நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவை எழுத்து வடிவில் இல்லாவிடினும் அங்கு எழுத்துரு என ஒன்று உள்ளது. எதை முதலில் செய்ய வேண்டும் எதனை அடுத்ததாகச் செய்ய வேண்டும் என்ற ஒழுங்கு ஒவ்வொரு சடங்கிலும் உண்டு. அதேநேரம், இங்கு எழுத்துருவின் பிரதான அம்சமாகிய “செய்தல்” முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. “செய்தல்” என்பது இங்கு வெளிப்படுத்தலுக்குரிய (Manifestation) விடயமாக இருக்கிறது. மாறாக, அது தொடர்பாடலுக்குரிய (Communication) விடயமாக இல்லை. எதை எதை எப்படிச் செய்து காட்ட வேண்டும் அல்லது ஆற்றுகை செய்ய வேண்டும் என்பதற்கான ஒரு வரைபாக எழுத்துரு உள்ளது. வார்த்தைகளுக்கோ, வசனங்களுக்கோ அங்கு முக்கியத்துவம் கிடையாது. எழுத்துருவில் அதற்கான வழிகாட்டல்கள் அல்லது வரையறைகள் ஏதும் இல்லை. ஒவ்வொரு தேவாதி அல்லது வாக்குச்சொல்லியும் அந்தக் கணத்தில் என்ன பேசத் தோன்றுகிறதோ அதைப் பேசுகின்றனர் அல்லது வாக்காகச் சொல்கின்றனர். அதேநேரம், இங்கு எழுத்துருவானது மிகவும் தளர்வானதும், உள்ளீடானதும் (Implicit) ஆகும். அதாவது, செய்தல்கள் (Doings) அல்லது செய்துகாட்டல்கள் (Manifestation), விடயங்கள் எப்படி மாறும், எந்த எல்லைவரை செல்லும் என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆற்றுவோருக்கும் சரி பார்ப்போருக்கும் சரி தாம் தாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதற்கான சுதந்திரம் உள்ளது. அந்தவகையில், ஈழத்தில் நடைமுறையில் உள்ள சடங்கு அரங்குகளாவன ஆற்றுகைப்பண்பு மேலோங்கியவையாகவும், அரங்கின் பண்பைத் தன்னகத்தே கொண்டவையாகவும், எழுத்துருவின் “செய்தல்” அம்சத்தை முதன்மைப்படுத்தியவையாகவும் நாடகப் பண்பை அரிதாகக் கொண்டவையாகவும் அல்லது அதனைக் கொண்டிராதவையாகவும் விளங்குகின்றன.

ஈழத்துக் கூத்துகளை எடுத்துக் கொண்டால், அவை எழுத்துரு, நாடகம், அரங்கு, ஆற்றுகை எனப் பவற்றின் வகிபாகத்தை வெவ்வேறு விகிதாசாரத்தில் கொண்டிருக்கும் ஒரு அரங்க வடிவமாக உள்ளன. மரபு ரீதியாக ஆடப்பட்டுவரும் கூத்துக்களில் ஆற்றுகைப் பண்புகளை இலகுவாக அடையாளம் காணமுடியும். அத்தகைய கூத்துக்களில் பார்ப்போர் முக்கியமான கூறாக உள்ளனர். உண்மையில், கிராமங்களில் கூத்துக்கள் எனப்படுவவை அந்த மக்களுக்கான கொண்டாட்டமாக அவர்களாலேயே ஒழுங்கு செய்யப்படுகின்றது. கூத்தை யாரும் தாமாகச் சென்று போட்டுக் காட்டுவது சிடையாது. அது அந்தந்த மக்கள் கூட்டத்தினரால் அவர்களுக்காக ஒழுங்கு செய்யப்படுகின்றது. அங்கு பார்ப்போர் இருந்தும், நின்று, படுத்தபடியும், கற்றித் திரிந்தபடியும், கடைகளில் பொருட்கள் வாங்கியபடியும், குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுக் காட்டியபடியும், கடலை கொறித்தபடியும், உணவு உண்டபடியும்,

தமக்குள் அரற்றை அடித்தபடியும், ஆற்றுகை பற்றித் தத்தமது கருத்துக்களைப் பகிர்ந்தபடியும், நக்கல் செய்தபடியும், குடும்பம் குடும்பமாகவும், நண்பர்கள் கூட்டமாகவும், காதல் ஜோடிகளாகவும், தூங்கியும், தூங்கி எழுந்தும் இரவு இரவாகக் கூத்துடன் கலக்கின்றனர். அந்த வகையில், கூத்து பார்ப்போரின் இராட்சியமாகவே இருந்து வருகின்றது.

அதேநேரம், ஆற்றுவோரின் இராட்சியமும் அங்கு இருக்கத்தான் செய்கின்றது. ஏனெனில், கூத்து குறிப்பிட்ட ஆற்றுவோரால் மட்டுமே நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. அந்த வகையில், அது ஓர் அரங்காகவும் இருக்கின்றது. அதேநேரம், பெரும்பாலான கூத்துக்கள் ஆற்றுகைக்கும் அரங்குக்குமான எல்லைக் கோட்டை உடைத்துக் காட்டும் பண்பையும் கொண்டிருக்கின்றன. அதாவது, ஆற்றுவோருக்கும் பார்ப்போருக்குமான எல்லையை உடைக்கும் வகையிலேயே கூத்துக்கள் ஆற்றப்படுகின்றன. உதாரணமாக, நடிகர்கள் அல்லது ஆற்றுவோர் இங்கு திரைமறைவில் இருந்து வருபவர்களாக அல்லாமல் பார்ப்போரின் கண்ணில்படும் வகையில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு இடத்தில் இருந்தே களரிக்கு வருகின்றனர். காட்சி மாற்றங்களின்போது அங்கு கூத்தர்கள் வேடவுடை, ஒப்பனை விதானிப்பில் ஈடுபடுகின்றபோது பார்ப்போர் ஆற்றுகையின் ஒரு பகுதியாக அவற்றையும் காண்கின்றனர். அதேபோன்று ஆற்றுகையின்போது பார்ப்போர், ஆற்றுவோரிடம் கேள்வி கேட்பதும், சிலவேளைகளில் நக்கல் செய்வதும் அதற்கேற்றாற்போன்று ஆற்றுவோர் பதிலளிப்பதும் கூட நிகழ்வதுண்டு. அந்த வகையில், ஆற்றுகையின் சிறப்பு வடிவமாகக் கூத்து தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

கூத்தில் ஆற்றுவோரின் அசைவுகள் முக்கியம். ஒவ்வொரு கூத்தும் அதற்குரிய நடன ஒழுங்கைக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அசைவும் முற் கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டவை. அவை தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தப்பட்டு வருபவை. அந்தக் குறித்த அசைவுகளும் தாளக்கட்டுகளுமே குறித்த கூத்தின் அடையாளமாக இருக்கின்றன. அந்தவகையில், கூத்தானது குறித்த எழுத்துருவை, அந்த எழுத்துருவில் உள்ள “செய்தல்” (Doing) அம்சத்தை முதன்மைப்படுத்துவதாக உள்ளது. அதே நேரம், கூத்தில் வசனங்கள் முக்கியம். பார்ப்போரின் மனநிலைக்கும் ஆற்றுவோரின் “உற்சாகத்துக்கும்” ஏற்ப ஆங்காங்கே ஆற்றுவோர் தன்னெழுச்சியான வசனங்களைப் பேசினாலும், கூத்தின் கதைசொல்லலில் வரும் வசனங்கள் மாறாதவை. கூத்தானது ஒரு நாடக பாடத்தை மையமாகக் கொண்டே ஆடப்பட்டு வருகின்றது. அந்தவகையில், கூத்தானது ஒரு நாடகமே. அதேநேரம் அந்த நாடகபாடங்கள் எழுத்து வடிவில் இருந்தாலும், அவற்றை வெறும் “தூதர்” ஒருவரால் ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்துக்கோ அல்லது ஒரு காலத்தில் இருந்து இன்னொரு காலத்துக்கோ எடுத்துச் செல்ல முடியாது. கூத்தின் எழுத்துருவைப் புத்தக வடிவில் வெளியிட்டாலும் அதனைப் படித்து யாரும் கற்றுவிட முடியாது. கூத்தைப் பழக்குவதற்கு ஒரு குரு தேவைப்படுகின்றார். அந்தவகையில், கூத்தின்

நாடகபாடமானது எழுத்துருவின் பண்புகளையே அதிகமாகக் கொண்டுள்ளது. அத்துடன், அந்தக் குரவானவர், அதாவது, அண்ணாவியார் எனப்படுவர் நாடக ஆசிரியராகவும் இருப்பதுண்டு. அவரே நாடக நெறியாளராகவும், அவரே ஆற்றுவோராகவும் பல நேரங்களில் பார்ப்போராகவும் இருப்பதுண்டு.

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்குகளில், நாடகப் பண்பு மேலோங்கத் தொடங்கியது காலனித்துவ காலத்திற் தான் எனப் பார்க்க முடிகின்றது. ஐரோப்பிய நவீன நாடகங்களின் அறிமுகத்துடன் இது நடைபெறத் தொடங்கியது. க.கணபதிப்பிள்ளை, குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், சி.மௌனகுரு, நா.சுந்தரலிங்கம், இ.முருகையன் போன்றோரின் நாடகபாடங்களை இதன் தொடர்ச்சியாகக் கொள்ளலாம். அந்தந்த நாடகாசிரியர்களால் முற்றுமுழுதாக எழுதப்பட்டவை. இவை எப்பொழுதும் நாடகாசிரியர், இணைப்பாளர், காட்சி விதானிப்பாளர் ஆகியோரின் ஆளுமைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும். இவர்களின் நாடகங்கள், புத்தகங்களின் வழி அல்லது எழுத்துப் பிரதிகளின் வழி எந்த இடத்துக்கும் எந்தக் காலத்துக்கும் எடுத்துச் செல்லப்படக் கூடியன. இவர்களின் நாடகங்களை ஒருவரிடம் இருந்து மற்றவர் கற்க வேண்டியதில்லை. ஒவ்வொருவரும் சுயாதீனமாக அதன் புத்தக வழி அல்லது கையெழுத்துப்பிரதி வழி கற்றுக்கொள்ள முடியும். ஏனெனில், இங்கு “செய்தல்” என்பதற்கு அப்பால் “பேசுதல்” அல்லது தொடர்பாடல் என்பதே முக்கியம். நாடகத்தை ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கற்பனைக்கு ஏற்ப, வசதிக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு விதமாக ஆற்றுகை செய்யலாம். ஆனால், அங்கு பேசப்படும் வசனங்கள் மாறாது. ஏனெனில், அதுவே நாடகத்தின் அடிநாதமாக இருக்கும். உதாரணமாக, குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் அவர்களின் நாடகத்தில் வரும் வசனங்களுக்காகவே அவரின் நாடகங்களைப் பலர் பார்ப்பதுண்டு. அந்தளவுக்கு வசனங்கள் அங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அங்கு கதையும் இருக்கும். அதுவும் முக்கியம். ஆனால், அது ஆற்றப்படும் விதம் அவரவர் வழி தீர்மானிக்கப் பெறுகின்றது. இராவணேசன் போன்ற நாடகங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அவை கூத்தின் ஆட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக இருந்தாலும் அவற்றிலும் நாடகப் பண்பே அதிகமாக இருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. சு.வித்தியானந்தன் அவர்களின் இராவணேசன் நாடகபாடமானது சி.மௌனகுரு அவர்களால் காலத்துக்கு ஏற்பவும், இடத்துக்கு ஏற்பவும் மாற்றப்பட்டு ஆற்றுகை செய்யப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. அதேநேரம், இராவணேசன் போன்ற நாடகங்களில் எழுத்துப் பண்பும் செறிந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது. ஏனெனில், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் அவர்களின் “எந்தையும் தாயும்” நாடகப் பிரதியை வைத்துக் கொண்டு எவரும் நாடகம் செய்ய முடிவதைப் போன்று இராவணேசன் நாடகப் பிரதியை வைத்துக் கொண்டு எவரும் அதனை ஆற்றுகை செய்துவிட முடியாது. அதனைப் பழக்குவதற்கு ஒரு குரு அவசியமாக உள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கில் நாடகப் பண்பின்

மேலாதிக்கம் குறைந்த, எழுத்துருவின் “செய்தல்” பண்புகளை உச்சமாக முதன்மைப்படுத்திய அரங்க ஆற்றுகைகள் போர்க்காலச் சூழலான 80 களில் இருந்து மீண்டும் ஆரம்பமாகின எனப் பார்க்க முடிகின்றது. மேலைத்தேய நாடுகளில் எவ்வாறு இது மாற்று அரங்கச் செயற்பாடுகளின் வழி மீளுருவாக்கப்பட்டதோ அவ்வாறே ஈழத்திலும் மாற்று அரங்கவியலாளர்களால் இது முன்னெடுக்கப்படலாயிற்று. க.சிதம்பரநாதன் அவர்களின் அரங்கச் செயற்பாடுகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூற முடியும். இத்தகைய அரங்குகள் இறுக்கமான நாடகப்பிரதியை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக அல்லாமல், ஒரு தளர்வான அல்லது பருமட்டான தன்மை கொண்ட எழுத்துருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப்படுபவை. ஆற்றுகையை எவ்வாறு ஆரம்பிப்பது, அதன் நோக்கம் என்ன போன்ற விடயங்கள் ஒரு முந்திட்டமாக இருக்கும். இந்த முந்திட்டமானது ஆற்றுகைக்கு சில நிமிடங்களுக்கு முன்னர் உருவாக்கப்படலாம் அல்லது சில நாட்கள், மாதங்களுக்கு முன்னர் திட்டமிடப்பட்டவையாகவும் இருக்கலாம். அவை பெரும்பாலும் புதித்தளித்தல் மற்றும் கலந்துரையாடல் முறைமையில் உருவாக்கப்படுகின்றன. இங்கு பார்ப்போரைப் பங்குகொள்ள வைத்தல் என்பதே பிரதான அணுகுமுறையாக இருக்கும். அந்த வகையில், அரங்கைப் பார்ப்போருக்குரிய இராட்சியமாக மாற்றுவதன் ஊடாக ஒரு முழுமையான ஆற்றுகை தூண்டப் பெறும். ஆற்றுகை எல்லை மீறிப் போகாமல் எவ்வாறு அதனைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதற்கான ஒரு முந்திட்டமும் இருக்கும். ஆனால், அது எல்லா நேரங்களிலும் கைகொடுக்க முடியாமலும் போகலாம்.

சுருங்கக்கூறின், “நாடகம்” எனப்படுவது, எழுத்தாளரால் எழுதப்படுவது. “எழுத்துரு” எனப்படுவது ஒரு குறித்த தயாரிப்பின் உட்புற வரைபடம் ஆகும். “அரங்கு” எனப்படுவது, ஆற்றுகையின்போது ஆற்று வோரால் ஆற்றுகை செய்யப் பெறும் அரங்க அசைவுகளின் ஒரு தொகுதி. “ஆற்றுகை” எனப்படுவது, ஆற்றுவோர் - பார்ப்போர் மற்றும் தொழினுட்பவியலாளர்கள் உட்பட யார் யார் இணைந்து செயற்படுகின்றாரார்களோ அவர்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு முழு நிகழ்வு ஆகும். காலத்துக்குக் காலம், இடத்துக்கு இடம், அரங்கின் தேவை, நோக்கங்களுக்கு ஏற்ப இவற்றில் ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவை கூடுதலாகவும் மற்றையது குறைவாகவும் மேலோங்கிக் காணப்பட்டு வந்துள்ளபோதிலும் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே ஈழத்துத் தமிழ் அரங்கிலும் நாடகம், எழுத்துரு, அரங்கு, ஆற்றுகை என்பனவற்றின் பண்புகளையும் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Schechner, Richard “Performance Theory”, London & New York, Routledge, 1988, 2003
2. Carlson, Marvin. “Introduction: What is Performance?” Performance: A Critical Introduction, London and New York: Routledge, 1996
3. Shepherd, Wallis Drama/Theatre/ Performance, Taylor & Francis-Library, 2004.

நினைத்திட வேண்டும் உம்மையே...

எம்மொழித்தாயே ஏனிந்த வலியுனக்கு?
உம்வலிபோக்க நின்றாரே காவலுக்கு!
எந்த புலர்வும் இல்லாமல் போனதற்கு,
எம் தாய்க்கு மட்டும் மீதியாய் வலியெதற்கு?

இனவெறி பிடித்த வெறியர்கள் தின்ற,
இளங்கன்றுகளை ஈன்றவளும் தாய்தான்,
மண்ணில் விதையாகி மரணம் வென்ற,
மாவீரமணிகளை சுமந்தவளும் தாய்தான்.

நெற்றியில் வீரதிலகமிட்டு போராளியாய்,
நித்தமும் தேசப்பணி எம்தாய் சுமந்தாள்,
வீரமகனால் அன்றுவீறு நடைபோட்டாள்,
வீணர்களால் இங்கே கைவிடப்பட்டாள்.

இதயம் வெடிக்க இரும்புச் சிறைக்குள் ஒருவன்,
உயிரும் துடிக்க மண்ணாய் போனான் மறவன்,
பிள்ளைகள் எங்கே என்று தெரியாமல் தவிக்கும்,
எம்தாயவள் துயர்தான் யாரறிவார் ஐயோ!

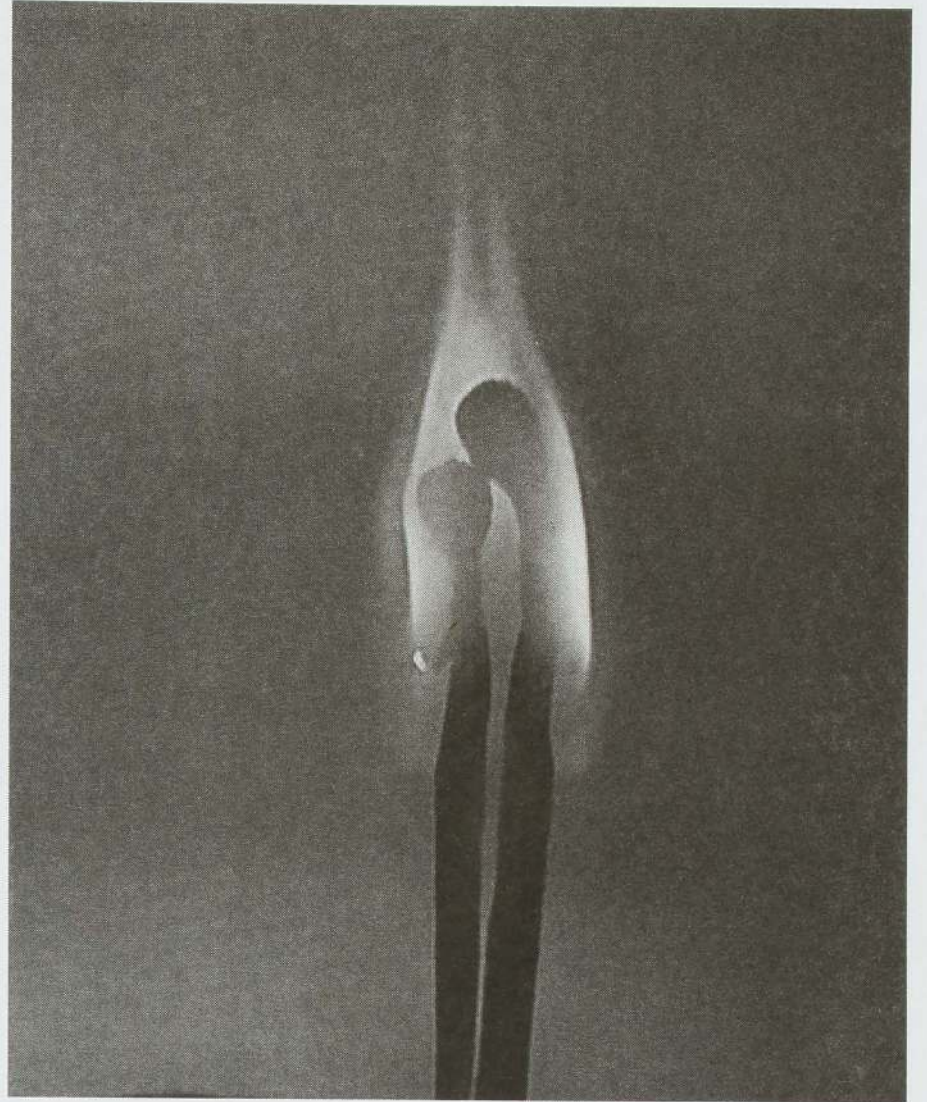
அங்கே இங்கே கடன் வாங்கியவள்,
ஆருயிர் மகன் உயிர் காத்திடத்தான்.
அலைகடல் தாண்டவும் செய்தாளவள்,
அணைக்க வழியின்றி தவித்திடத்தானா?

அடுப்படியில் பல்சுவையுணவு ஆக்கி,
அவனை எண்ணி இங்கிருந்தே ஏங்கி, வருவானோ?
என்று எதிர்பார்த்து உருகி,
வாசலில் தினமும் அவனுருவம் தேடி...

விழுப்புண்ணேற்று இங்கே மூலையில்,
அழுங்காமல் கிடக்குறானவன் ஓலையில்,
பெற்றவளே பெற்றவனைச் சுமக்கும்,
பேரவலமும் எம்தாய்க்கு யார் தந்தார்?

நிகரற்ற நிதர்சனங்களாய் எம்தாய்கள்.
நித்தமும் நினைத்திடவே மறவாதீர்கள்.
நிர்க்கதியாகி அவர்கள் போய்விட்டால்,
நெடுந்துயரெம்மை பின் தொடர்ந்திருமே!

- மஞ்சு மோகன் (கனடா)

நேற்றைய நாள்

மாலைப்பொழுது அந்தவீதியால்
நடந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றேன்
அந்த இடத்தில் மக்கள் வெள்ளம்
நிறைந்திருந்தது
நெய்விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன
சிறுவர்கள் நித்தியகலியாணி செம்பருத்தி பூக்களுடன்
தாய்தந்தையருக்கு பின்னால் ஓடிப் போகின்றார்கள்
அப்பா கற்பூரக்கட்டிகளையும்
வாழைமடல்களையும் பையினுள் பொதிந்து கொண்டு
அந்த இடம் நோக்கி நடக்கின்றார்
தீடிரென நிசப்தம் நிலவுகின்றது
“யரோ” உரையாற்றப்போவதாக
மக்களிடையே சலசலப்பு
எங்கும் ஒளி வெள்ளம்
தீடிரென நான் கண்விழித்துப் பார்க்கின்றேன்
நேரம் நள்ளிரவைத் தாண்டிவிட்டது
கார்த்திகைக்குளிரில்
போர்வையை இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு
நான் படுத்துவிட்டேன்
நுளம்புச்சுருள் அரைவாசி மாத்திரமே
எரிந்திருந்தது...
நுளம்புகளே எங்கும் வியாபித்திருந்தது
நாய்கள் தூரத்தே
குரைத்துக் கொண்டிருந்தன...

- ஆ.முல்லைதிவ்யன்

பயணம்

ஆளாளுக்கு அனுபவங்கள்
வேறுவேறாக.
காட்சிகளில் கலந்தும்
இருந்து கொண்டு நெளிந்தும்
கூட்டுறவில் மகிழ்ந்தும்
இடையிடையே சினந்தும்
கதம்பமாய் நீள்கிறது
பயணம்.

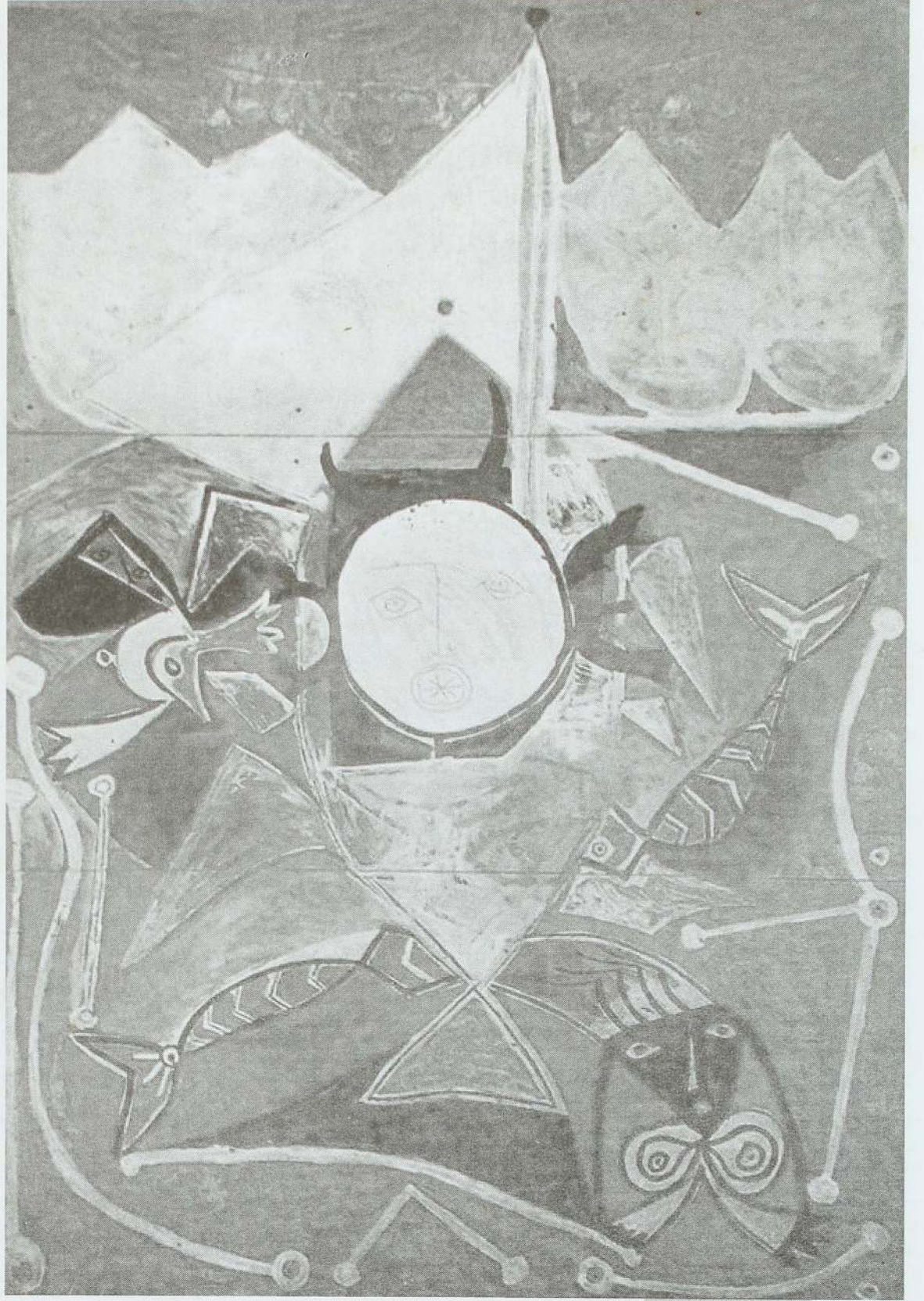
அவரவர்கள்
தங்களுக்கான காலத்தில்
இறங்கிக்கொள்கிறார்கள்
ஏறியும் கொள்கிறார்கள்.
எல்லோருக்கும் பொதுவான
வண்டி மட்டும்
தொடர்ந்து ஓடியபடியே.

நிழற்படம்

எப்பொழுதாவது
ஆறியிருக்கும் பொழுதொன்றில்
அவற்றில் கரைய நேர்ந்தால்
கடந்து போன பருவங்கள்
ஒளிந்திருப்பதை,
ஆயிரம் சங்கதிகளை
நினைவுப் புதைவுகளில்
ஒளிபாய்ச்சிக் கிளறிவிடும்.
அந்தப் பொழுதில்
“நான்”
கழன்று,
சிலிர்த்து,
உடைந்து, உயிர்த்து,...
உணர்வழிய,
இன்னும் ஆயிரமாய்
இறைத்துவிடும்
நிழற்படங்கள்.

இருள்

மீதமாய் இருந்த நட்சத்திரங்களையும்
இருள் தின்றுவிட்டது.
போன திங்கள் ஒளி தந்த
நிலவையும் காணவில்லை.
மின்னலின் தேடுதலும்
எச்சரிக்கும் இடியும்
இரவை ஆக்கிரமிக்க.
கவியும் இருள்,
தவளைகளையும் அட்டைகளையும் கூட
அலறவைக்கிறது.
இப்பொழுது

என் மனதிலும்
இருளின் குறிகள்.
என் நினைவிலும் இருளா???
நினைவுகளையும் இருள் விழுங்குகிறதா???

தேடல்

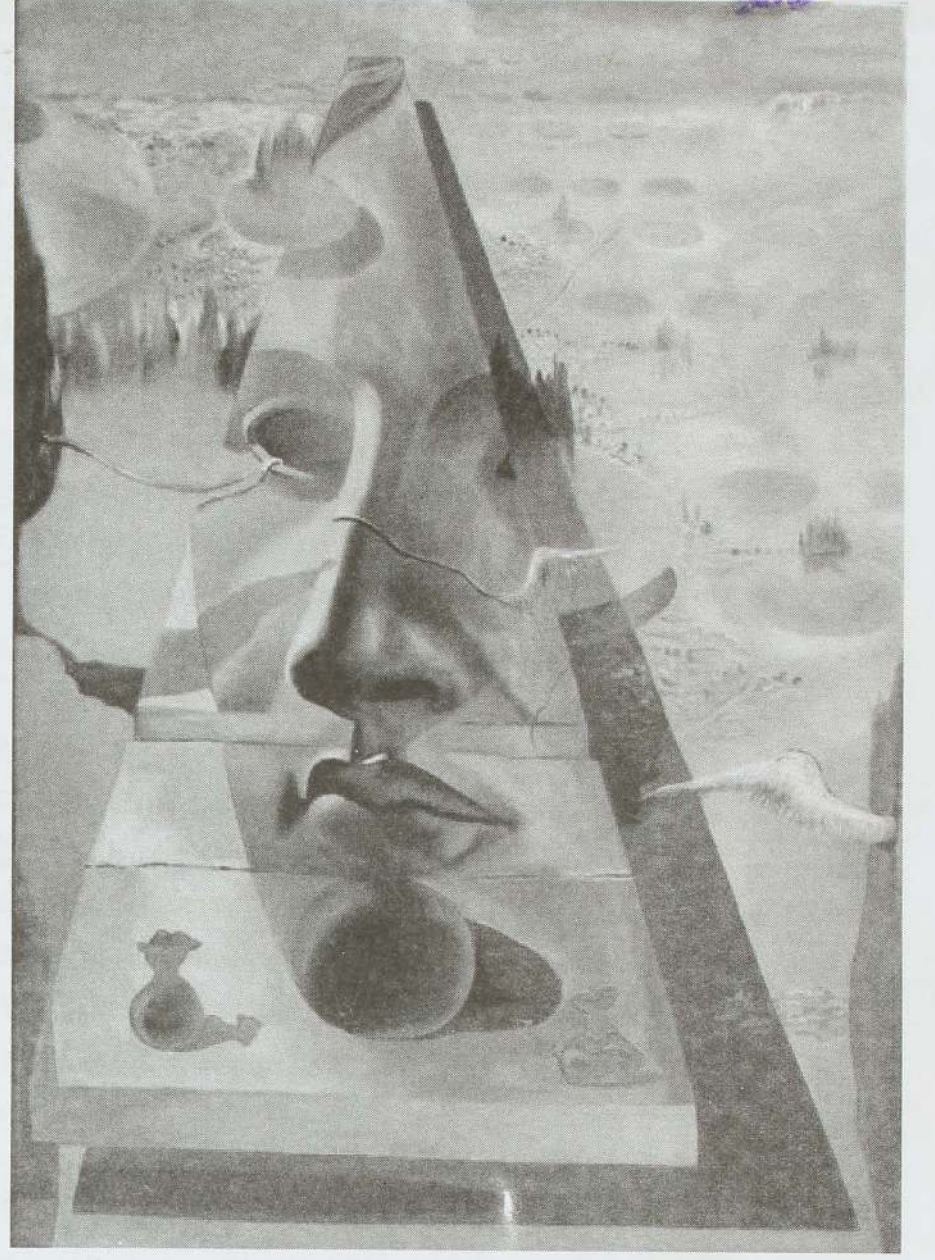
விடைகள் தெரியாத வினாக்களின்
பலம் அதிகம் தான்.
அவை ஓய்வில்லாது குடையும்.
பிழியும். மயக்கும்.
இன்னும் ஆயிரமாய்....
அறிதலுக்கான தேடல் அது.
அவிழாத விதியை நோக்கிய
வாழ்க்கையின் பயணம்
இன்னும் நகர்கிறது
அந்த வினாக்களில் தான்.

ந. குகபரனின்
4
கவிதைகள்

கருப்புச் சிந்தனை...

கருமுகிலின் கருமை போக்கினால்
 வெண்முகிலாய் அது பிரகாசிக்குமா...
 அல்லது
 கருமுகில் என்ற பெயர் துடைத்து
 ஒருநாமம் இல்லாமல்
 உருக்கொண்டு அலையுமா..?
 ஏன் இந்தக் கேள்வி..?
 மண்டைக்குள் குடையும் கோட்பாட்டுப் பூச்சிகளின்
 சண்டைக்குப் பயந்து
 நான் சும்மா பிதற்றுகிறேனா..?
 அல்லது
 கவியெழுத வென்றே மூளையைப் பிசைந்து
 கலியுகக் கவியொன்று படைத்துக்
 கள்ளும் ஊட்டி
 முன்னே நின்று மூக்குச் சொறிய முனைகிறேனா...?
 ஏன்... ஏன்.. நான் புலம்புகிறேன்..?
 நான் ஆர்...? என் உள்ளமார்...?
 கருமையா... வெண்மையா...
 அல்லது
 இரண்டும் கலந்த
 கருவெண்மையா, வெண்கருமையா
 போதுமப்பா..
 கொஞ்சம் சும்மாயிரு
 மூலாதாரத்தில் மூத்திரம் முட்டப்
 புருவமத்தியில் மின்னலொன்று தெறிக்கும்
 மண்டையின் மையத்துளையால்
 பாம்பாய் அது புறப்படும்
 கவிக்கோமான் எனப்
 பட்டங்கள் கூட்ட அது படமெடுக்கும்
 சிலிர்க்கும், சீறும், கொத்தும், சுழற்றி
 வாலால் தூக்கி அடிக்கும்
 சிலர் கழுத்தில் மாலையாய்ப்புரளும்
 கடும் கறுப்பு நிறமடிக்கும்
 வெண்மை நிறமெனக் கறுப்பு மனத்தார்
 கூவிக் குதூகலிப்பர்;....
 நிப்பாட்டு
 தேக்கி வைத்திருக்கும் உன்
 பைத்தியங்களுக்குள் இறங்கி
 நாற்றமெடுக்கும் சிந்தனைகளை
 ஏன்.. நீ மேடையேற்றுகிறாய்...
 நீ யார்... உன் உள்ளம் எத்தகையது,
 நீ ஒரு வெண்பிறவி
 கருப்புப் பற்றி ஏன் கத்துகிறாய்..
 அப்ப என் கவிதை...
 ச்சு... ச்சு...
 மெதுவாகக் கண்களை மூடு
 அமைதி... அமைதி... அமைதி..

- நா.நவராஜ்

விதை நிலம் மீதென்ன விருப்பம்

அழிந்தவர்கள் மீண்டெழுந்து
 அழிந்திருவாரோ என்றஞ்சி
 அழித்தவர்கள் அட்டைபோட்டு
 அமர்ந்திருக்கிறார்கள் - அவர்கள்
 விதை நிலம் மீது

 கதை பல சொல்லி
 காலம் கழித்தவர்கள்
 விதை நிலம் மீது
 விருப்பங் கொண்டு
 பகை வளர்க்க
 பாடுபடுகிறார்கள்
 பட்டாளமென பயமுறுத்துகிறார்கள்

 நல்லெண்ண ஆட்சியென
 நம்மையும் சேர்த்து
 சொல்லொணா துயரில்
 சொந்தங்களை விட்ட
 கல்நெஞ்சக் காரரே
 வஞ்சகம் செய்யாதீர்
 வாயையாய் நம்மினம்
 வாழ,வளர வழிவிடுங்கள்

- செல்லக்குட்டி கணேசன்

உபாலி லீலாரத்னவின் பன்முக இலக்கியப் பணிகள்

- திக்குவல்லை கமால்

உபாலி லீலாரத்னவுக்கு கடந்த ஒரு தசாப்தமாகத்தான் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சகவாசம் கிட்டியது. அதற்கு முன்னே ஜெயகாந்தன், பிரபஞ்சன் போன்றவர்களது நாவல்களையும் பின்னர் சின்னப்பாரதியின் நூல்களையும் சிங்களப்படுத்தினார். இதன் மூலம் வெளிப்படும் உண்மை எதுவென்றால் அவரது வாசிப்பு சராசரி தமிழ் வாசகர்களைவிட உயர்மட்டத்தில் இருந்திருக்கிறது என்பதுதான்.

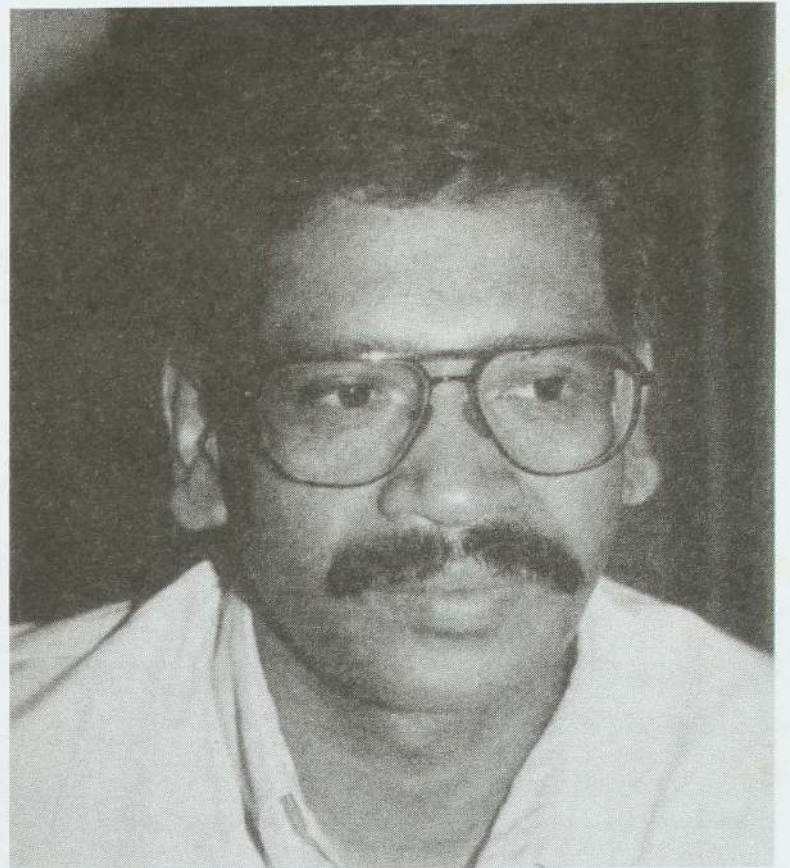
குணபால், குசுமாவதி தம்பதியினரின் மகனாக, தென்மாகாணம் அகங்கமையில் பிறந்தவர் இவர். இருந்தும் அவர் அங்கு அதிக காலம் வாழவில்லை. தந்தையார் தலவாக்கலையில் அச்சக ஊழியராகத் தொழில் பார்த்ததால் இருபத்தைந்து வயதுவரை ஹொலிசூட் தோட்டப் பகுதியிலேயே வாழ்ந்து வந்துள்ளார்.

உள்ளூராட்சி மன்ற வீட்டுத் தொடரொன்றில் அக்கம்பக்கமாக பால்ய நண்பர்கள் இருவர் அவருக்கு வாய்த்துள்ளனர். ஒருவர் தியாகராஜா, அடுத்தவர் நஸீர். இதனால் தமிழ் அவருக்கு வாலாயமாயிற்று. இதற்குமேல் வாசிப்பின் மூலம் தமிழ்மொழி விருத்தியை ஏற்படுத்திக் கொண்டாரே தவிர முறையாகக் கற்றுத் தேறினார் என்று சொல்வதற்கில்லை.

திருமணம் காரணமாக இப்பொழுது ஹொரன பிரதேசத்தில் கோணபொல என்ற கிராமத்தில் வாழ்ந்து வருகிறார். நாளாந்தம் கொழும்புக்குப் போய் வருகிறார். கொடகே வெளியீட்டு நிறுவகத்தில் பொறுப்பான பதவியில் அமர்ந்துள்ளார்.

ஆரம்பக்கல்வியை பிறந்த கத்தில் கற்றதைத் தொடர்ந்து தலவாக்கலை அமன மகாவித்தியாலயம், கண்டி மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்பவற்றில் விஞ்ஞானத்துறையில் உயர்கல்விவரை முடித்துள்ளார்.

உபாலி லீலாரத்ன என்ற வுடன் அவரையொரு மொழிபெயர்ப்பாளராக மட்டுமே பார்க்கின்ற ஒரு போக்குண்டு. அவர் ஒரு சிறந்த

படைப்பாளி. ஒரு சில சிறுகதைகள் எழுதியிருந்தாலும் ஒரு நாவலாசிரியர் என்று சொல்வதே பொருத்தமானது. மனு தெவி அரண, பினிவன் தலாவ என்பன குறிப்பிடத்தகுந்த நாவல்களாகும். இதுவரை எட்டு நாவல்கள் எழுதியுள்ளார்.

அவரது மொழி பெயர்ப்பென்று பார்க்கும் போது சிறுகதை, நாவல், பிரபலங்களின் துறை சார்ந்த வரலாறு என்பன அதில் அடங்கும்.

தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களான ஜெயகாந்தனின் நல்லவன், பிரபஞ்சனின் நேற்று வந்த நிலா... கனவு மெய்ப்படவேண்டும்..., நிலநதி..., நேற்றைய மனிதர்கள்..., சின்னப்பாரதியின் அரங்கம்..., தாகம்..., சர்க்கரை..., பாலைவன ரோஜா முதலான புனைகதைகளையும் இவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

இலங்கையின் அதிகமான தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நூல்களை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ள பெருமை இவரையே சாரும். மொழிபெயர்ப்பின் மூலமாக இந்த நாட்டுக்குச் செய்யக் கூடிய ஒரு பங்களிப்பாக இவர் இதனைக் கருதுகின்றார்.

அந்த வகையில் தெனியானின் மரக்கொக்கு, சோமகாந்தனின் - வாடா வெள்ளி பூத்தது, எஸ்.ஏ.உதயனின் - லோமியா, பத்மா சோமகாந்தனின் - கடவுளின் பூக்கள், நயீமா சித்தீக்கின் - வாழ்க்கைச் சுவடுகள், மலரன் பனின் - பிள்ளையார் சுழி, மு.சிவலிங்கத்தின் - வெந்து தணிந்தது காலம், பிரமிளா பிரதீபனின் - பாக்குப்பட்டை, வவுனியூர் இரா. உதயணனின் - பனிநிலவு..., நூலறுந்த பட்டம்... வலியின் சுகமைகள் ஆகிய நூல்கள் இவரது மொழிபெயர்ப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றன.

இரண்டாம் மொழியாக தமிழைக்

கற்பவர்களுக்காக இலகு வழிகாட்டல் பயன்பாட்டி லுள்ள சொற்கையேடு போன்ற வெளியீடுகள் அவரது இன்னொருபக்கமாகும்.

ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும் போது அச்சுத் துறை உபாலியின் வாழ்க்கையேடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. அவருடைய அப்பா முற்றுமுழு தாகத் தன் வாழ்க்கையை அச்சுத்துறைக்கே அர்ப்பணித்துள்ளார். சிறுவயது முதலே அந்த அனுபவத் தொடர்பு உபாலியை அத்துறைக்கு ஈர்த்ததெனலாம். கொழும்பு சகவாசத்தோடு நவீன அச்சுக்கலையிலும் தேர்ச்சி பெற்றார். இதன் விளைவாக அச்சுத்துறை வளர்ச்சி சம்பந்தமாக விரிவான நூலொன்றை எழுத முடிந்தது. துறை சார்ந்தோர் மத்தியில் அந்நூல் மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது.

இவரது பிளிவன்தலாவ என்ற நாவல் மலையக பெருந்தோட்டப் பின்னணியில், முதிரா இளைஞர் களின் செயற்பாடுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ள துடி துடிப்பும் வியப்பூட்டலும் மிகுந்த படைப்பு. கதாசிரியரும் அதில் ஒரு பாத்திரம் என்பது தெரிகிறது. இதனை திக்குவல்லை கமால் “விடை பெற்ற வசந்தம் என்ற பெயரில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். தமிழுக்கூடாக “படி இறங்கிய வசந்தம்” என்ற பெயரில் இவர் தி.எச்.பத்ம நாதன் மலையாளத்தில் கொண்டு வந்தார். அதன் தொடர்ச்சியாக எச்.பாலசுப்பிரமணியம் “பிடாடுவா வசந்த” என்ற தலைப்பில் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்த்தார். இரண்டு இந்திய மொழிகளில் ஒரு சிங்கள நூல் வந்துள்ளமை வரலாற்றில் ஓர் ஏடுதான்.

இவரது தேநீர் என்ற நாவல் இரா.சட கோபனின் மொழிபெயர்ப்பில் “சூரிய காந்தி” பத்திரிகை யில் தொடராக வெளிவந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது பணியைச் செய்து கொண்டிருப்பதே தவிர, பரிசு பட்டங்களென்று அலட்டிக் கொள்ளாத போக்குடையவர் இவர். ஆனாலும் அவரைத்தேடி பரிசுகள் வராமலில்லை. நாமக்கல் சின்னப்ப பாரதி அறக்கட்டளை இவரது இலக்கிய சேவையைப் பாராட்டி இந்தியாவுக்கு அழைத்து விருதளித்து கௌரவித்தது. “நிலக்கரி” என்ற நாவலை சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தமைக்காக “திசை எட்டும்” அமைப்பு பரிசளித்தது. சிங்களத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஒரு நூலுக்கு தமிழ்நாட்டில் முதன் முதலாக இவ்விருது வழங்கப்பட்டமை கவனிக்கத் தக்கது. இலங்கையில், சரத்சந்ர ஜயக்கொடி இலக்கிய விருது இவரது “பொடிசல்லி” என்ற நாவலுக்கு வழங்கப் பட்டது. களுத்துறை மாவட்ட இலக்கிய விழாவின் போதும் நூல் விருது பெற்றார். இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருதும் சாகித்திய சான்றிதழ்களும் பல தடவை பெற்றுள்ளார்.

மொழி எல்லை கடந்து எழுத்தாளர்கள் ஒன்றாக இணைந்து செயற்பட வேண்டுமென்று பெரிதும் அவாவியவர்களில் இவரும் ஒருவர். அதற்கு செயல் வடிவம் கொடுப்பதில் அயராதுழைத்தார். அவர் சார்ந்த நிறுவனம் அதற்கு அனுசரணை வழங்கியது.

ஆம். ஒரு தசாப்தத்துக்கு முன்னர் சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் உதயமாயிற்று. அதை நிலைநிறுத்து வதில் உபாலியின் பங்கு விதந்துரைக்கத்தக்கது. கொடகே நிறுவனத்தின் தமிழ் சார்ந்த செயற்பாடுகள், எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நேரடி நன்மைகளே என்பதை எவரும் மறந்துவிட இயலாது.

நிறுவனத்தின் நூல் விருது, கையெழுத்து பிரதிப் போட்டி, மூத்த எழுத்தாளர் கௌரவிப்பு, தமிழ் நூல் வெளியீடு, தமிழ் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு இப்படி இவை அனைத்தினதும் பின்னணியில் நின்று இயங்குபவர் உபாலியே. இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிப் பேசும் போது இரு மொழித்தரப்பிலும் பேசப்படவேண்டிய ஒரு விடயம்தான் தமிழ்-சிங்கள இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு. ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளன் என்ற வகையிலான பங்களிப்புக்கு அப்பால், இன்று இருமொழிசார் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் வெளியிடும் கொடகே நிறுவனத்தில் அதற்காக பரிசீலித்து சிபார்சு செய்பவர் என்ற வகையிலும், எந்தவொரு பரிசளிப்புத் திட்டத்திலும் இல்லாத வகையில் தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கும், சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்குமான இலக்கியப் பிரதி களுக்கு கொடகே தேசிய விருதுகளை ஒதுக்கி தேர்வு செய்கின்ற பணியிலும் ஈடுபடுபவர் என்ற வகையிலும் இவரது பங்களிப்பு தனித்துவமானது. அந்த வகையில் தமிழ் இலக்கியத் தரப்பு அவருக்கு கடமைப்பட்டுள்ளது.

“விபாஷா” பத்திரிகை உபாலி லீலாரத்னவுடன் நடாத்திய நேர்காணலின் போது “தமிழ் கலாசாரம், இலக்கியம் பற்றி இலங்கையின் சிங்கள வாசகர்களின் ஆர்வத்தையும் கண்ணோட்டங்களையும் நீங்கள் எவ்வாறு நோக்குகிறீர்கள்?” என்று ஒரு கேள்வியை எழுப்பியபோது அவரளித்த பதில் வருமாறு:

“தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் சிங்கள இலக்கியத்திற்குமான தொடர்பு மிகமிகக் குறைவு. அதே சமயம் தமிழ் பண்பாட்டையும் இலக்கியத்தையும் பற்றிய பெரும்பான்மை மக்களின் ஆர்வம் திருப்தியானது என்று நான் எண்ணவில்லை. சிங்கள கலாசாரம் இலக்கியம் பற்றிய படைப்புக்கள் மிகக்குறைந்த எண்ணிக்கை யிலேயே தமிழ் மக்களிடையே பரவுகின்றன. தமிழ் வாசகர்கள் வாசிப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் மிகமிகக் குறைவு. எமது நாட்டின் ஊடகங்களைப் பொறுத்தவரையிலும் சிங்கள வாசகர்களிடையே தான் அவை செல்கின்றன. தமிழ் நேயர்களை அணுகுவதற்கு எவ்வித வேலைத்திட்டமும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. எனவே சிங்கள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியத்தை வளர்க்கும் புதிய வேலைத்திட்டம் உடனடியாகத் தேவைப்படுகிறது” என்றார்.

பட்டச்சிறப்புத் தேர்வுக்காக தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ம.கிருஷ்ணா ‘உபாலி லீலாரத்னவின் தமிழ் -சிங்கள இலக்கிய முயற்சி’ பற்றி ஆய்வு(2016) செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உபாலி லீலாரத்ன போன்ற மனிதநேய பிரமாக்களின் உறவு எமக்குக் கிட்டியிருப்பது, எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை ஒளிக்கீற்றாகும். அவரது பன்முக செயற்பாடுகள் மென்மேலும் வளர்ந்தோங்க வேண்டுமென்பதே எமது எதிர் பார்ப்பாகும்.

சம்பிக்க பண்டாரவின் தலை வெடித்து விடும்போலிருந்தது. இலங்கைக் காவல்துறையில் இணைந்ததில் இருந்து போதைப்பொருட்கள் தடுப்பு சிறப்புப் பிரிவின் ஒரு நேர்மையான அதிகாரியாக தொழிற்பட்டுக்கொண்டிருப்பவன். அண்மைக் காலமாக யாழ்மாவட்டத்தில் பரவி இருக்கும் போதைப் பொருட் பாவனையை தடுப்பதற்காக யாழ் மாவட்டத்தின் முக்கியமான இடத்தில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தான்.

யாழ் மாவட்டத்துக்கு வந்த பின்னர் தனது வேலையின் முக்கியத்துவத்தையும், அதன் கடினத் தன்மையையும் உணர்ந்துகொண்டவன். பலவிதமாக புலனாய்வு செய்தும் போதைப்பொருள் யாழ் மாவட்டத்துக்கு வருவதையோ, அங்கிருந்து பிற மாவட்டங்களுக்கு பரவுவதையோ அவனால் ஊகிக்கவோ, கண்டுபிடிக்கவோ முடியாதிருந்தது. இதுவே சம்பிக்கவின் தலைவெடிப்புக்கு காரணமாக இருந்தது.

தமிழ் மொழியில் பரீட்சயமிருந்த அவன் யாழ்ப்பாணம் வந்த ஒருவருட காலப்பகுதிக்குள் தமிழ்

மொழியில் மேலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான். அதற்குக் காரணம் சம்பிக்க ஒரு காவல்துறை அதிகாரியாக அல்லாது, பேருந்துச் சாரதியாகவே யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தான். வந்தவன் பல மட்டங்களிலும் நண்பர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டான். தனக்கு உதவியாக தமிழ் காவல்துறை ஒருவரையும் கேட்டுப்பெற்றுக் கொண்டிருந்தான். அவன் பெயர் காந்தன்.

இருவரும் பலவழிகளிலும் பல இடங்களிலும் இருந்து இரகசியமாக விசாரணைகளை மேற்கொண்டும் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது இந்தியாவின் கேரளப்பகுதியில் இருந்து, யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கடலை அண்டிய கிராமங்களுக்கு மீன் பிடிப்படகுகளில் போதைப்பொருட்கள் கடத்தப்படுவது என்பது மட்டுமே. அதிலும் கேரளக்கஞ்சா சிறப்பாக வந்து கொண்டிருந்தது. பல தடவை பத்திரிகைகளில் கேரளாவில் இருந்து கடத்தப்பட்ட பல கிலோகிராம் எடையுள்ள கஞ்சா பிடிப்பட்டதை பார்த்துக்கொண்டான். தமது காவல்துறை கஞ்சாவுக்குப்பின்னால் நின்று புகைப்படத்துக்கு முகம்காட்டிக்கொண்டிருந்தனர்.

போதை விபத்துக்கள்

மாணிப்பாய் சுதன்

அவை ஒரு சிறு பகுதியே என்பதும் அவனுக்கு தெரிந்திருந்தது.

பாடசாலை மட்டம் முதல் பல இடங்களிலும் போதைப்பொருள் பாவனை பரவியிருந்தமையால் மக்களும் காவல்துறைமேல் மிகுந்த சினங்கொண்டிருந்தனர். இதனைவிட மக்களின் ஆதங்கங்களையும் அவ்வப்போது கேட்கக்கூடியதாயிருந்தது. சம்பிக்கவுக்கு. “புலிகள் இருக்கும்போது இவையொன்றும் இல்லாமல் கட்டுப்பாடாகத்தானே இருந்தது”

“புலிகள் நேர்மையானவர்கள், உவங்கள் காசைவேண்டிப்போட்டு விக்கவிடுகிறாங்கள்”

“புலிகளையே தோற்கடித்தவர்களுக்கு; போதைப்பொருட்களை கொண்டுவாறவங்களை பிடிக்கத்தெரியாமலே இருக்கு, உவங்கள் தமிழ் சமுதாயத்தைத் திட்டமிட்டு அழிக்கிறாங்கள்”

இப்படிப்பல கதைகளை சம்பிக்கவால் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. மக்கள் சொல்வதும் உண்மைதானோ? என்று தன்னுள் கேட்டுக் கொள்வான். எப்படியாவது கண்டுபிடிக்கவேண்டும்... கட்டுப்படுத்தவேண்டும் என்ற சிந்தனையுடன் தேநீர்க்கடையில் தேநீர் குடித்துக்கொண்டிருந்தவனின் காதுகளில் அங்கிருந்த இளைஞர்களின் உரையாடல் வித்தியாசமாகப்படவே காதைத் தீட்டிக்கொண்டான்.

“மச்சி, இன்டைக்கு பள்ளிக்கூடத்தடிக்குப் போனா பாக்கு எடுக்கலாம்... வாறியா?” என்றான் ஒருவன்.

அதற்கு மற்றவன், “போடா அதைப் போட்டால் தலையைச்சுத்தும் பிறகு வேலையும் செய்யலாது. நான் வரவில்லை.”

“என்னடா? பள்ளிக்கூடபெடியலே பாவிக்கிறாங்க நீ...”

“வேண்டாமடா நான் வரவில்லை நீ போ, இன்டைக்கு கந்தசாமி ஐயா புதிதாக வேண்டிய காணி துப்பரவாக்க வேண்டும்.”

“அந்தமனுசன் என்னடா திடீரென்று காணி, வாகனமெல்லாம் வேண்டுது. தபால் கந்தோரை விட வேறவேலை ஏதும் செய்கிறாரோடா?”

“இல்லையடா! ஆனால் வங்கிகளில் ஏதோ கடன் எடுக்கிறவர் என்று சொல்லுகிறவர்... எங்களுக்கு என்ன? வேலை வந்தாச் சரிதானே.” என்ற அவனின் கூற்று சம்பிக்கவுடன் இருந்த காந்தனின் மண்டைக்குள் ஏதோ குறுகுறுக்க வைத்தது..

“சேர், எனக்கும் அந்த கந்தசாமியாரைத் தெரியும், அவரிடம் திடீரென்று பணம் புழங்கிறதும் தெரியும், அவர்வேலை செய்கிற தபால் நிலையமும் கடற்கரைப்பக்கந்தான். எங்கேயோ இடிக்குது! கந்தசாமியாரை கொஞ்சம் கவனிச்சா ஏதாவது தடயம் கிடைக்கும்” என்றான் காந்தன்.

சம்பிக்கவும் தலையை ஆட்டியவாறு; “காந்தன் நீங்க அவரை அவருக்கு தெரியாமல் கவனியுங்க, நான் ஊருக்கு போய் வந்தபிறகு யோசிப்பம்” என சிந்தனையுடன் சென்றான்.

புகைவண்டியில் இருந்த சம்பிக்கவுக்கு நித்திரை வரவில்லை. பல கடத்தல்களை இலகுவாக கண்டுபிடித்தவனுக்கு இம்முறை கொஞ்சம் சிக்கலாகவே இருந்தது. சிந்தனையில் இருந்தவனின் பார்வை, தன்னுடன் முதலில் பேருந்தில் வந்த இரண்டு காவல்துறையினர் மீது விழுந்தது. அவர்கள் வேறு இரு காவல்துறையை சார்ந்தவர்களிடம் சில பொதிகளை கொடுத்தனர். அவர்களது நடத்தை சந்தேகத்தை வரவைக்கவே, அவர்களைப் பின்தொடர தீர்மானித்தான்.

வவுனியாவில், பொதிகளை வழங்கிய காவல்துறையினர் பேருந்தில் ஏறி மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் செல்ல, பொதிகளை வேண்டியவர்கள் மன்னார் செல்லும் பேருந்தில் ஏறிச்சென்றனர். அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து மன்னார் சென்றபோது பொதியை வேறு இரு நபர்களிடம் கைமாறிக்கொடுத்தபின், இருகாவல்துறையினரும் கொழும்பு செல்லும் பேருந்தில் ஏறிக்கொண்டனர்..

சம்பிக்க பொதிகளைப் பெற்றவர்களது வாகன இலக்கத்தை குறித்துக்கொண்டு, மன்னார் காவல்துறை அலுவலகத்துக்குச் சென்று, தன்னை அறிமுகப்படுத்திய பின் அன்றைய தினம் விடுமுறையில் சென்றவர்களது விபரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். இருவர் மட்டுமே விடுமுறையில் சென்றிருப்பதை அறிந்த சம்பிக்கவுக்கு இப்பொழுது ஒரு வழி கிடைத்தமாதிரி இருந்தது. தனது மேலதிகாரிக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடலாமா என யோசித்தவன்: பின்னர் தன் முடிவை மாற்றிக்கொண்டான். முழுவதுமாக கண்டு பிடித்தவுடன் ஆதாரங்களுடன் வெளிப்படுத்துவோம் என முடிவுசெய்தவனை காந்தனின் தொலைபேசி அழைத்தது.

“ஹலோ...., சேர் நாங்க சந்தேகித்தது சரியென்று நினைக்கின்றேன். படகில் வருபவை தபால் நிலையத்துக்கு சிறுபொதிகளாக வந்து தபால்பொதிகளுடன் பொதிகளாக இடமாற்றப்படுகின்றன. போதைப்பொருட்கள் மட்டுமல்ல சில அனுமதியற்ற மருந்துவகைகளும் வருகின்றன.”

சம்பிக்கவுக்கு காந்தனின் வார்த்தைகள் மேலும் உற்சாகத்தைக் கொடுக்க, “நன்றாகத் தெரியுமா” எனக் கேட்டான்.

“சந்தேகமில்லை ஆனால் ஆதாரத்துடன் பிடிக்க நாம் பொறுத்திருக்க வேண்டும். பொருட்கள் எப்போது வருகின்றன என்பது தெரிய வேண்டும்.”

“சரி ... சரி நான் ஊருக்குப்போகவில்லை, வேறோரு அலுவலாக மன்னார் வரைக்கும் வந்து விட்டேன். நாளை யப்பனா வருகிறேன், வந்து மிகுதியைக் கதைக்கின்றேன். நீங்க நான் சொல்கின்ற காவல் நிலையங்களில் இருந்து இன்றைக்கு விடுமுறை பெற்றவர்களின் விபரங்களை எடுத்துவையுங்க” என கூறி காவல் நிலையங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டான்.

ஓகே சேர்.... என்று கூறியவாறு தொலைபேசியைத் துண்டித்தான் காந்தன்.

காவல் நிலையங்களில், காந்தன் விடுமுறை

பெற்றவர்களின் விபரங்கள் சேகரித்தமை எப்படியோ காவல்நிலையத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியவந்து விட்டது. அதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காவல் நிலையத்தின் பொறுப்பதிகாரியான பூஜா பிரசன்ன முதலில் விடுமுறை விபரங்களை கொடுக்கவில்லை. பின்னர் சிறப்பு காவல்துறையின் வேண்டுகோள் என கூறியே விபரங்களைப் பெற்றிருந்தான்.

விபரங்களைக் கொடுத்த பூஜா பிரசன்னவுக்கு, நிலைமை தீவிரமடைவது தெரிந்தது. மாட்டுப்பட்டால் எல்லோரும் கூண்டோடு கூட்டுக்குள்தான் என்று உணர்ந்தவன். இனி “டீலில்” ஈடுபடுவதில்லை எனத் தீர்மானத்துக்கொண்டான். விடயம் கடத்தல்காரர்களது மேலிடம் வரை செல்ல, சம்பிக்கவுக்கு அமைச்சர் ஒருவரிடமிருந்து தொலை பேசி அழைப்பு வந்தது.

“ஹலோ, நீங்க மன்னாரில் நிற்பதாக அறிந்துகொண்டேன். என்னுடைய இடந்தான் என்ன தேவையென்றாலும் கேளுங்க, ஆனால் தேவையில்லாத விடயங்களில் கவனம்செலுத்தாதீர்கள்” என அதிகாரத்துடன் கூறினார்.

சம்பிக்கவும், “ஒகே சார் என்று கூறியவாறே தொலைபேசியை துண்டித்தான். தனது வேலை மிகவும் பெரியதொன்றாக இருப்பது தெரிந்தது அவனுக்கு. முதலில் யப்னா போகவேண்டும், காந்தனிடம் தகவல்கள் பெறவேண்டும் ஆராய வேண்டும். பின்னர் யோசிப்போம் என்ன செய்வது என்று யோசித்தவாறே புறப்படத்தயாரானான்.

யாழ்ப்பாணம் வந்த சம்பிக்க, காந்தனுடன் சேர்ந்து யோசிக்கலானான். தன்னால் கண்டுணரப்பட்டவைகளையும் காந்தனால் கண்டுணரப்பட்டவைகளையும் பட்டியல்ப்படுத்தினார்கள். வட்டம் போட்டார்கள், புள்ளடி போட்டார்கள் இருந்தும் அடுத்தமுறை பொருட்கள் வரும்வரை காத்திருந்தால் தான் ஆதாரங்களுடன் பிடிக்கலாம். கொழும்பில் இருந்து மேலதிகமாக ஆட்களை வரவழைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் சுற்றுலாப்பயணிகள்போல் சுற்றிக்

கொண்டிருந்தார்கள் சம்பிக்கவின் கட்டளை கிடைக்கும்வரை.

“காந்தன் நாங்க காத்திருக்கின்ற விடயம் அவர்களுக்கு தெரிந்திருக்கும், நான் இங்கு வந்திருப்பதும் அவர்களுக்கு தெரியும், எனவே இத்திட்டத்தை கைவிட்டு நான் போகிற மாதிரிப்போனால்தான் சில வேளைகளில் நாங்க நினைக்கிறது நடக்கும். எனவே இன்றிலிருந்து நீங்க வழமையான உங்க கடமைக்கு போங்க, நான் கொழும்பு போகிறமாதிரி இருக்கட்டும். தகவல் கிடைக்கும்போது வாங்க” என்று கூறி காந்தனை அனுப்பிவிட்டு சம்பிக்க கொழும்பு செல்வதற்காக புகையிரத நிலையத்துக்குச் சென்றான்.

புகையிரதத்தில் சென்ற சம்பிக்க வவுனியாவில் இறங்கி சுற்றுலாப்பயணிகள் வான் ஒன்றில் யாழ்ப்பாணம் நோக்கி பயணிகளுடன் பயணிகளாக வந்து கொண்டிருந்தான். கிளிநொச்சியை அண்மிக்கும் பொழுது வேகமாக வந்த டிப்பர் ரக வாகனம் சம்பிக்க வந்த வானுடன் மோதுண்டது; வாகனத்தின் முன்பக்கம் நசுங்கிப்போக, அந்த விபத்தில் ஒரு சம்பிக்க பண்டார என்னும் காவல்துறை அதிகாரியும் படுகாய மடைந்த நிலையில் வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்லும் வழியில் மரணமடைந்த செய்தி காந்தனுக்கு கிடைத்தது..

டிப்பரைச்செலுத்திய சாரதி காவல் நிலையத்தில் சரணடைந்திருந்தான். வயிற்றுப் பசிக்காக போராடிக்கொண்டிருந்த, போராட்ட பக்கமே படுத்திராத அந்த சாரதி, காவல்துறைப்பேச்சாளரால், புனர்வாழ்வுபெறாத முன்னாள் போராளியாக உருவாக்கி கொள்ளப்பட்டான். இரண்டுநாட்களாக விபத்து தொடர்பாக பரபரப்பாக பேசப்பட்டு. முகப்புத்தகங்களில் படங்கள் பதிவிடப்பட்டது. நாளடைவில் விபத்து தொடர்பான ஆரவாரம் மெது வாக அடங்கிப்போக. படகுகளும் வழமைபோல் ஓடத் தொடங்கியிருந்தன. காந்தன் மட்டுமே சொல்லமுடியாத தகவல்களுடன் சந்தர்ப்பம் வரும்வரை காத்திருக்கின்றான்...

நூல்
நானும் என் தேவதையும்
ஆசிரியர்: சி.இதயராசா
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை:200/-

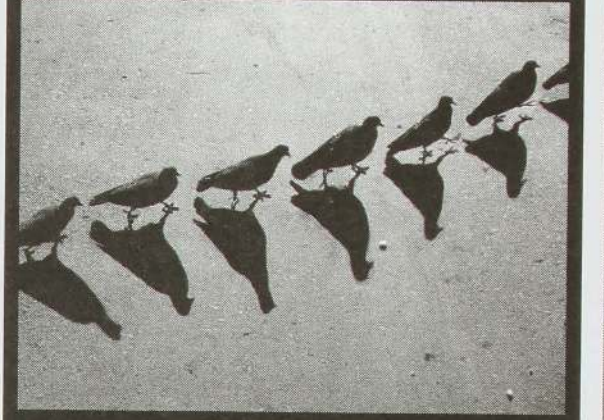
நூல்
தொப்புள் கொடி
ஆசிரியர்: கலாநிதி ஜீவகுமாரன்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை:400/-

நூல்
ஒரு வீணை அழுகின்றதே
ஆசிரியர்: கமலினி கதிர்
வெளியீடு: ஜீவநதி
விலை:300/-

ஒருத்தி

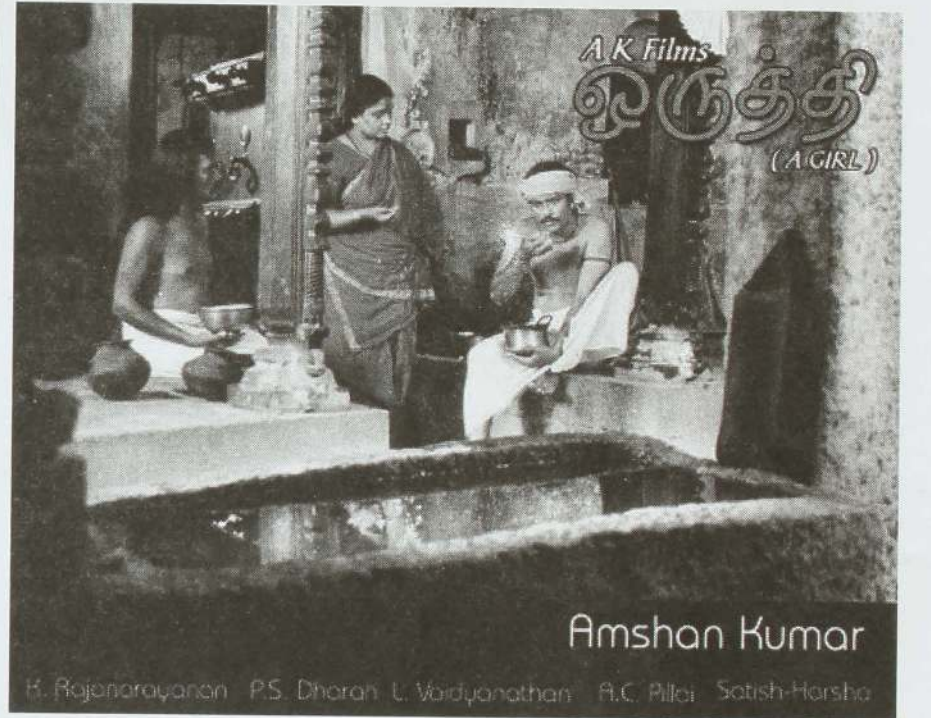
[சூழி, 97 நிமிடம், 2003]

சி. யேசுராசா

எழுத்தாளரும் ஆவணப் படங்களின் நெறியாளருமான அம்ஷன் குமார் உருவாக்கிய, முழுநீளத் திரைப்படம்தான் இது. 1968 இல் சென்னை 'வாசகர் வட்டம்' வெளியிட்ட, 'அறுசுவை' என்னும் குறுநாவல் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற 'கிடை'யை, கி. ராஜநாராயணன் எழுதியிருந்தார்; அக்குறுநாவலே சில மாறுதல்களுடன் படமாக்கப்பட்டுள்ளது.

1884 இல் தமிழ்நாட்டில் - ஆலம்பட்டி என்னும் கரிசல் பிரதேசமும் மக்களின் வாழ்க்கையும் பின்னணியாக அமைகின்றன. அவர்கள் ஆட்டு மந்தைகளை வளர்க்கிறார்கள்; பருத்தி விவசாயம் செய்கிறார்கள். உயர்சாதியினரும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரும் வாழ்கிறார்கள்; தொழில்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருந்தாலும் தொடர்புகளும் இருக்கின்றன. ஆண் பெண் உறவுகள் தெரிந்தும் வெளித் தெரியாமலும் இருந்துகொண்டுள்ளன. முள்ளை எடுப்பதற்காக உயர்சாதிக்காரனான எல்லப்பனது காலைத் தனது மடிமீது எடுத்துவைத்த - தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினளான - காதலி செவனியிடம் அவன் சொல்கிறான்: "நல்லா எடுத்து வை. எங்க காலெல்லாம் உங்களுக்குத்தான் சொந்தம்னு சொல்லுவாக...." பஞ்சாயத்துக்கு எல்லாப் பிரிவினரும் கட்டுப்படுகிறார்கள். "சின்னவங்க பெரியவங்க.... கீழ்சாதிக்காரங்க மேல்சாதிக்காரங்க அதெல்லாம் நம்ம பஞ்சாயத்தில கிடையாது!" என்று, பெரியவரும் ஊர்ப் பிரமுகருமான 'கீதாரி' ஒருமுறை சொல்கிறார். வரிகளின்மூலம் ஜமீந்தார் மக்களைச் சுரண்டுகிறார். ஆங்கில நிர்வாகத்துக்கு முறையாக வரிச்சேகரிப்பை அனுப்பிவைப்பதுமில்லை. கிராமத்துக்கு வரும் ஆங்கில அதிகாரி நிலைமையைப் புரிந்து, கிராமத்தவர் நேரடியாக வரிசெலுத்தும் முறையைக் கொண்டுவந்து - நிலத்தை வரிசெலுத்தும் மக்களுக்கு உரிமையாக்கியும் உதவுகிறார். ஆங்கில

அதிகாரிக்கு கிராமத்து மக்களின் கஷ்டங்களை எடுத்துச் சொல்லி, மக்களைச் சந்திக்க வைப்பவள் செவனிதான். அதனால் ஜமீந்தாரின் அடியாட்களால் துன்பத்துக்கும் உள்ளாகிறாள். அவள் மீது ஊர் மக்களுக்கு நல்லெண்ணம் ஏற்படுகிறது. எல்லப்பனுக்கும் (ஒரே குடும்பத்தின்) இரண்டு சகோதரிகளுக்கும் கல்யாணம் நடைபெறப் போவதை அறிந்த செவனி, "எனக்கு நியாயம் வேணும்" என்று சொல்லிக் கிடையை மறிக்கிறாள். "செவனிக்கு நியாயமும் கிடைக்கணும்; நம்ம மதிப்புக் குறையக்கூடாது! அதுக்காக எதுவும் செய்வீங்களா?" என்று கேட்டு, சுப்பையா நாயக்கர் தன் முடிவை அறிவிக்கிறார். அவள் ஆசைப்பட்டபடி எல்லப்பனைக் கட்டிவைக்கவும், இருபது ஆடுகளை அவளுக்குக் கொடுக்கவும் பஞ்சாயத்து ஒப்புக்கொள்கிறது. ஆயினும், வேறொரு ஊருக்குப் போய் வாழவேண்டும் என நிபந்தனையும் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் செவனி, "நாஞ்செஞ்சது உங்க எல்லாருக்கும் உதவியாத் தெரிஞ்சது.... என் பிறப்பமட்டும் பெரிய குற்றமாப் பாக்குறீங்க...."

நீங்க உங்க புள்ளைய எனக்காக விட்டுக் குடுக்க வந்தீக. ஆனா என்னால நான் பொறந்த இந்தப் பூமி, என் சாதிசனம், நான் வளக்கிற ஆடுகள் இதெல்லாத்தையும் மறந்திட்டு இருக்க முடியாது....

கீதாரி ஐயா, நான் கிடைய மறிக்கல நான் கிடைய மறிக்கல....!" என மறுத்து விடுகிறாள்.

**

மாலைப்பொழுதில், தனிமையான இடத்தில், ஆடுகளுடனும் கையில் தீப்பந்தத்துடனும் செவனி நிற்கிறாள்.

மறுபுறம் தீப்பந்தங்களுடன் எல்லப்பனின் கல்யாண ஊர்வலம் வருகிறது.

**

மேய்ச்சலுக்காகக் கிடையிலிருந்து தமது ஆடுகளைப் பிரித்து எடுக்கின்றனர். எல்லப்பன் தனது ஆடுகளை ஒதுக்கியபடி செவனியைப் பார்க்கிறான்.

அவள் அவனைப் பொருட்படுத்தாது, தனது ஆடுகளின்மேல் கவனமாயிருக்கிறாள்.

மேய்ச்சல் இடத்தில், "செவனி" என அவளின் முறை மாப்பிள்ளை கத்திக் கூப்பிடுகிறான்.

அவளின் தோழி ஒருத்தி இறகொன்றை ஆகாயத்தில் ஏறிகிறாள். செவனி மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பிடிப்பதுடன் படம் முடிகிறது!

**

பாத்திரச் சித்திரிப்பு மிகச் சிறப்பாக வந்துள்ளது. ஏறக்குறைய அனைத்துப் பாத்திரங்களும் தோற்றம், பேச்சுமொழி, இயங்குதல் என்பவற்றில் இயல்புத் தன்மையுடன்

உருவாகி, மனதில் பதிகின்றன.

கதாநாயகியான செவனி இளமையும் துடி துடிப்பும் கொண்டவள். ஆடுகளை நேசிப்பவள்; உயர் சாதிக்காரனான எல்லப்பனையும் விரும்புகிறாள்; அவன் தன்னை இரண்டாம் சம்சாரமாகக் கட்டிக்கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையுடன் பழகுகிறாள்; அவனும் அதை ஆமோதிக்கிறான். அது நிறைவேறாது என்ற நிலை தோன்றும்போது, கிடையை மறித்துத் தனக்கு நியாயம் வேண்டுமெனத் துணிவுடன் கேட்கிறாள். வேறு ஊருக்குச் சென்றுதான் எல்லப்பனுடன் வாழ வேண்டுமென முடிவு சொல்லப்படும்போது, தனது மண்ணின் மீதும் மக்கள்மீதும் கொண்ட பற்றினால் தனது சொந்த இன்பத்தையும் துறக்கத் தயாராகிறாள். வெவ்வேறு சூழல்களிலான அந்தப் பாத்திரத்தின் உணர்வுநிலைகளை, செவனியாக நடிக்கும் பூர்வஜா, சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

எல்லப்பன் பாத்திரத்தில் கணேஷ்பாபு நடித்துள்ளார். விடலைத் தனத்துடன் செவனியிடம் காதல் புரிவதிலும், தாயின் முன் சிறுபிள்ளை போல் பாவனையாகக் கெஞ்சுவதிலும், இடையிலே தன் சாதி

மேன்மையைச் செவனியிடமும் காட்டுவதிலுமாக இயல்பாகத் தனது பாத்திரத்தைச் சித்திரிக்கிறார். முதிய தோற்றத்துடன், பொறுப்பான கீதாரி பாத்திரமாகப் பாரதிமணி பொருத்தமாக இருக்கிறார். அனுபவத்தால் தடயங்களைக் கண்டுபிடித்துப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் நுண்ணறிவு கொண்ட சுப்பையாவாக பாலாசிங்கும், சிறுசிறு களவுகளைச்

செய்தாலும், “வாயில்லாச் சீவனுக்கு வைத்தியம் பார்த்தா எனக்குத்தானே புண்ணியம்!” என்று சொல்லியபடி - ஆடுகளுக்கு இலவசமாக மருத்துவம் செய்யும் பொன்னுச்சாமி பாத்திரமும், ஆங்கிலத்துரையாக அமைதியாக நடிக்கும் தோமாஸ் ஒபேரும் மனதில் நன்கு பதிகின்றனர். ஜமீந்தார், துபாஷி, செவனியின் தகப்பன், எல்லப்பனின் தாய் - தந்தை ஆகிய சிறிய பாத்திரங்களும் மற்றும் கிராமத்து மனிதர்களும் நன்றாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

கோழி, உதயம், பருத்திக்காடு, குளத்தில் குளிக்கும் மூவர், தொலைவில் ஒலியெழுப்பியபடி சிறிய ஓட்டத்துடன் பல்லக்குத்தூக்கிகள் எனக் காட்டப்படும் ஆரம்பக் காட்சிகளிலேயே, ஒளிப்பதிவு மனதைக் கவர்ந்து விடுகிறது. தொடர்ந்து மனிதர்களின் இயக்கத்தையும், துழலுக்கேற்பக் காட்டப்படும் உணர்வு வெளிப்பாடுகளையும், நிலக்காட்சிகளையும் - வெவ்வேறு கோணங்களில் - இசைவுடன், நல்ல சட்டகங்களில் ஒளிப்பதிவு செய்த P. S. தரன் விசேட பாராட்டுக்குரியவர். அதுபோல் ஆரம்பப் பின்னிசை, கருப்பொருளிசை, காட்சிகளுக்கு உணர்வுட்டும் பொருத்தமான ஆக்க இசையெனத் திறனுடன் படைத்துள்ளார் எல். வைத்தியநாதன்.

ஒரு திரைப்படத்தின் நெறியாளர் சர்வாதிகாரி போன்றவர் எனப்படுகிறது. ஏனெனில், எல்லா வற்றையும் தீர்மானிப்பவர் அவரே; திரைப் படைப்பின் சகல துறைகளையும் இணைத்து, இறுதி வடிவில் தான் காண விரும்பும் ஒன்றையே

எமக்குக் காட்டுவதற்கும் அவர் முயல் வார். தந்துணிபுடன் அவர் ‘கிடை’ குறுநாவலில் சில மாறுதல்களைச் செய்து, திரைப்படத்தில் சேர்த்துள்ளார். செவனி கிடையை மறிப்பது, ஆங்கில அதிகாரி பாத்திரம் என்பன குறுநாவலில் இல்லை. ஆனால், இம்மாற்றங்கள் திரைப்படத்துக்கு வலுவேற்றியுள்ளன. நெறியாளரான அம்ஷன்குமார், திரைப்படம் பற்றிய சரியான புரிதல் கொண்டவர். ஏற்கெனவே, ‘சினிமா ரசனை’ என்ற சிறந்த நூலையும், திரைப்படம் மற்றும் இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகளையும் எழுதியிருப்பவர்; எழுபதுகளில் திரைப்படச் சங்கச் செயற்பாடுகளுடனும் தொடர்புள்ளவர். தவிர, ஆவணப் படங்கள் பலவற்றை நெறியாள்கை செய்திருப்பவர். இதுவரையிலான அவரது திரைப்படத்துறை அனுபவங்கள் இத்திரைப்படத்துக்கு நன்கு மெருகூட்டியுள்ளமையை உணர முடிகின்றது. நல்ல திரைப்படச் சுவைஞரைச் சந்தோஷத்துக்குள்ளாக்கும் கலைப்படைப்பு இது! பெருமையுடன் நாம் பிறமொழியினருக்குத் தமிழ் நிலம், தமிழ் மாந்தர், தனித்துவ இசை என அடையாளப்படுத்திக் காட்டக் கூடிய - கலைத்துவம் செறிந்த - ஒரு திரைப் படைப்பை அளித்தமைக்காக, அம்ஷன்குமாரைப்பாராட்டுவோம்!

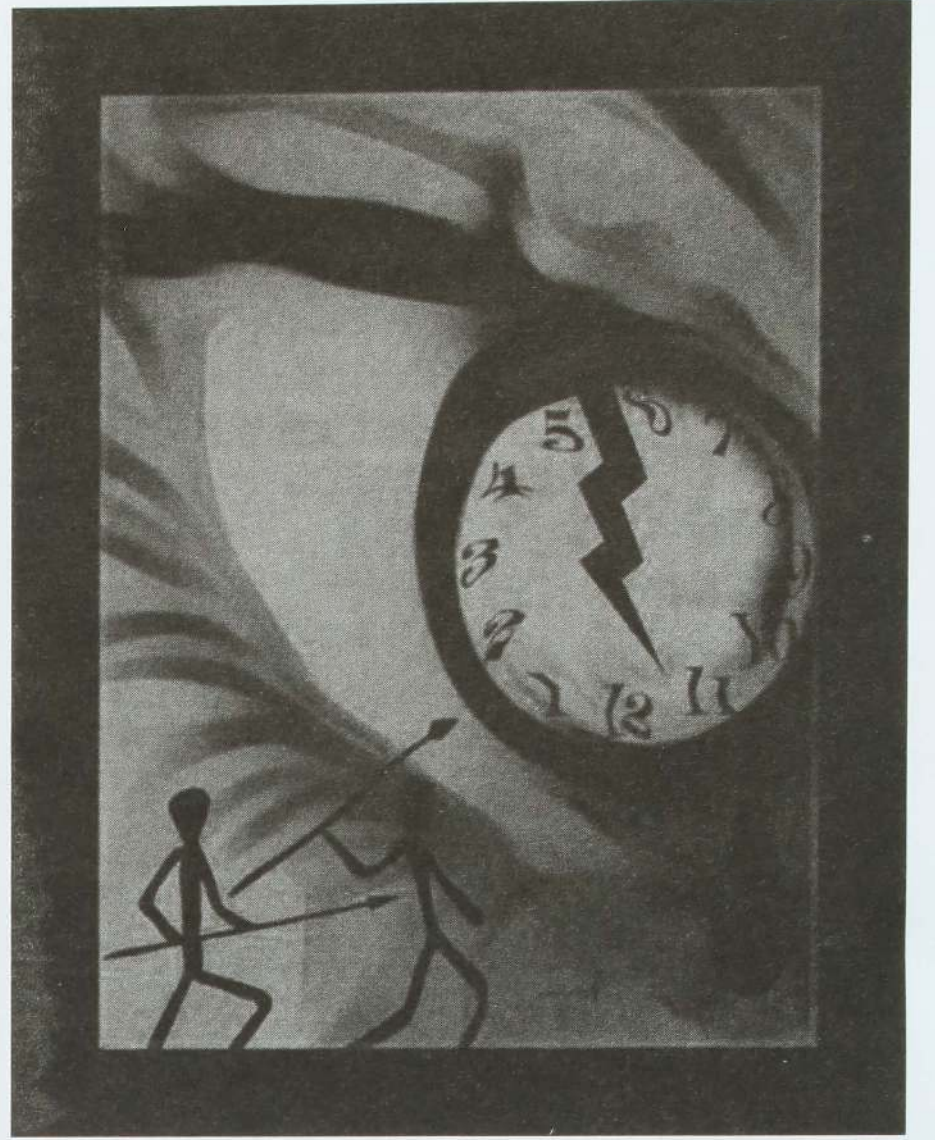
-22. 11. 2017

(அ.யேசுராசா அவர்களால் எழுதப்பட்டு வந்த ‘நிழல்கள்’ தொடர் தீத்துடன் நிறைவடைகின்றது.)

யாழ்ப்பொதுசன நூலக கேட்போர் கூடத்தில் நெறியாளர்

வாழ்க்கையும் அழகியலும்

“வாழ்க்கை என்பது அகன்று விரிந்து ஆழம் கொண்டிருக்கும் பிரமாண்டமான சமுத்திரம் போன்றது. வாழ்க்கைக்கு என்றுதனியாக ஓர் அர்த்தம் இல்லை. உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இற்றை நாள் வரை எத்தனையோ ஞானிகள், தீர்க்க தரிசிகள், சிந்தனாவாதிகள் தத்துவமேதைகள் தோன்றியிருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் கண்ணோட்டங்கள் வித்தியாசமானது. வேறுபட்டது எனலாம்”

-சொல்வேந்தர் சுகி சிவம்

இதிலிருந்து நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது, புரிந்து கொள்ள முடிவது வாழ்க்கை அல்ல; வாழ்க்கைப் பற்றி ஒரு வரையறையை வகுத்துவிட முடியாது. என்பதைத் தான். இன்னொருவர் கொடுத்த விளக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு நாம் வாழ்க்கைக் கான அர்த்தத்தை தேட முயன்று கொண்டிருக்கும் வரை வாழ்க்கையின் உண்மையான அர்த்தத்தை உணர முடியாது.

அவ்வாறே ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் வாழ்க்கையும் அழகுணர்ச்சியுடன் கூடியது. பல ஆழ அகலமான இரகசியங்களை கொண்டது. தனக்கும் பிறருக்கும் அழகு சேர்ப்பது, தன்னையும் பிறரையும் இரசிக்கச் செய்வது. இவ்வாறு ஒருவனது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அசைவுகளுக்கும் அழகு இருப்பதை ஆழ்ந்து கவனிக்கும் போதே அழகுணர்ச்சி உள்ள ஒருவருக்கு தோன்றும். ஆக மொத்தத்தில் மனித வாழ்க்கை அழகியல் தன்மை கொண்டது. அதை இரசித்து வாழ்வதிலும், அதை இரசித்து உற்று நோக்குவதிலும் காணப்படுகின்றது.

வாழ்க்கை அழகியல் சார்ந்தது. அவ்வாறே அழகியல் அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றுமே வாழ்க்கையின்

பகுதிகள் ஆகின்றது. எனவே வாழ்க்கையின்றி அழகியல் இல்லை. அழகியல் இன்றி அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கை இல்லை எனலாம். இனி வாழ்க்கைக்கும் அழகியலுக்கு முள்ள பிணைப்பை வரிவாக நோக்குவோம்.

ஒவ்வொரு தனிமனித வாழ்க்கையும் அவரவர் கைகளில், சொந்த கைகளில் தான் உள்ளது, என்பதையே வாழ்க்கை என்ற சொற்பதம் விளக்கி நிற்கின்றதோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. மனித வாழ்க்கை மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. இரகசியங்கள் நிறைந்தது. ஏன் மர்மமும் நிறைந்தது ஒன்று எனலாம். எனவே ஒவ்வொரு மனிதனின் எண்ணங்களும் எவ்வாறு வேறுபட்டதோ; அவ்வாறே தான் ஒவ்வொருவரினதும் வாழ்க்கையும் வேறுபட்டதாக மாறுபட்டதாக அமைந்து காணப்படும். எது எப்படி இருப்பினும் அதற்குள் ஒரு அழகியல் தன்மை தவிர்க்க முடியாதவாறு பின்னிப் பிணைந்திருக்கும்.

மனிதப் பிறவி ஒன்றே தம் வாழ்க்கையை இலகுபடுத்த, அழகுபடுத்த, புதுமையாய் ஆக்கிக் கொள்ள, இரசித்து உணர கணந்தோறும் முயற்சித்த வாறு உள்ளது என்பது எதற்காக? தன் வாழ்க்கையை அழகுபடுத்த, இன்பமாய் சுகமாய் அழகியல் உணர்வோடு வாழத்தானே! ஒவ்வொரு கண்டு பிடிப்புகளும் ஆரம்பத்தில் தேவை ஒன்றை நிறைவு செய்யும் நோக்காக கண்டு பிடிக்கப்பட்டாலும், அவற்றில் அழகியல் அம்சம் புகுத்தப்பட்டு வாழ்க்கையை அழகு கூட்டுவதாக அமைகிறது.

மனிதனின் அடிப்படை தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் என்பன இன்று எந்தளவு அழகியல் மயப்படுத்தப்பட்டு வாழ்க்கையை அழகுபடுத்தி

கொண்டிருக்கிறது. நாளுக்குநாள் புதிய புதிய யுத்திகள், புதுமையாக்கங்கள், சிந்தனை மாற்றங்கள் என இவற்றில் புகுத்தப்பட்டு கொண்டிருப்பதானது வாழ்க்கையை அழகுபடுத்தி நாட்டமிக்கதாய் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மனிதன் இயற்கையை இரசிக்கத் தெரிந்து ஓவியம் தீட்டினான். ஓசை எழுப்பி இருக்கின்றான். ஆடிக்களிப்படைந்திருக்கின்றான். உடை அணியவும், அணிகலன்கள் அணிந்து தன்னை அழகுபடுத்தவும் நாளுக்கு நாள் இரசனையோடு முயன்று கொண்டு புதிய புதியவற்றை ஆக்குவதிலும் தேடுவதிலும் ஈடுபட்டான்.

இவற்றுக்கு மேலாக மொழியை கண்டுபிடித்து உயிரோட்டமான இடைத்தொடர்பை ஆக்கிக் கொண்டான். இது தான் இன்றைய உச்சக்கட்ட அழகியல் உணர்ச்சி பரிமாறிக் கொள்ள உதவும் ஈடிணையற்ற சாதனமாக அமைந்துள்ளது மட்டுமன்றி, வாழ்க்கையை அழகியலோடு இணைப்பதில் இரட்டிப்பு அர்த்தத்தை கொடுத்தது எனலாம்.

மொழியின் கண்டுபிடிப்பு மனிதனின் வாழ்க்கையை மறுவாசிப்பிற்குட்படுத்தியது. இதுவே மனித நாகரிக போக்கின் நடைபாதையை செப்பனிட்டு நாள்தோறும் மனித மனத்தின் அழகை இலக்கியத்தினூடாக வெளிக்காட்டியது எனலாம். இந்த இலக்கிய முயற்சி நாட்டாரியலில் தொடங்கி, இன்றைய நவீன இலக்கியங்கள் வரை பெரியதொரு சிந்தனை வெடிப்பை ஏற்படுத்தி மனித வாழ்க்கையை தேடலுக்குட்படுத்தி உள்ளது எனலாம்.

ஆழ்ந்த பொருளில் அழகுணர்ச்சி ததும்ப எழுதப்பெறுவதே இலக்கியம். மேலும் இலக்கியம் என்பது குறிக்கோளை இயம்புவதாகும். அதனை ஆக்கிய ஆசிரியனது உள்ளக் கோட்பாடுகளை வெளிப்படுத்துவதோடு, அவன் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்த மக்களின் கருத்துக்களையும், உணர்ச்சிகளையும் வெளிப்படுத்தும் காலக்கண்ணாடியாகவும் இலக்கியம் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து மனித வாழ்க்கையும் அழகியல் சார்ந்தது என்பது புலனாகின்றது.

நாட்டாரிலக்கியம் மனித நாகரிகத்தை, பண்பாட்டை, பழக்க வழக்கங்களை, வரலாற்றை, நாட்டு நடப்பை உண்மையான முறையில் பிரதிபலித்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இயற்கை அறிவும், கலையுணர்வும் கொண்ட கிராம மக்களின் உள்ளத்திலே எழும் உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் உருவானவையே நாட்டாரிலக்கியம். பரம்பரை பரம்பரையாகச் செவிவழியாக கேட்கப்பட்டு வருவன. பாமர மக்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சியை உயிராக கொண்டவை. கருத்தை தெற்றென விளக்கும் எளிமை கொண்டவை. அப்படியாயின் வாழ்க்கையில் அழகியலில்லை எனலாமா? வாழ்க்கையே அழகியல், அழகியல் தான் வாழ்க்கை என்பது தெட்டத்தெளிவாகின்றது.

பாமர மக்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிப் பெருக்கினில் உருவாகுவை “உணர்ச்சிப் பெருக்கே

ஒரு பாட்டுக்கு நிலைக்களன்” என்றார் அறிஞர் ஒருவர். உள்ளத்தில் உதிப்பனவற்றை எவ்வித கட்டுப்பாடுகளுமின்றி உள்ளதை உள்ளவாறே கூறும் தன்மையானது ஏட்டிலக்கியத்திலும் பார்க்க வாய்மொழி இலக்கியத்திலேயே பெரிதும் காணப்படுகின்றது. எனவே தான் இலக்கியத்தை உணர்ச்சி மிகு கலைப்படைப்புகள் என்கிறோம்.

நாட்டாரிலக்கியம் நாட்டார் பாடல்கள், கதைகள், விடுகதைகள், பழமொழிகள், நாடகங்கள் என பல வகைப்படும். நாட்டார் பாடல்கள் பல வகைப்படும். அவை பாடப்படும் சந்தர்ப்பங்களை பொறுத்து தாலாட்டு, ஒப்பாரி, கும்மி, ஊஞ்சல், கோலாட்டம் எனவும்: தொழில் புரிவோர் பாடல்கள் உழவர், மீனவர், குறி சொல்லும் குறத்தியர், வண்டியோட்டுவோர், இடையர்... என விரிந்து செல்லும். மேலும் வழிபாடு செய்வோர் பாடும் பாடல்கள் தனிச்சிறப்புக்குரியவை. கரகம், காவடி, அலகு பூட்டல் என ஆடுவோரால் பாடும் பாடல்கள் இதற்கு ஏற்ற சான்றாகும். வயல் நிலங்களில் வேலை செய்வோர் உழவர், உழத்தியர் பாடும் பாடல்கள், தேயிலைத் தோட்ட, கோப்பித் தோட்ட பாடல்கள்... என இவை விரிந்து செல்கின்றன. இவற்றில் தொழில் மகத்துவப்பண்புகள் மேலோங்கி காணப்படுவதோடு, காதற் சுவையும் மிகுந்து காணப்படும்.

குழந்தையைப் பெற்ற தாய் ஒருத்தி உலகில் மற்றவரும் பெறாத பெரும் பாக்கியத்தை தான் அடைந்து விட்டதாக மகிழ்வு கொண்டு, உள்ளத்தில் எழும் ஆனந்த நிலையை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்துகின்றாள். இங்கு வாழ்க்கை அழகியல் பாங்கானது என்பது அடித்து சொல்லப்படுகின்றது.

இவ்வாறு நாட்டார் பாடல்கள் பல்வேறு வகைப்பட்டனவாயினும், அவற்றின் இனிமையான இசையும், தாளக்கட்டும் தனிச்சிறப்பை அளிக்கின்றன. மாணிக்க வாசக சுவாமிகளின் திருக்கோத்தும்பி, திருஅம்மாளை, திருப்பொன்னூஞ்சல்... போன்றவையும், இன்னும் பிற தேவாரங்களும், இளங்கோவடிகளின் ஆய்ச்சியர் குரவை, வேட்டுவ வரியும், பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதமும் கூட நாட்டார் இலக்கிய வகை மெட்டுக்களையும், இசைப்பண்பையும் பெரிதும் கொண்டே ஆக்கப்பட்டவையாகும். அப்படியாயின் இவை அனைத்தும் மனித வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபட்ட வரலாறாக இருப்பதும் அவை அழகியல் சார்ந்து இருப்பதும் வாழ்க்கையும் அழகியலும் ஒன்றோடொன்று பிணைந்துள்ளதை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது எனலாம்.

மேலும் பழமொழிகள் அனுபவங்களின் மூலம் பிறப்பன. ஆழ்ந்த அறிவுபூர்வமானவை. வாழ்க்கைக்குப் பயன் தரும் அறிவுரைகளாக அமைவன. சிந்திக்கத் தூண்டும் வகையில் குறுகலான வாக்கிய அமைப்பில் ஆழமான விடயங்களை அர்த்தத்தோடு கூறி நிற்பன. பழமொழிகளில் அனுபவம் பேசுவதால் வேறு எதையும் விட வாழ்க்கைக்கு அதிகம் பயன்படக் கூடியனவாக அமைகின்றன. அப்படியாயின் இவற்றின் செல்வாக்கு அழகியல் சார்ந்தது தானே. எனவே வாழ்க்கையும்

அழகியலும் நகமும் சதையும் போல ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியமுடியாதது எனலாம். மனித வாழ்க்கை தானே அழகியலாய் மாறுவேடம் பூண்டு மனிதன் மனிதனை வாசிக்கச் செய்கிறது. எனவே மனித வாழ்க்கையில் இந்த...வாசிப்பு இல்லாத வாழ்வு ஒன்று இருக்க முடியுமா? இந்த வாசிப்பு தானே வாழ்க்கையை அழகுணர்ச்சியோடு பார்க்க செய்கிறது. பக்குவப்பட செய்கிறது. மனிதன் மனிதனை வாசிக்கச் செய்து, மனிதன் மனிதனை நேசிக்க கற்றுக்கொடுப்பது வாழ்க்கையிலுள்ள அழகியல் தானே அழகியலுடனான வாழ்க்கைதானே.

மனித வாழ்க்கையில் அவனது தகுதியை உயர்த்திக் காட்டுவது அவனுடைய நற்பண்புகளே யாகும். நற்பண்புள்ள ஒருவனை சமூகம் மதிக்கும். நற்பண்புகள் நான்கு வகைப்படும்.

1. தனிமனித பண்புகள்
2. சமூகப்பண்புகள்
3. ஒழுக்கம் மற்றும் ஆன்மீகப்பண்புகள்
4. நடத்தைப்பண்புகள்

இவை ஒவ்வொன்றும் சமூகத்தில் ஒருவனை அடையாளப்படுத்தி நிற்பதற்கான காரணம். இவையே, ஒருவனை அழகு நிறைந்தவனாய், மனிதம் நிறைந்தவனாய் மதிப்புக்கொடுத்து உயர்த்தி நிற்கின்றது. இங்கு அவன் வாழ்க்கையில் அழகியல் கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கப்படுவது காரணமாக அமைகிறது.

மனிதப்பண்பு வளரத்தான் “பண்பாடு” வளருகிறது. இப்பண்பாடு வாழ்க்கையை அழகூட்டி மெருகூட்டுகின்றது. அறிவு, குணம் முதலியன மென்மேலும் நிரம்பி சமுதாய நலம் பேணுகின்ற உள நிலை தான் “பண்பாடு” எனப்படுகின்றது. மக்கள் அறிந்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றையும், சிறந்தவற்றுள்ளே சிறந்தவற்றையும் அறிந்து தெளிந்து உள்ளொளி பெருக்கி; உயிர்பண்பை வளர்த்து, பிறரிடம் அன்பு அருளும் காட்டித்தொண்டு புரியச் செய்யும் பண்பட்ட மனநிலையே திருந்திய செம்மை நிலையே மானிட முழுமைத் தன் மையடைய முயலும் உள்பாங்கே “பண்பாடு” எனலாம். எனவே மனித வாழ்க்கை பண்பாடு என்ற அழகியல் அம்சத்தை உள்வாங்கி கொண்டு மனிதன் என்ற வெளிப்பாட்டை உணர்த்துகின்றது.

மனிதனின் இயல்புகளில் ஒன்று கற்பனை செய்தல். அந்தக் கற்பனைத் திறனின் உச்ச வளர்ச்சியே இன்றைய நவீன கண்டு பிடிப்புகள். அறிவியல் சார் வினோதங்கள் இத்தனைக்கும் கட்டுக்கடங்கா கற்பனையுடனான நீண்ட ஆராய்வு மனப்பான்மை காரணம் எனலாம். கற்பனைதானே இத்தனை, இத்தனை புதுமை உருவாக்கங்களை புகுத்தி புருவம் உயர்த்த செய்துள்ளது.

இப்பூவுலகின் தெய்வீக கலைஞன் எனப் போற்றப்படும் லியானார்டோ டாவின்சி அழகியல் உணர்வு மிக்கவர். அவரது அழகியல் பார்வை அவரை பல்துறை விற்பன்னராக்கி இன்று வரை பேசப்பட

வைத்தது. அறிவியல் அறிஞன், ஓவியன், சிற்பி, கட்டடக்கலைஞன், பொறியில் நிபுணன், அலங்காரப் பிரியன், கவிஞன், இசைவிற்பன்னன், தத்துவமேதை, வானியல் விஞ்ஞானி, விளையாட்டு வீரன், இராணுவ ஆலோசகர் என பல முகங்களை காட்டி நிற்கின்றது.

இவரது தீர்க்க தரிசனத்தோடு கூடிய கற்பனை தான் உலங்குவானூர்தி உருவாக காரணமானது. டாவின்சி தனது கலை வாழ்க்கையை துவக்கியது. “வேர்ரோசியா” என்ற புகழ்பெற்ற ஓவியரின் சிஷ்யராக இயல்பாகவே இவருக்கு ஓவியக்கலையில் நல்ல ஆர்வம் இருந்ததால் “வேர்ரோசியின் ஓவியக்கூடம் இவருக்கு நல்ல தீனி போட்டது. இதன் பிரதிபலன் இவரை உலகப் புகழ்பெற்ற ஓவியராக்கியது. இங்கு தனி மனித அழகியல் உணர்வு வாழ்க்கையாகி... வாழ்க்கை பலருக்கு பாடம் புகட்டும் அழகியலாய் மாறியுள்ளது. அது மாத்திரமன்றி உலகிற்கே புதியதோர் வழிகாட்டி யுள்ளது. எனவே தனி மனித வாழ்வின் அழகியல் உணர்வானது எத்தனை தூரம் உலகியல் மாற்றத்திற்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது என்பதற்கு இவரின் வாழ்க்கை மட்டுமல்ல பல்லாயிரக் கணக்கானோரின் சரிதங்கள் எமக்கு சரித்திரத்தில் உண்டு. எனவே வாழ்க்கை முறை அழகியல் மாற்றத்திற்கும், அழகியல் வாழ்க்கை மாற்றத்திற்கும் இட்டுச் செல்லும் என்பது கண்கூடு.

உலகில் கொடிகட்டிப் பறந்த, இன்றும் பறந்த கொண்டிருக்கின்ற ஞானிகள், அறிவுமேதைகள், விஞ்ஞானிகள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் என இவர்களின் பின்னால் இருந்தவை எல்லாம் அத்துறை சார்ந்த அழகியல் உணர்வுகளே எனலாம். அந்த அழகியல் உணர்வுகளே அவர்களின் துறை சார்ந்த உச்சத்திற்கு அச்சாணியாய் அமைந்தது. இப்படியாக உலகில் பிரசித்தி பெற்றவர்களின் அழகியல் ரீதியான கற்பனைகள் நிஜமாகி இன்று அவை நிதர்சனமாக்கப் பட்டுள்ளமையை வரலாறு உணர்த்துகின்றது. இதனையே கட்டுரை சுருக்கம் கருதி ஓர் உதாரணத்திற்கு டாவின்சியை விளக்கினேன்.

ஆரம்பத்தில் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த மனிதன் நாகரிகமடைந்து, நல்ல பண்பாடுகளை உரு வாக்கிக் கொண்டதோடு அவற்றை கடைப்பிடித்து மனிதருக்குரிய பண்புகளோடு வாழக் கற்றுக் கொண்டமையையும், இன்றும் இன்னும் எப்படி எல்லாம் தன்னை பண்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்ற தேடலிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருப்பது அவன் வாழும் முறையில் இன்னுமின்னும் “பண்பாட்டை” செம்மைப்படுத்திக் கொள்ளவே எனலாம். அப்படியாயின் இவ்வளவு வளர்ச்சியடைந்தும் இன்னும் தேடப்படுமாயின் அவனது அழகியல் சிந்தனைக்கு எல்லை வகுக்க விரும்பாதவனாக இருப்பது புரிகிறதல்லவா? இனி வரும் காலம் மனித வாழ்க்கையின் எல்லைத் தாண்டிய சிந்தனை வீச்சுகளுக்கே கூடிய அழகியல் உணர்வு கொடுக்கப்படும் என்பது இன்றே புரிகிறதல்லவா. எனவே மனித சிந்தனையின் அழகுணர்ச்சி எவ்வளவுக்கு விசால மடைகின்றதோ அந்தளவு அழகுணர்ச்சியுடன் கூடிய

வாழ்க்கையும் அமையுந்தானே.

மனிதப்பண்பாட்டில் மகத்துவம் பெறும் வழிபாட்டு முறைகள் எத்தனை எத்தனை அழகுணர்ச்சியுடையது. அந்த அழகுணர்ச்சி தானே ஆன்ம பலத்தை, தெய்வீகத்தன்மையை, பக்குவத்தை வழங்குகின்றது. எந்த மதமானாலும் அங்கு இசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இசை இறைவன்பால் ஈர்த்துச்செல்லும் இயற்கையை மீறியமை இல்லைதானே. பண்டிகைகள், கலாசார அம்சங்கள், வழிபாட்டு தல அமைப்புக்கள் என அழகியலைத்தானே காண்கின்றோம். இந்த அழகியல் அம்சங்கள் தானே மனிதனை புனிதனாக்கி, மகான்களாகவும் மாற்றியுள்ளது.

வாழ்க்கையில் சிரிப்பென்பது ஓர் அருமருந்து. சிரிப்பதில் மனிதன் ஓர் அழகை காண்பதோடு அவனை கவர்ச்சிப்படுத்தி மற்றவர்களை இலகுவாக ஈர்த்துக் கொள்கின்றது என்பதும், அதற்குள் ஒரு அளவிட முடியாத உயிர்ப்பு உள்ளதையும் நாம் காண்கின்றோம். இந்த சிரிப்பையும் முறுவல், புன்னகை, முறுநகை... என அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைக் காட்டி மேலும் அழகு படுத்துகின்றோம். வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கு எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் அகமும் முகமும் மலர இருக்க முடிவதில்லை. அப்படியே முடியுமானால் அதனை கலை என்றே கூறலாம். வாழ்க்கையே ஒரு கலையாக இருக்கும் போது அதற்குள்ளும் எத்தனை எத்தனை கலைகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்குள் இருக்கின்றது. அதனை தெரிந்தோ, தெரியாமலோ கற்றுக்கொண்டு விடுகின்றான். கடைப்பிடிக்கவும் செய்கிறான். இதனை சான்றோர்கள் அறுபத்து நான்கு கலைகள் இருப்பதாக கூறிவிட்டுச் சென்றுள்ளனர். சிரிப்பு ஒரு தனித்துவமான மனித இயல்பு என்பதற்கு அப்பாற்பட்டு, ஒரு மருத்துவமாகவும் விளங்குவது அழகியலின் தாற்பரியத்தை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இங்கு மருத்துவம் என்ற அறிவியலோடு அழகியல் எவ்வாறு செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது என்பதை அறிய முடிகின்றது.

“அதிகளவு நகைச்சுவையில் ஈடுபடும் பொழுது மனம் அதிக பொருத்தப்பாட்டிற்கு (fitness) இட்டுச் செல்லல் குறிப்பிடத்தக்கது. வாழ்க்கையிலே சகிக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகளுக்கு நகைச்சுவை வடிவம் கொடுத்து வாய்மொழியாக வெளியீடு செய்தல் உளவியற் சுகத்தை வழங்குகின்றதாக” பேராசிரியர் கலாநிதி சபா.ஜெயராசா கட்டுரை ஒன்றில் (நாட்டார் நகைச்சுவை தனித்துவமான கலை வடிவம்) குறிப்பிடுகின்றார்.

அது மட்டுமன்றி வாய்மொழி நகைச்சுவையை சமூக ஊடகங்கள் வாயிலாக பரவவிடும் செயற்பாடுகள் சமகாலத்தில் அதிகளவு இடம்பெற்று வருவதாகவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

நகைச்சுவை நேர்நிலையானது என்றும் எதிர்நிலையானது என்றும் பாகுபடுத்தப்படும். நாட்டார் நகைச்சுவை எதிர்ப்பு வடிவமாகவும், அதேவேளை

மனச்சுவையை போக்கும் இதமாக்கல் வடிவமாகவும் அமையும். கேட்போர் மற்றும் பகிர்ந்து கொள்வோரிடத்து மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவது நேர்நிலை நகைச்சுவை. கோபத்தை ஏற்படுத்துவது எதிர்நிலை நகைச்சுவை. இந்நகைச்சுவை நாட்டார் வழக்கிலிருந்து நவீன காலம் வரை வெவ்வேறு வடிவம் பெற்றாலும் அடிப்படையில் மனித வாழ்க்கையில் நகைச்சுவை உணர்வை ஊட்டுவதாக உள்ளது. இது மனிதனிலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒரு தனித்துவமான கலை வடிவமாக இருந்து வருகின்றது. இக்கலை வடிவத்தை மனித வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்க முடியாதாயின் வாழ்க்கை கலைக்குள் இருப்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. அதாவது வாழ்க்கை அழகியல் நிரம்பியது என்பதற்கு இதனையும் விட ஒரு சான்று தேவைப்படாது எனலாம்.

அதுமட்டுமன்றி அன்றாடம் நடைபெறும் அவலங்களிடையே தோன்றும் வாய்மொழி விளாசல்கள் ஒருவித உளவியல் சீராக்கமாகவும் அமைகின்றன. அந்த தெருமொழிகள் ஒரு விதத்தில் வெறுப்பைக் காட்டினாலும் உள்ளூணர்வின் வெளிப்பாட்டை எவ்வித ஒழிவு மறைவுமின்றி காட்டும் போது அழகியலாகவும் தெரிகிறது.

இன்று பத்திரிகைகளில் சொல்லக்கூடிய மிக முக்கியமான செய்தி ஒன்றை, பாமரன் தொட்டு படித்தவர் வரை நொடிப்பொழுதில் விளங்கிக்கொள்ள கேலிச் சித்திரம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது பெரியதொரு மறைபொருளை, நகைச்சுவையாக மொழிரீதியிலும், சித்திரவமைப்பிலும் காட்டி சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது. இதன் பலம் ஒரு பத்திரிகையின் சிறப்பு அம்சமாக விளங்கி வருவது கவனிக்கபாலது. இதன் கருத்து சிதறல் அல்லது உள்ளார்ந்த வெடிப்பு நாட்டு நடப்பில் மட்டுமன்றி உலக மாற்றத்திலும் பெரிதும் செல்வாக்கு செலுத்தி வந்துள்ளது. இன்றும் செல்வாக்குடனையே இருக்கின்றது. அப்படியாயின் வெறும் நகைச்சுவையாக மட்டுமன்றி நாலு வார்த்தைகளை நறுக்குத் தெறித்தாற் போல கூறி விளங்க வைத்து சிந்தனைத் தூண்டலை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்து விடுவது அழகியல் நிறைந்த நகைச்சுவைக்கேயுரிய சிறப்பு எனலாம்.

பிரபல தமிழக எழுத்தாளரும், பேச்சாளருமான சொல்வேந்தர் சுகி சிவம் அவர்கள் “வாழதல் ஒரு கலை” என்ற நூலில் “வாழங்கலை புரிந்து கொண்டால் போர்க்களத்திலும் புல்லாங்குழல் இசையை இரசிக்க முடியும். நெருப்புக் கண்டத்தில் அமர்ந்து கொண்டு நிலவை தரிசிக்க முடியும்” என்கிறார். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? வாழ்க்கை என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறுபட்டதாக இருக்க முடியும். அதனை ஒவ்வொருவரும் கலை உணர்வோடு வாழும்போதே மகிழ்ச்சிகரமாக இருக்கும் என்பதையே காட்டி நிற்கிறது.

அழகுணர்ச்சியில் எமக்குள் ஏற்படும் மாற்றம் தான் அடுத்தவரின் நல்லபிப்பிராயங்களை பெற்று தருகிறது. வாழ்க்கை சம்பவங்களை அனுபவிக்குமாறு செய்கிறது. இதனைத் தானே ஒவ்வொருவரும் நாடி நிற்கின்றனர். இதனைத் தானே அன்றாடம் பொருள்

வாங்குதல் நுகர்ச்சியிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. அழகான, எம்மை வசப்படுத்தும் ஏதோ ஒன்றை, இனிமையானவற்றை நாடிச் செல்லல் என்ன காரணம்? எமக்குள் உள்ள அழகுணர்ச்சியே எனலாம்.

நம்முன்னோர்கள் சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களை சில வரன்முறைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். அவற்றை மேலோட்டமாக பார்க்கின்ற போது அவை மூட நம்பிக்கையாக குருட்டு நடவடிக்கையாகவும் தென்படலாம். அவற்றை எல்லாம் கூர்ந்து நோக்கினால் அவற்றில் பொதிந்துள்ள உண்மைகள், உள்ளார்ந்த அர்த்தங்கள் நன்கு புலப்படும். நம் மூதாதையரின் வாழ்க்கை, முழுமையாக அழகுணர்ச்சி யோடு வாழ வழிவகுத்துள்ளது என்பதை இன்று அறிய முடிகின்றது. அழகுணர்ச்சியோடு வாழ வகுத்த வழி வகைதான் அந்த சம்பிரதாயங்கள். இயற்கையோடு இணைந்து வாழ ஏற்படுத்திக் கொண்ட எழுதப்படாத சட்டங்கள் தான் அந்த நம்பிக்கைகள். அவற்றின்படி வாழ்க்கையை அச்சுப்பிசகாது ஏற்படுத்திக் கொண்டால் அமைதியான, இனிமையான வாழ்வைப் பெறலாம். அப்போது வாழ்க்கை ஓர் அழகியல் கலை என்பதை உணரலாம்.

சாப்பிடுவது கூட ஒரு வெறும் சடங்கல்ல. உயிர் ஆதாரமான செயல். இதனால்தான் சமையற்கலை என்கின்றோம். உடை உடுத்துவது இன்று தையல்

கலையாகவும், அழகுக் கலையாகவும் இருக்கின்றது. அவ்வாறே குடியிருக்கும் கோயில் கட்டடக்கலை நிறைந்து காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு அன்றாட மனித வாழ்க்கைக்கு தேவையான சகலதும் கலையாகவே இருக்கின்றது. வானியல் பற்றிய விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி பெறாத போதே “சோதிடக்கலை” தோன்றி இன்றுவரை வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிக்க முடியாதவாறு உள்ளது.

எனவே மனித தேவைகளை நிறைவு செய்ய தோன்றுவன எல்லாம் அழகுணர்வுடனேயே ஆக்கப்படுகின்றது. அதனால் தான் நாளுக்கு நாள் புதிய புதிய புத்துருவாக்க முயற்சிகள் தொடர்ந்த வண்ணமே உள்ளது. இது முடிவிலியான ஒரு செயற்பாடாகவே இருக்கும். வாழ்க்கை இருக்கும் வரை அழகியல் இருக்கும் அழகியல் இருக்கும் வரை வாழ்க்கை இனிக்கும்.

வாழ்க்கை ஒரு கவிதை. வாழ்க்கை ஒரு புதிர். வாழ்க்கை ஒரு விடுகதை. வாழ்க்கை ஒரு சிறுகதை, நாவல், இதிகாசம், புராணம்... என விளக்கிக் கொண்டே போகலாம். அப்படியானால் இவை எல்லாமே அழகியல் நிறைந்தது. அவ்வாறே வாழ்க்கையும் எனலாம். எனவே வாழ்க்கையும் அழகியலும் உடலும் உயிரும் போல! ஒன்றை தவிர்த்து இன்னொன்று இருக்க முடியாது.

சந்தேகம்

- மு.யாழ்வன் -

ஏதேனும் பேசிக்கொண்டிருப்போமா என்கிறேன்
எதுபற்றியென நீ கேட்கிறாய்

எது பற்றி பேசுவது?

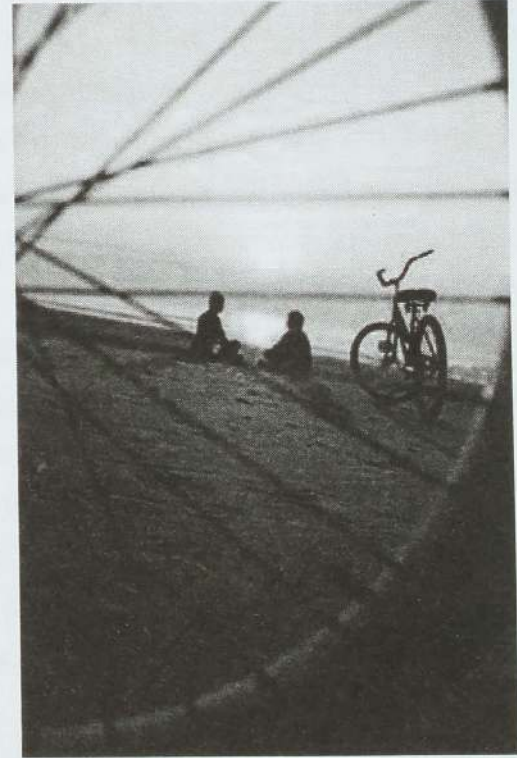
சந்தேகத்தை பற்றி பேசுவோம் என்கிறாய்!

நீ முதலில் தொடங்கு என்கிறேன்
இல்லை நீயே முதலில் தொடங்கு என்கிறாய்

என்ன சந்தேகம் உனக்கு?
நீ பேசி முடித்ததும் நான் பேசுவேன்
நம்பிக்கை இல்லையா என்னில் என்கிறேன்.
அதையே நீயும் என்னிடம் கேட்கிறாய்

சரி!
நான் தொடங்குகிறேன் என்கிறேன்
வேண்டாம் நானே தொடங்குகிறேன் என்கிறாய்

ஏன் என்பதை கண்களால் உன்னை கேட்கிறேன்
நீயுன் திருவாய் திறந்து
சொல்கிறாய்
இந்த நிமிடம் நிரந்தரமில்லாதது

எனினும் எனக்கானது
இனிவரும் நிமிடம் உனக்கானதாக இருக்கும்
என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்?

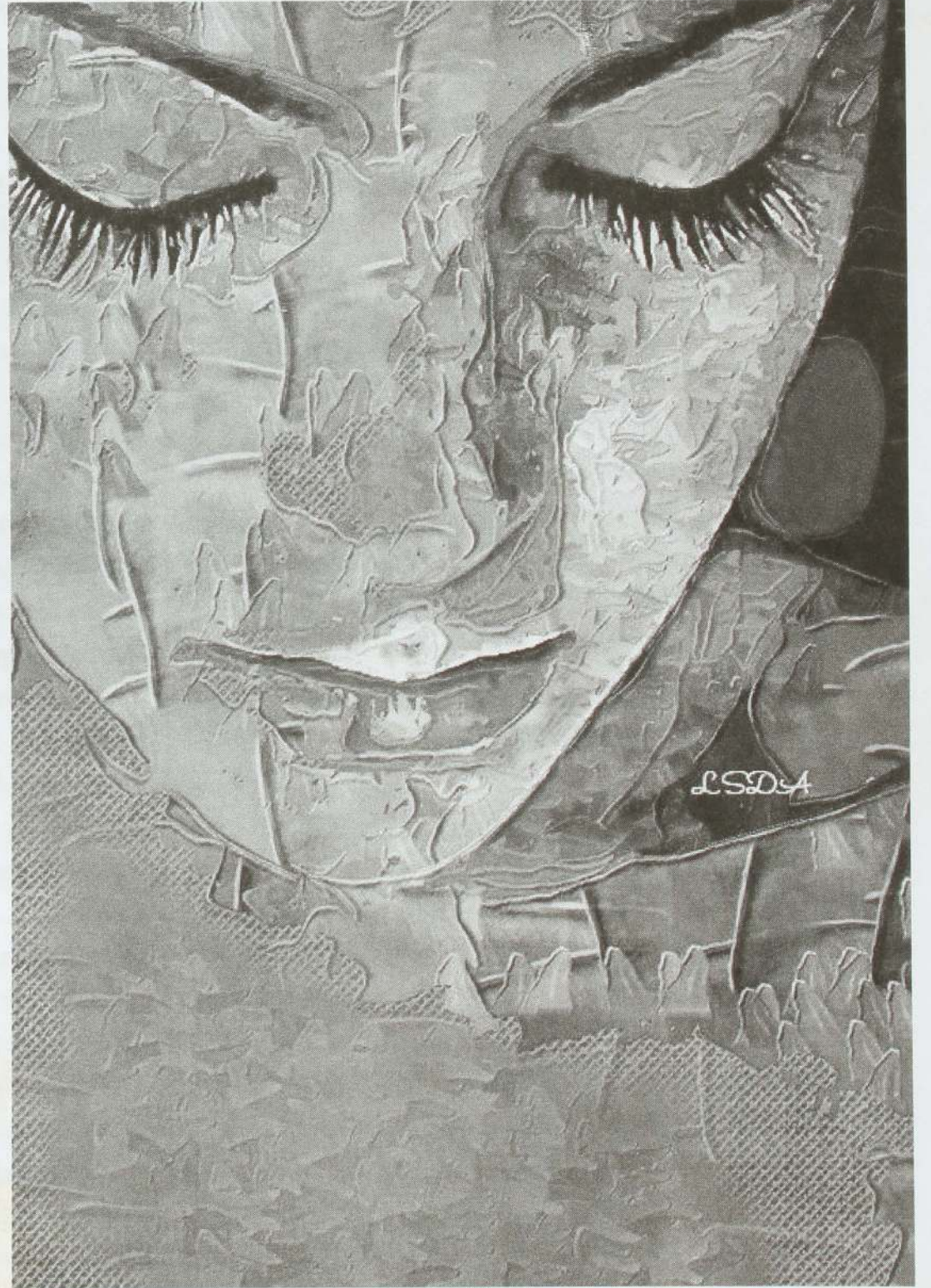
நீ சொன்னது சரிதான்
நீயே பேசுத்தொடங்கு
சந்தேகத்தைப் பற்றி.

நிழல் உதிர்த்து விட்டுப் போகும் கனவு வாழ்க்கையிலிருந்து மீண்டு வர அவளுக்கு ஒரு யுகம் பிடித்தது. பூரணி என்று மிகவும் அர்த்தபுஷ்டியான பெயர்தான் அவளுக்கு. நிஜவாழ்க்கையைப் பொறுத்த வரை பூரணத்துவம் அவள் பெயரில் மட்டும் தான். சராசரி ஒரு பெண்ணைப் போலக் காட்சி உலகின் நிறைகுட விளக்காக என்றைக்குமே கண்கள் ஒளிரக் கொடி கட்டிப் பறந்ததில்லை அவள். அப்படிப் பறக்காமல் விட்டாலும் எதிலும் பங்கமுறாத தான் ஒரு சத்திய தேவதையே என்பதை ஒரு போதும் அவள் மறந்ததில்லை. சிறு வயதிலிருந்தே பெரும்பாலும் ரேடியோ கேட்பதிலேயே அவள் பொழுது கழிந்து போகும். அந்தக் காலத்துப் பழைய சினிமாப் பாடல்களென்றால் மிகவும் விரும்பிக் கேட்பாள். அதிலும் ரேடியோ சிலோன் வர்த்தக சேவை நிகழ்ச்சிகளை அவள் தவற விடுவதில்லை. அதன் அபிமான ரசிகை. அவள் பாட்டுக் கேட்பதோடு மட்டும், நின்று விடாது அவ்வப்போது நிகழ்ச்சிகளுக்கேற்ப எழுதவும் செய்தாள். தமிழ் எழுதுவது அவளுக்குக் கை வந்த கலை. சரளமாகத் தமிழ் எழுத வரும். கவிதை நடையிலும் எழுதுவாள். கட்டுரைச் சொற்பிரயோகமாக வாழ்க்கை பற்றி அவள் எழுதும் தத்துவங்கள் உயிர்ப்பு நிலை பெறும் போது லயம் பிசகாமல் ஒரு கனவு மயக்கமாக உள்ளார்ந்த சிலிர்ப்புடன் கேட்கத் தோன்றும்.

அப்போதெல்லாம் அதாவது ஒரு தலை முறை கடந்த காலத்தில் ரேடியோ சிலோன் வர்த்தக சேவையில், வெள்ளிக்கிழமை மாலை ஐந்து மணிக்குத் தவறாது இசையும் கதையும் ஒலிபரப்புவார்கள். அவள் அதற்கு எழுதா விட்டாலும் கேட்கத் தவறுவ தில்லை. கதையை விட அதில் இடையிடையே ஒலிக்கும் பாடல்கள் தாம் ரசனையைத் தூண்டும். தரமான பழைய பாடல்களின் சிரஞ்சீவித்தனம் குறித்து அவள் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சிரஞ்சீவித்தனமான புனிதங்கள், வாழ்க்கையிலும் மாறாது என்று அவள் நம்பினாள். அவள் எதைப் புனிதமென்று நம்பினாளோ அதுவும் வீழ்ந்தது.

கல்யாண வேள்வி அன்பு கறைபட்டுப் போகாத ஒரு தெய்வீக

அவள் கேட்ட பாடலுக்கு அவள் சொன்ன ஷேதம்

வரமாகத் தன்னை வந்தடையுமென்று, அவள் கனவு கண்டதற்கு மாறாகத் தன்னைத் தீக்குளிக்க வைப்பதற்கே, அது என்பது காலம் கடந்த ஞானமாகவே அவளுக்குப் பிடிபடலாயிற்று. அவள் அப்படி அன்பு வரண்ட பாலைவனத்தில் இருந்த நேரத்தில் தான், அப்படியொரு விபரீத சூழ்நிலைக்கு மிகவும் பரிதாபகரமாக முகம் கொடுக்க நேர்ந்தது. நெருப்பை மடியில் கட்டிக் கொண்டு, அவளுக்கு இருந்த ஒரே ஆறுதல் இந்த எழுதும் கலை தான். அதுவும் ரேடியோவுக்கு எழுதுவது நிஷ்டை கூடிய தவம் மாதிரி அவளுக்கு.

வர்த்தக சேவையில் தேர்ந்த இசை என்றொரு நிகழ்ச்சி போகும். அவளது ஐந்தாவது குழந்தை பிறந்த சமயம். வவுனியாவில் இருக்கும் கணவன் ஆனந்தனைப் பிரிந்து, அப்போது அவள் தாய் வீட்டில் இருந்தாள். அன்புக்குப் பஞ்சமில்லாத ஒரு புண்ணிய பூமி அது. தாய் வீடு மட்டுமல்ல, ஊர் கூட உயிர் ஞானம் கை கூடிய அப்பழுக்கற்ற சாந்தி நிறைவோடு இயற்கை அழகு மிளிர்க் காட்சி கொண்டு களை கட்டி நிற்கும். அதை உள்ளூர்வோடு பார்க்கப் பார்க்க, ஒரு கலை வழிபாடு செய்வது போல இன்னும் நிறைய எழுத வரும். மடியில் பால் குடித்த குழந்தை தூங்கித் தலை தொங்கி விழுவது கூட அறியாமல், அவள் அப்படி மெய் மறந்து எழுத்துத் தவத்தில் நிலைக்கும் போது, அம்மாவின் குரல் அவளை ஊன உலகிற்கு அழைப்பது போல் ஒரு சமயம் சடம் மரத்து ஒலித்தது.

அந்தச் சடங்களைக்கடந்து போகும் மிதவாத குணம் மாறாமலே கண்களில் ஆழ்ந்த சோக வடுக்கள் கொண்ட, இருளின் கனம் வற்றிப் போன உயிர்ப்பு நிலை பெற்ற பார்வையின் ஒளி தீட்சண்யமாய் மிளிர், அப்போது அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்த்து அப்போது அவள் கேட்டாள்.

“என்னம்மா குழப்புறியள்? இப்படி எழுதுறது தான் என்னை மறக்கிறதுக்கு நான் கொண்டு வந்த வரம். அதைக் கூடவா செய்யக் கூடாதென்கிறியள்?”

“நல்லாய் எழுது. நான் தடுக்கேலை. அதென்ன உன்னை மறக்கிறது?/ அப்படி உன்னை மறக்கிற நிலையிருந்தால், அதுக்கு நீ ஆசைப்பட்டிருந்தால், நீ ஏன் கல்யாணம் செய்ய வேணும்? சாமியம்மாவாகவே இருந்திருக்கலாம் தானே”

“உண்மையில் அதுக்குத் தான் நான் ஆசைப் பட்டது. நடக்கேலையே. எங்கை விட்டியள்? இப்ப ஒன்றுமில்லாமல் தோலுரிஞ்சு போய் நிக்கிறன் சரி அதை விடுங்கோ? நான் எழுதினால் உங்களுக்கு ஏன் நோகுது? என்றை ஆத்ம திருப்திக்காக இது கூடவா நான் செய்யக் கூடாது?”

“நல்லாய் செய் நான் தடுக்கேலை அங்கை பார். பிள்ளையின்றை தலை தொங்குது. அதைக் கவனிக்காமல் அப்படியென்ன எழுதிக் கிழிக்கப் போறாய்?”

“அதையும் நான் கவனிச்சுக் கொண்டு தான்

இருக்கிறன். என்றை மூச்சு இதிலையும் தான் இருக்கு. குடும்பக் கடமை பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை. அது எனக்கு மற்றுமொரு யோகம் மாதிரி கண்ணை மூடிக் கொண்டு தவம் செய்கிறவள் நானில்லை”

அதைக் கேட்ட பிறகு அம்மா பேச வராமல் உணர்ச்சி முட்டிய மௌனத்தில் உறைந்து போனாள்.

திடீரென்று கள்வனின் காதலி படத்தில் பி பானுமதி பாடிய பாரதியார் பாடல் ஒன்று ஏனோ அவள் நினைவுக்கு வந்தது. நல்லதோர் வீணை செய்தே என்ற பாடல். அன்பு பற்றி மிகவும் ஆழமான கண்ணோட்டத்துடன் அப் பாடலுக்குத் தேர்ந்த இசை நிகழ்ச்சிக்காக அவள் எழுதி அனுப்பிய விமர்சனம், இரு நாட்கள் கழித்து, வர்த்தக சேவையில் ஒலிபரப்பான போது வவுனியாவிலிருந்த, ஆனந்தன் அதைக் கேட்க நேர்ந்தது. அவளைப் பற்றி அதிலும் களங்கமில்லாத அவளின் தூய அன்பைப் பற்றி, ஒரு பிழையான முடிவை அவன் எடுப்பதற்குக் காரணமானது கூட அவள் கொண்டு வந்த பாவக் கணக்கின் ஒரு உயிர் வரண்ட நிழல் வெளிப்பாடாகவே அவளை வந்தடைந்தது.

அதைக் கேட்டவுடன் வழக்கமான அவளை நோகடிக்கும் குரூர புத்திமாறாமல் சன்னதம் கொண்ட அவன், தன் உச்ச கோப வெறிக்கு ஒரு வடிகாலாய் அவளுக்கு எழுதிப் போட்ட கடிதம், அப்பாடலுக்கான மெய்யான பூரண அறிவு ஒளி விடும் அன்பு பற்றி தீர்க்கமாக அவள் எழுதிய பிழையற்ற விமர்சன உரை என்னும் கலங்கரைக் கோபுர விளக்கையே மாசு படுத்தி வேரோடு பிடுங்கி எறிவது போல, அவன் எழுதிய வக்கிர நினைப்புடன் கூடிய அந்தக் கடிதம் நெருப்பு அம்பாக வந்து அவளைத் தைத்தது.

தன்னைக் குறி வைத்தே, அதை அவள் எழுதிருப்பதாக அவன் நினைப்பு. அதன் பலனாக அவன் கேட்கிறான். “முட்டையில் மயிர் பிடுங்கிறாயா? அவள் பிறந்ததிலிருந்தே சுத்த சைவம். அவன் வேண்டும் என்பதற்காக முட்டை மட்டுமல்ல, மீனையும் கை கொண்டு அளைந்த அவளை, அவளின் மகத்தான அன்பு வேள்வியையே கொச்சைபடுத்திக் குழி பறிப்பது போல, இது என்ன மடத்தனமான கேள்வி? மயிரேயில்லாத முட்டையில் போய் மயிர் பிடுங்குவ தென்றால், அதற்கு என்ன அர்த்தம்? அன்பிலே கறையற்ற சிறந்த குணாதிசயங்களைக் கொண்ட ஒருவனா உண்மையில் அவன்? அவனோடு வாழ்ந்து பார்த்த அவளைத் தான் கேட்க வேண்டும். அந்தக் கறைபட்ட சரித்திரத்தை தோலுரித்துச் சந்திக்குக் கொண்டு வருவதற்காக இதை அவள் எழுதவில்லை. இது அவள் ஆற்றுகின்ற அன்பு வேள்வியின் பயனாய் பிறந்த மாசற்ற எழுத்தோவியமான ஒளி கொண்டு மிளிரும் ஓர் ஒப்பற்ற கலங்கரை விளக்கு. அது மட்டும் தான் அவள் கையில். அதைப் புரிந்து கொள்ள மறுக்கிற அவனின் வரட்டுப் பிடிவாதமான, ஆளைச்சாகடிக்கவே காத்துக் கிடக்கும் மிக மிலேச்சத்தனமான, துருவ மறை பொருளான ஜடம் மரத்துப் போன, காட்சி

வெறுமையின் முன் அவன் கண்ணுக்குத் தெரிவதெல்லாம், அறிவு சூனியமாகிப் போன, உயிரே இல்லாதொழிந்த, இருள் வந்து மறைக்கிற, ஜடம் மரத்த உலகின் நிழல் சுவடுகள் மட்டும் தான். இந்த நிழலை ஊடுருவிக் கொண்டு, அன்பு வேதம் ஒன்றையே வழிபட்டு வாழ்ந்து காட்டும் அவளை, அவள் வழியில் இனம் காண முடியாமல் அவனின் உயிர் திரிந்து நடை பிசகிப் பயணிக்கும் முற்றிப் பழுத்த நடத்தைக் கோளாறுகளின் விளைவாக வந்து சேர்ந்த அக்கடிதத்துக்கு என்ன பதில் எழுதுவது என்று பிடிபடாத மயக்கத்தோடு, அவள் தன்னிலை மயங்கி இருந்த வேளையில் தான், அதற்குப் பதில் அறிந்து போகும் மனக் கொதிப்போடு அவளை நாடி வந்திருந்தான் அவன்.

அவன் இப்படி அடிக்கடி வருபவன் தான். அவளையோ குழந்தைகளையோ சுகம் கண்டறிந்து போகவல்ல. அவன் வருகையெல்லாம். வாழ்க்கை போதித்திருக்கிற இல்லற தர்மங்களை விட, மனைவி என்பவள் அற்ப சுகம் தருகிற வெறும் போதைப் பொருள் தான் என்று நம்பி அதையே வழியென்று கடைப் பிடிக்கிற அவன். வேறு எதற்காகவும் அவள் இருப்பிடம் நாடி வராதவன், இன்று வந்திருப்பது அவளைத் தலை கொய்து நெருப்பில் போடத்தான்.

அவசரமாக அவன் வரும் போதே அவளுக்குப் பூடமாகப் புரிந்தது. இன்று நல்ல வேட்டை தான். நான் எழுதிய பாட்டை மையமாக வைத்துப் புகம்பம்தான் வெடிக்கப் போகுது. கடவுளே! இது என்ன சோதனை! என்னைக் காப்பாற்று”

பயணக் களைப்போடு படியேறி உள்ளே வந்தவன், கையில் கொண்டு வந்த சூட்கேஸை அவள் முகத்தில் படும்படியாக ஆவேசம் கொண்டு எறிந்து விட்டு சூடு பறக்க அவளைக் கேட்டான்.

“என்ன பாட்டுக்கு விமர்சனம் எழுதுறாய்? முட்டையிலை மயிர் பிடுங்கிற கணக்காய் சொல்லு “தன்னைச் சதாரித்துக் கொண்டு அவனை அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த போது, ஒரு கேள்வியின் சரம் மனதின் நுனி வரை எட்டிப் பார்த்த போதும் அவளால் வாய் திறந்து அதைக் கேட்க முடியாமல் உயிர் பாஷையே உன்னத உயிர்ப்பு நிலை என்ற நினைவுப் பிரக்ஞை மாறாத அதீத தெய்வீக ஒளி ஓர் ஒப்பற்ற உயிர் ஜோதியாய் மனதில் மிளிர, வாயடைத்துப் போய் அவள் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் குரலை உயர்த்தி அவன் கேட்டான்.

“வாய்க்குள்ளை என்ன கொழுக்கட்டையே? சொல்லு என்னை நினைச்சுத் தானே அந்தப்பாட்டுக்கு நீ எழுதிய விளக்கவுரை?”

அவளுக்குப் புரிந்தது. அவள் அவனை நினையாமல் பொதுவாக அன்பு குறித்துச் சொல்லிய அந்த வேதம், தனக்குத் தான் என்று அவனை நம்ப வைத்தது எது? அன்புக்குப் பஞ்சமாகிப் போன அவனின் குற்ற மனம் தானே காரணம். அப்படியிருந்தும் அவன் சொல்கிறான். தான் முட்டை

தான் என்று என்ன திமிரோடு நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சொல்கிறான். என்னே மடமை! அவள் நினைத்தாள். நீங்கள் முட்டை இல்லையென்று சொன்னால் மட்டுமே இதற்கு ஒரு நீதி கிடைக்கும். ஆனால் வெறும் வாய்த் தர்க்கத்தாலை என்னைப் புடம் போட்டுக் காட்டுற மாதிரி, நான் சொன்னால் இதை அவன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமே. அப்படிச் சொல்லப் போனால் எனக்கு நீதி கிடைக்குதோ இல்லையோ, அவனுள் கோபம் தான் வளரும். அப்படிக் கோப நெருப்பு மூட்டிக் குளிர் காய்கிற குரூர புத்தி எனக்கு வர வேண்டாம். இது தெளிவானவுடன் அவனைச் சமாதானப்படுத்துகிற பெருங்கருணை தலை தூக்க, கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்ட இளகிய மனசோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து அவன் சொன்னான்.

“அன்பை எப்பவுமே வேதம் என்று நம்புகிறவள் நான். நான் பொதுப்படக் கூறியதை நீங்கள் ஏன் தலையில் சுமக்க வேண்டும்? உங்களை வேதம் சொல்லி வழி நடத்துற அளவுக்கு, நான் ஒரு போதும் புத்தி குழம்பினதில்லை. இது தான் உண்மை.” இதற்கு மேல் பேச்சை வளர்த்தால் குதர்க்கங்களாலே நியாயப்படுத்துகின்ற வீண் தர்க்க வாதங்களுக்குத் தான் முகம் கொடுக்க நேரும். மனம் துடைத்து மற்றவர்களை வாழ்விக்கும் உன்னத குணங்களோடு பிரகாசிக்கின்ற ஒருவனாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்தித், தான் மேல் ஓட்டில் மயிர் முளைக்காத முட்டை தான் என்று நம்பத் துணிந்த அவனின் கீழ் மட்டமான அறியாமைச் செருக்கை நினைத்து அவன் மீது அவளுக்குப் பரிதாபம் தான் மிஞ்சியது. அன்பு வேதம் சொல்லியே தான் எழுதிய அப் பாடலுக்கான விளக்கவுரை, தன் மீது குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கத்தான் என்று அவனை நம்ப வைத்த அறிவு தெளிவில்லாத அவன் போதிக்க முன் வந்த வாழ்க்கைச் சித்தாந்தம் தன்னை தீக்குளித்து வழிநடத்துகின்ற மற்றுமொரு பாடமாகவே தன்னைப் புடம் போடுவதற்காகவே, கண் திறந்து காத்துக் கிடப்பதாய் அவள் மிகவும் நம்பிக்கையுடன் நினைவு கூர்ந்தாள். இந்த உயிர் ஒளி கைகூடுகின்ற விடியலுக்கே, தனது அந்த வாழ்க்கை பயணமும் என்று சொன்னால் அவனா நம்புகிறவன்? அவளை அவன் புரிந்து வைத்திருக்கிற லட்சணம் தான் இப்போது கொடி கட்டிப் பறக்கிறதே! அதன் உயரத்தில் அவன் தலைகீழாக நிற்பது போல, அதன் வேகம் கொண்ட சுழற்சியில், அழியாத உயிரின் தத்துவமாகத் தன்னையே இனம் கண்டு புல்லரித்துப் போகின்ற பெருமிதம் அவளுக்கு இப்போது. அது மட்டும் தான். மடியில் நெருப்பில்லாத அப்படியொரு சுகமான அந்த வாழ்க்கைப் பயண அனுபவச் சுவடுகள் தன்னை மேம்படுத்தவே, தன் காலடி தேடி வந்து கொண்டிருப்பதாய் அந்த நினைவு முத்தோடு அவள் ஒளிர்ந்து நிலை கொண்டு நிற்பதைக் கண்டறியாமல் போன, ஒரு வெறும் மனிதனாய் தரை தட்டி நின்ற அவன் நிழற்கோலம் காற்றில் கரைந்து போகத் தான் என்று அவளுக்கு உறைத்தது.

உனக்கானது

உன்னை
அந்த மனிதம் இல்லாக் காழகர்கள்
கொன்று தின்று
இன்றுடன்
ஈராண்டுகள் முடிகின்றன.

உன்னைப் பற்றிய
செய்திகள்
பேச்சுக்கள்
உரையாடல்கள்
சலசலப்புக்கள் எல்லாம்
இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லை.

உனக்கான
நீதி வேண்டிய ஆர்ப்பாட்டங்களும்
அமைதியான போராட்டங்களும்
அழகுரல்களும்
இன்னும் தொடரவே செய்கின்றன.

தனியான விசாரணைக்குழு
நீதிபதிகள் சபை
ஜனாதிபதி வருகை
எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

இத்தனை நாட்களாய்
உன் ஆத்மாவிற்கான-
ஒட்டுமொத்த
பெண் உரிமைக்கான
நீதியை நிலைநாட்டும் நாள்
இன்று
உலகம் முழுவதிலும் உள்ள
தமிழ் உறவுகள்
உனக்கான தீர்ப்பை எதிர்பார்த்து...

தீர்ப்பு...
அது உனக்கானது
கொடியவர்கள் எழுவர்
“மரண தண்டனைக் குற்றவாளிகள்”

நெஞ்சங்களில்
ஓர் ஆத்ம திருப்தி
எமக்கே நீதி கிடைத்துவிட்டதாய்
ஓர் உணர்வு

உன் ஆத்மா இனி
நிம்மதியாய் உறங்கும்.

- வல்லைக் கமல்

சில வரிகள் சில வலிகள்

காத்திருந்த கூட்டுப்புழுக்களுக்கு
இறக்கை முளைத்துவிட்டது
புலமைப்பரிசில்

கண்ணீர் சிந்தும் மனங்களில்
தூவப்படும் வாக்குறுதிகள்
அரசியல்

குழம்பிய குட்டையில்
மீன்கள் வளர்கின்றன
அரசியல்வாதிகள்

பலவீட்டில் கூரைபோட்டவன்
தன்வீட்டில் குடைபிடிக்கிறான்
ஏழைக்கூலி

குருடனின் கனவு
தினமும் அதன் நினைவு
தீர்வு

விவசாயிக்கு நல்ல விளைச்சல்
மனங்குளிர்கிறது
நிதி நிறுவனம்

தினம் குடித்தவனை
ஒருநாள் குடித்து விடுகிறது
மது

கிழக்கில் உமிழ்ந்தது
மேற்கில் சிவக்கிறது
அந்திவானம்

தினமும் எழுகிறது சூரியன்
இருளில் பயனம்
வாழ்க்கை

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

பிராய்டின் தத்துவங்களினூடே மனித சம்பவங்களை விவரிக்க முயற்சி செய்வது மிக அறிவு பூர்வமானதாகும். இல்லாதவொன்றை ஆய்வு செய்தால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதில்லை. கருப் பொருட்களின் வேறுபட்ட தன்மையே (diversity) இலக்கியத்தை முழுமையடையச் செய்கிறது. ஒரே கருப்பொருளுடன் பல்வேறு வடிவங்களில் இன்று நாம் கதைகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இது இலக்கியத்தின் நிறைவுக்கு வழிகோலாது தடுக்கின்றது. புதிய எண்ணங்கள், புதிய தெளிவுகள் இவை வரும்போது அவை பழைய சிந்தனைகளோடு, எமது மரபோடு எவ்வளவுதான் பிறழ்ந்ததாக அமையினும் அவற்றிற்கு இடம் தரப்படல் வேண்டும்.

நவீன இலக்கியப் பிரச்சினைகள்

பிரச்சினைகள் மனிதரிடமும் உண்டு. எனவே அவர்கள் படைப்புகளிலும் உண்டு. மனிதப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு எவ்வாறு காணப்படுகிறதோ ஓரளவிற்கு அதே மாதிரி யான முறையில் அவன் படைப்புக்களைப் பற்றிய சர்ச்சைகளுக்கும் முடிவு காண முடியும். தீர்வுகள் என்று பொதுப்படையாகக் கருதக்கூடிய வகையில் சேராத தீர்வாகக் கூட அது சிலவேளை அமையலாம். ஆல்டஸ் ஹக்ஸ்லியின் “இலக்கியம் என்பது தத்துவம்” அது விஞ்ஞானமும் கூட Literature is also Philosophy is also, Science) என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால், இலக்கியத்தின் தன்மை அவ்வாறே அமையும்.

பிரச்சினை என்பது வித்தியாசங்களின் அடிப்படையிலே அவ்வித்தியாசங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாதபோது எழுகின்றது. எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இலக்கியம் எழுத ஆரம்பித்தால் பிரச்சினையே இல்லை. மனிதனுக்கு மனிதன் வித்தியாசமிருக்கிறது. எனவே இலக்கியங்களும் வேறுபடுகின்றன. இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண முயலும் போது மனித வித்தியாசங்களை நீக்குவோமா? அன்றி இவ்வித்தியாசங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வோமா?

முற்போக்கு, பிற்போக்கு, யதார்த்த வாதம், சோஷலிச யதார்த்த வாதம், கற்பனா வாதம் என்பவை அடிக்கடி இலக்கியச் சர்ச்சைகளிற் கேட்டுப் புளித்துப் போன சொற்கள். முற்போக்கு, பிற்போக்கு என்பதெல்லாம் நீங்கள் எங்கே திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைப் பொறுத்த விஷயங்கள். இவை தொடர்புப் பதங்கள், யதார்த்த வாதம், கற்பனா

வாதம் என்பன இலக்கியத்தின் பயனை மனதில் இருத்தி(Based on the utilitarian concept of literature) எழுகிற வாதங்கள் மனிதனை இலக்கியம் செம்மைப்படுத்துமாயின் இன்று இலக்கியம் படித்தும் “கெட்டவர்கள் தோன்றுவதற்கு நியாயமில்லையே! இரண்டாயிர வருடகாலமாக இலக்கியங்கள் எழுந்த பின் அடுத்தடுத்து மனிதனைச் செம்மையாக்க, மனிதனுக்கும் நல் வழியைக் காட்ட இலக்கியகர்த்தாவிற்சுச் செம்மை எதுவென்று தெரியவேண்டுமே? நல்லது எது, கெட்டது எது, என்பதற்கு (முடிந்த?) முடிபுகள் உள்ளன. அவை சரியானதோ என்பதை இலக்கிய கர்த்தா எவ்வாறு அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியும்? இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரக் கதாநாயகி வழியை எமது புதுமைப்பித்தனின் பொன்னகரத்து கதாநாயகி பின்பற்றியிருப்பின் அவள் புருஷன் இறந்தேயிருப்பான்.

சோஷலிச யதார்த்த வாதத்தைப் பற்றியொரு வார்த்தை இவ்வகை இலக்கியங்கள் பல நாடுகளிலும் எழுகின்றன. ஆனால் ரஷ்ய, சீன நாடுகளில் இப்பெயரோடு விளங்கினாலும் அவற்றுள் சில யதார்த்த சோஷலிச இலக்கியங்களாக உள்ளனவோ என்பது பற்றி ஐயப்பாடு எழுகின்றது. மேலும் அங்கு தோன்றுகிற இலக்கியங்களுள் சில சுயாதீனமாக எழுகிறவை போலத் தோற்ற வில்லை. இதுவும் ஒரு வகை யதார்த்த வாதந்தானே!

நவீன காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் (கவிதைகளைத் தவிர்த்து) என்பவை “காணாமற் போன கன்னி” என்று அச்சுறுத்தும் 60 காசுப் புத்தகத்திலிருந்து “க்வாக் சுந்தரம்”

போன்ற சித்திரத் தொடர்கதைகள் ஊடாய், கல்கி, ஆனந்தவிகடன், தீபம், கலைமகள், தாமரை தாங்குங்கதைகள் வரைக்கும் பரந்து கிடக்கும் குவியலிலிருந்து பொறுக்கப்பட வேண்டும், இருப்பினும் இவை ஒன்றாவது இலக்கியமில்லை என்று வாதிடுபவர் இலக்கியத்தை காண்பாரோ தெரியாது. எனினும் இக்குவியலிலிருந்து தமக்குத் தேவையானவற்றைப் பொறுக்குகின்ற கூட்டத்தைப்பற்றிய ஆய்வு அவசியம்.

அறுபது காசுப் புத்தகக்காரர்கள் தனி ஒரு கூட்டம்.

கைத்துப்பாக்கியுடன், இல்லாவிட்டால் வாளுடன் கூடிய தொடர்கதைகள் படித்து இன்புறுவது ஒரு கூட்டம்.

“கமலாவுக்கு என்ன நடந்தது?” “சுந்தரம் செத்துப்போய் விட்டானோ?” என்று சாதாரணத் தொடர்கதைகளைப் படித்து ஆவலாய் ஒருவரை ஒருவர் விசாரிக்கும் இன்னொரு கூட்டம்.

இவையெல்லாம் ஓரளவிற்கு அவசரக் கூட்டங்கள்.

“வானத்தின் மோனத்தைச் சங்காரம் செய்கின்ற காரீருள் மேகங்கள் ஒன்றோடொன்று இடித்து மின்னிச்சோவனப் பொழிவது போல் அவன் உள்ளத்தில் பல்வேறு எண்ணங்கள்...” என நீட்டிக் கதையென எழுதப்பட்டவைகளை ஆவலுடன் பொறுமையாய்ப் படிக்குங்கூட்டம். இதில்தான் சில எழுத்தாளர்களும், சில விமர்சகர்களும் இருக்கிறார்கள்.

“நடை நல்லாயிருக்கு,” “என்ன எழுதுகிறான்,” “பரவாயில்லை” “ஓரே ஆபாசம்” என்ற குரல்கள் இக்கூட்டத்திலிருந்து தான் கிளம்புகின்றன. பின்னிரு கூட்டங்களும் முன்னையவிரு கூட்டங்களை மதிப்ப தில்லை. அதேபோல முன்னையவிரு கூட்டங்களும் பின்னையவர்களைச் சட்டம் செய்வதில்லை.

அறிவு, அறிவான என்ற சொற்பிரயோகங்களோடு தொடர்புபடுத்தி மேற்கூறிய கூட்டத்தாரை ஆராய்ந்தோமானால் பொதுவில் ஒரு விருத்தியைக் காணலாம். அறுபது காசுப்புத்தகம் வாசித்து மகிழ்கிறவர்களுடைய அறிவு நிலையிலிருந்து ஜெயகாந்தன் பெர்ட்ண்ட் ரஸ்ஸலை மேற்கோள் எடுத்து விளாசுகிறதை இரசிக்கிறவனுடைய அறிவு நிலை உயர்ந்ததே, அறிவு பூர்வமானது நல்லது எனின் அறுபது காசுப் புத்தகங்களையும் சித்திரத் தொடர் கதைகளையும் விலக்கலாம். இன்னொரு பிரச்சனை. அறிவு பூர்வமானது என்று சொல்லும் போது அது சொல்கிறவரிலும் கொஞ்சம் தங்கியிருக்கிறது. பணம் பண்ணவேண்டுமென்ற துப்பறிவும் எழுத்தாளர் எழுதினாலும் தனது அறிவுத்திறத்தால் விமர்சகர் ஒருவர் எழுத்தாளர் கற்பனை பண்ணிப்பார்க்காத விஷயங்களைக்கூட அதில் பொதிந்து இருப்பதாகச் சொல்லலாம். எனினும் அவ்வளவு அறிவுத்திறன் உள்ளவர்க்கு எழுத்தாளரின் நோக்கம் இலகுவில் புரியும் இக்கதைகளுக்கு வக்காலத்து வாங்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை.

மற்ற வகை இருக்கிறதே. அதாவது வாரா வாரம்

தொடர் கதைகள் வாசிக்கிறவர்கள், இவர்களுக்கென்று ஒரு நிலைத்த அறிவு நிலை இருக்குமென்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் மற்றத்துறைகளில் நல்ல கூரிய சிந்தனை உடையவராக இருந்தும் ஓய்வான நேரத்தில் தலைக்கு வேலைதராத வாசினைப் பொருளை (reading matter) விடும்பலாம். இதை எழுதுகிறவர்களுடைய அறிவு நிலை இருக்கின்றதே, அதுதான் சர்ச்சைக்குரியது. நவீன இலக்கியப்பிரச்சனைகள் என்று பெரிதாக நீட்டி முழக்கப்படுவன தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்த நிலையில்தான் ஆரம்பிக்கின்றன. இதைப்பற்றிச் சிலர் மிகவும் வருந்தினாலும் பலர் வருந்துவதில்லை. ஏனெனில் எமது அறிவு நிலையின் கீழ்த்தரத்தை ஓரளவிற்கு அது காட்டுகின்றது. வேறு சில மொழிகளிலும் இந்நிலை உள்ளது. இந்தக்கதைகளில்தான், நல்லவன் வாழ்வான்-கற்பின் உயர்ச்சி-உண்மையின் உயர்வு என்ற வகைப் பழங்கோட்பாடுகளின் புதிய விளக்கங்களாய்ப் புதிர்களாய் மணிமொழிகள் ஏராளம் கிளம்புகின்றன. இந்தக்கதைகளிற் தான் அறுபது காசுப்புத்தக உணர்ச்சிகளின் நிலையை விடச் சிறிது சிக்கலான உணர்ச்சிகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

அவ்வுணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டுத் தம் மனங்களை நெகிழ்வுறச் செய்கிறவர்கள் விமர்சிக்க நேருகிற போது, விமர்சனத்தில் அறிவு பூர்வமானவை புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. இந்த மாதிரியான கதைகளில் மேற்படையாக உள்ள உணர்ச்சி அளவு (emotional content) கதாபாத்திரங்களின் உணர்ச்சி அளவை விடக் கூடிவிடுகின்றன. அறிவு நிலை உயர்ந்தோருக்கு அவை பொய்யானதாகத் தோற்றும். இவ்வகைக்கு உதாரணமாக “பாவை விளக்கு”, “குறிஞ்சிமலர்” முதற்கொண்டு அநேக கதைகளைக் கூறலாம். எனினும் இலக்கியம் என்பது கற்பனை அறிவு, சமூக உணர்வு இவற்றின் சேர்க்கை. கற்பனை வளம் பரந்து காணப்படுகிறபோது அவற்றின் கவர்ச்சியும் அதிகமே. உணர்ச்சி அளவு (emotional content) கூடக் கூட கதை மேலும் மேலும் அறிவுபூர்வமற்றதாகி விடுகிறது-உணர்ச்சிபூர்வமானது எனவே அறிவு பூர்வமில்லாத (emotional ranceirrational) என்பதற்கேற்ப புதுமைப்பித்தன் கதைசொல்கிறபோது மிக நிதானமாக உணர்ச்சியற்று (impassionate) ஆகச் சொல்கிறார். அதனால்தான் அவருடைய கதைகளில் ஓரறிவு பூர்வமான தன்மையிருந்து, அவைகள் உயர்ந்த இலக்கியங்களாக கணிக்கப்படுகின்றன. இதிலும் இவ்வகைக் கதைகள் நல்ல இலக்கியங்கள் என்ற பகுதிகளில் சேர்க்கப்படல் வேண்டுமாயின் நல்லது எது கெட்டது எது என்று பிரிக்கும் அளவுகோல் எதுவாக அமைய வேண்டும் என்கிற பிரச்சனை எழவே செய்கிறது.

மனித சமூகத்தில் எல்லோரும் கதை எழுதுவதில்லை. சிலருக்கே ஆசை இருக்கிறது. வெகுசிலரே எழுதுகிறார்கள். மனிதனின் அகங்காரத்தின் ஒரு கூறு அவனை விடாப்பிடித் தனத்துடன் உபதேசஞ் செய்யத் தூண்டுகிறது. இன்னுஞ்சிக்கலான மனோநிலைகள் அவனைச் சிக்கலான மனித சம்பவங்களைக் கற்பனை செய்யத்தூண்டுகின்றன. இந்நிலையில் சில மனிதர்கள்

கதை எழுதப்பிறப்பும்போது சொந்த வாழ்வில் ஏற்படும் பாதிப்பு நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கம் அவற்றில் நிச்சயமாக இருக்கும். காதலில் தோல்வியுற்றவர் நெடுகக் காதலைப் பற்றி எழுதக்கூடும். ஏக்கப்பெருமூச்சாய் அவர் எழுதுங்கதையில் தனக்கு இழைக்கப்பட்ட “அநீதியை” எதிர்த்துத் தனக்குத்தானே உண்டாக்கப்பட்ட சாம்ராஜ்யத்தில் சில மனிதர்களை இயங்கவிட்டுத் தனக்கு மனச்சாந்திதேட முனையக்கூடும். எழுத்துத் தோரணங்களால் உணர்ச்சிமயமான சம்பவங்களை அலங்கரிக்கக்கூடும். ஆழ்ந்த அறிவான ஆய்வுக்கு அங்கு அநேகமாக இடமேயில்லை. நடையில் இல்லா விட்டால் கதைக் கருவிலாவது இப்பெருமூச்சு வெளிப்படும். முற்போக்கு பிற்போக்கு யாவும் இந்நிலையில் அர்த்தமற்றதாகிவிடும். மனோ வக்கிரத்தால் எழுகிற ஆபத்து இருப்பினும் அவ்வாறு எழாதவையோடு ஒப்பிடத்தகுந்த தன்மையுடைத்ததாக அமைவதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன. கருவில் சில வேளைகளில் பிரக்ஞையில்லாது (unconscious ஆக) வர்க்கச்சிந்தனைகளின் எளிய தன்மை பிரதிபலிப்பது உண்டு. மேலோட்டமாகப்பார்ப்பின் இது தெரியாது.

ஒரிலக்கியத்தின் கரு எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதற்குச் சிலரிடம் தீர்மானமான கொள்கைகள் உண்டு. இதுவும் இலக்கியத்தினால் வரும் பயனை மனதில் இருத்தியே முன்னர் சொன்னது போல் அவர்கள் கருதுகிற பயன் நல்லதோ, கெட்டதோ என்று தீர்மானிப்பது முழுமையான அளவுகோல் (absolute standards) முடியாத காரியம். ஜெயகாந்தன் முன்னர் கீழ்த்தன வாழ்வுப் பிரச்சனைகளை கருப்பொருட்களாக வைத்துக் கதைகள் எழுதினார். அப்போது ஏன் கீழ்த்தன வாழ்வுப் பிரச்சனைகளை மாத்திரம் எழுதுகிறார் என்று கேட்காதவர்கள் இன்று ஏன் “செக்ஸ்” பிரச்சனைகளையே வைத்துக்கதையெழுதுகிறார் என்ற பிரச்சனையை எழுப்புகிறார்கள், “ஆபாசம்” என்கிறார்கள். சமூகத்தின் எல்லாக்கிளைகளிலும் பிரச்சனைகள் உண்டு. அதுவும் பல விதங்களில் உண்டு. தமிழகத்தில் இன்று புதிதாக வந்த சில விமர்சகர்கள்-தரமாக விமர்சனஞ் செய்ய முயல்கிறவர்கள் அவர்கள்-“செக்ஸைப்” பொறுத்தவரையில் பழைய மரபுச் சேற்றிலேயே உழல்கிறார்கள். அதிலிருந்து மீள முடியாமல் பூர்ஷ்வாக்களின் சில்லறைப் பிரச்சனைகளை ஆராய்கிறார் என்றெல்லாம் குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்குகிறார்கள். மனிதப்பிரச்சனைகளின் அடித்தளத்தில் வயிற்றுப் பிரச்சனை அநேகமாக இருப்பது உண்மையே. எனினும் அதுதான் யாவும் என்று கூற விழைவது பிரச்சனைக் காகத்தான் மனிதன் இருக்கிறான் என்ற முடிவுக்கு கொண்டுவந்து விடும். புதிய விஞ்ஞானக் கருத்துக்களுடன் அணுகிறபோது “செக்ஸம்” “சாப்பாடும்” ஒரே நிலையில் வைக்கப்படத்தக்கன. இரண்டும் மனிதனின் “struggle for existence” இன் இருவேறு தோற்றப்பாடுகளாகும். வாழ்வுப் போராட்டம் இது உளவியல் விஞ்ஞானத்தத்துவத்துடன் இணைந்த கட்டத்தில்

எழுந்த உண்மை.

எனவே / பிராய்டின் தத்துவங்களினூடே மனித சம்பவங்களை விவரிக்க முயற்சி செய்வது மிக அறிவுபூர்வமானதாகும். இல்லாதவொன்றை ஆய்வு செய்தால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியதில்லை. கருப்பொருட்களின் வேறுபட்ட தன்மையே (diversity) இலக்கியத்தை முழுமையடையச் செய்கிறது. ஒரே கருப்பொருளுடன் பல்வேறு வடிவங்களில் இன்று நாம் கதைகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இது இலக்கியத்தின் நிறைவுக்கு வழிகோலாது தடுக்கின்றது. புதிய எண்ணங்கள், புதிய தெளிவுகள் இவை வரும்போது அவை பழைய சிந்தனைகளோடு, எமது மரபோடு எவ்வளவுதான் பிறழ்ந்ததாக அமையினும் அவற்றிற்கு இடம் தரப்படல் வேண்டும். ஏனெனில் எமது வழி சரியென்பதை அவை ஆட்சேபிக்கின்றன. அந்த நிலையில் அதை ஆராய வேண்டும்.

ஆகவே இன்றைய நிலையில் இலக்கியத்தைப் பற்றி வைத்திருக்கக்கூடிய தீர்வுகள்,

1. நல்ல இலக்கியம்-கூடாத இலக்கியம் (கூடாத குப்பை) என்று ஒன்றைப் பற்றி முழுமையான அளவுகோலால் (absolute standards) அறுதியான தீர்ப்புக்கொடுக்க முடியாது.

2. எனினும் உணர்ச்சி மிகைப்பட்டு எனவே செம்மையான ஆய்வு தடைப்பட்டு எழுதப்படும் நூல்களைக் கழிப்பது அறிவானதாகும்.

3. கருப்பொருள் இவ்வாறிருக்க வேண்டும் என்று முட்டுக்கட்டை போடுவது உண்மை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியையும் முழுமையையும் பாதிக்கும்.

4. இலக்கியம் என்பது மனித நாடகத்தின் (human drama) மிக நுணுக்கமான சித்திரமாய் அமைவது சிறந்தது. பாரதியின் குயில் பாட்டில் அவன் குயில் மீது மையலுகிறான் அளவிலாதமையல் “புத்திமனஞ்சித்தா புலனொன்றறியாமல்” அவன் இரண்டாம் முறையாகக் குயிலைப்பார்க்கப் போகிற போது,

“-நீண்ட வழியினிலே,

நின்ற பொருள் கண்ட நினைவில்லை” என்று பாரதி அந்த இறுக்கமான சூழ்நிலையிலும் வழியில் இருப்பவற்றைப் பாடமுடியாமல் இவ்வாறு கடமையுணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டுப் பாடிக்கொண்டு போகின்றான். இது உண்மையான இலக்கிய கர்த்தாவின் இலட்சணம் இதுவே அறிவுக்குப் பொருந்தும் இந்த நுணுக்கம் கூடக்கூட அதன் நிலை உயரும். கதைகளில் உள்ள தீர்ப்புக்களையும் உணர்ச்சிக் குழம்பில் தோய்த்தெடுக்கப்படுகிற ஆய்வுகளையுங்கொண்டு அது நல்லதோ கெட்டதோ என்று தீர்மானிப்பதும் இதுதான் சரி அல்லது அதுதான் சரி என்று விவாதிப்பதும் பிழையானது. ஏனெனில் ஒரு முழுமையான அடித்தளம் (absolute basis) அவைகளுக்கு கிடையா.

எமது ஈழத்து எழுத்தாளரிடம் இந் நுணுக்கமான படப்பிடிப்பு இருக்கிறது.

சில வித்தியாசங்களைப் பொறுத்துக் கொள்வோம்.

பாலமுனை பாறாக்கின் வலைக்குள் மலர்ந்த வனப்பு சில அறிமுகக் குறிப்புகள்

எழுபதுகளில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர் பாலமுனை பாறாக்கின் அவர்கள். ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு காலமாய் எழுதிக்கொண்டிருப்பவர். பதம், சந்தனப்பொய்கை முதலான கவிதைத்தொகுதிகளையும் கொந்தளிப்பு, தோட்டுப்பாய் மூத்தம்மா, எஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு ஆகிய குறுங்காவிய நூல்களையும் பாலமுனை பாறாக்கின் குறும்பாக்கள் என்ற தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவை வாசகரிடத்தே நல்ல வரவேற்றைப் பெற்ற நூல்களாகும்.

தற்கால சமுதாயத்தில் தமது படைப்புக்களை இணையத்தளத்தின் வாயிலாக வெளிக்கொணரும் படைப்பாளிகள் ஏராளமானோர் உள்ளனர். அந்த வகைப்பாட்டுக்குள் நின்று தனது கவிதைகளையும் இணையமூடாக வெளியிட்டு அவற்றுள் தேர்ந்த கவிதைகளை “வலைக்குள் மலர்ந்த வனப்பு” என்ற தொகுதியாகக் கொணர்ந்திருப்பது சிறப்பானதொரு விடயமாகும். வலைக்குள் மலர்ந்த வனப்பு கவிதைத் தொகுதி தொடர்பான அறிமுகக் குறிப்புகளாக இது அமைகின்றது.

கண்ணைக் கவரும் அட்டைப்படத்துடனும் அமீர் அலியின் பின்னட்டைக் குறிப்பிடனும் ஏறத்தாழ 85 கவிதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்திருக்கிறது இத்தொகுப்பு. தொகுப்பில் அங்கதம், சமூகம், காதல், அரசியல், இயற்கை, தத்துவம், அங்கலாய்ப்பு முதலான பல விடயங்களையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்றார் ஆசிரியர். நூலிலுள்ள பல்வேறு கவிதைகள் குறுங்கவிதைகளாகக் காணப்படுவதோடு நீண்ட கவிதைகளும் சில இடம்பெற்றுள்ளன. புதிய சில உத்திகளைக் கையாண்டு படிப்போரை ஈர்க்கும் வண்ணம் கவிதைகளை யாத்திருக்கும் கவிஞர் பாராட்டுக்குரியவர்.

இத் தொகுப்பில் அங்கதச் சுவையோடான பல கவிதைகளைக் காணலாம். அந்த வகையில் கவிமழை, அழகி, மாப்பிள்ளை, முகநூல் முதலான பல கவிதைகளும் அங்கதச் சுவை இழையோடியுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

“வானம் பூமியைப் பார்த்தது
பூமி வானத்தைப் பார்த்தது

பூமியைப் பார்த்தது வானமா?
வானத்தைப் பார்த்தது பூமியா
பூமியா வானமா?
வானமா பூமியா?”

குனிந்த தலை

நிமிர்ந்து பார்த்தார் கவிஞர்

“ஒரு முடிவெடுத்து சொல்லுங்க கவிஞரே”

போய்க் கொண்டிருந்தனர் சபையினர்.

என்பதாக கவிமழை என்ற கவிதை எள்ளலோடு அமைந்துள்ளது. மாப்பிள்ளை என்ற கவிதையும் இன்றைய சமுதாயத்தின் யதார்த்தத்தினை எள்ளலோடு சுட்டுவதாக அமைகிறது.

“மாப்பிள்ளை ஊர்வலத்தில் எடுப்பாம்

வழிமுழுவதும் பாவாடை விரிப்பாம்

மாப்பிள்ளையைக் கண்டதுமே

மயங்கினாளாம் மாமி, இவர்

மாமியுடன் படித்ததொரே வகுப்பாம்

சமூகத்தினுடைய யதார்த்த நிலைகளை அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். பசி நெருப்பு, அநாதை, பெற்றமனம், சிறகிழிந்தசிட்டு முதலான வற்றுடன் வாசிப்பை நேசிப்பாய் முதலான கவிதைகள் இத்தகையவை. பசி நெருப்பு என்ற கவிதை பின்வருமாறு

பூனை படுத்துறங்கிப்போன அடுப்படியில்

பானை இறக்கிவிடப் பார்த்தானோ?

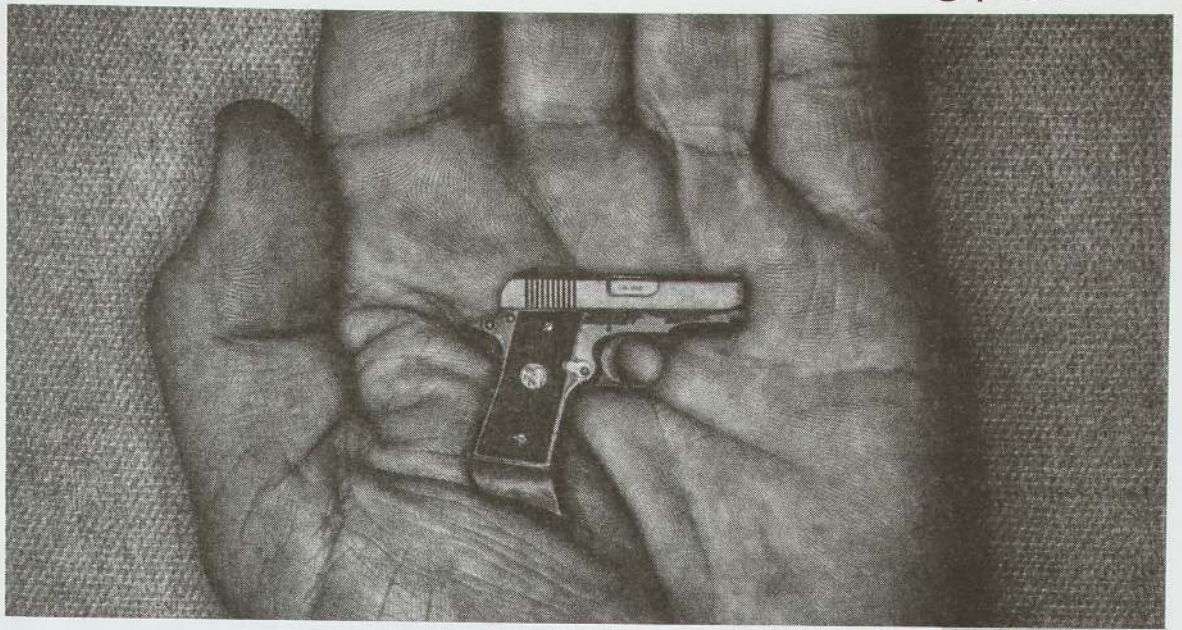
ஏனிங்கே

வந்து சுருண்டான்? வதக்கும் பசி நெருப்பில்

வெந்து விழுந்தானோ...?ஆ....

அரசியல் சார்ந்த பல்வேறு கவிதைகளும் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. தேர்தல் மேடை, வாக்குக்கணக்கு, எம்பிவேலை, வேட்பாளன், தேசியப் பட்டியல் முதலான பல கவிதைகள் அரசியல் சார் வெளிப்பாடுகளின் உண்மைத்தன்மையை காட்டுகின்றன. மேலும் காதல் சார்ந்ததாக காதல் லீலை முதலான கவிதைகளும் தத்துவம் சார்ந்ததாக முகநூல் என்ற கவிதையும் அமைகின்றன.

வாசிப்போருக்கு சலிப்பு ஏற்படா வண்ணம் நல்லதொரு தொகுதியைத்தந்த பாலமுனை பாறாக்கின் அவர்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்.

தோளில் கொளுவியுள்ள எனது
கைப்பையில்
மதிய உணவுப்பெட்டியும்
மேல்சட்டைப்பையில்
செருகியுள்ளது
எனது எழுதுகோல் கருவி ஒன்றும்
நீளக்காற்சட்டை அணிந்துள்ளேன்
இடது காலின்மேல்
வலது காலைப்போட்டபடி
அரசவிருட்சமரம் கதை சொல்கின்ற
முச்சந்தியோரத் திண்ணையில்
அமர்ந்து
அதிகாலை ஐந்துமணி முதற் பேருந்தின்
வரவுக்காக
ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன்

அடிக்கடி தலையைச் சாய்த்து
புதிதாக ஒட்டப்பட்ட அரச எதிர்ப்புச் சுவரொட்டிகளை
வாசித்து மனதில்
விமர்சனம் செய்துகொண்டிருந்தேன்

அரசமர இலைகள் தமக்குள்
சலசலத்துப் பேசுகின்றன
சோழக்காற்று
உடல் சிலிர்த்தபடி சிந்திக்கிறது

மனித நடமாட்டம் இல்லாத அமைதியான
விடியப்புறம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்

கிழக்குத்திசையைப் பார்க்கிறேன்
பேருந்தின் முன் வெளிச்சங்கள் இரண்டும்
எரிவால் நட்சத்திரச் சுடர்போல்
நீட்சிபெற்று
என் உடலெங்கும் ஒளி பாய்ச்சுகின்றன.

இரண்டு நான்கு என தொடராக
வேகம் குறைத்து ஊர்ந்து வந்த பல
வெளிச்ச முகங்கள்,
என்னைப் பார்த்ததும்
புகையிரதப் பெட்டிபோல்
கிரீச்சென்று தரித்து நின்றன.

இராணுவத்தின்...
“ட்றக் வண்டித் தொடர் அணி”
என்பதை நான் கண்டுகொண்டதும்
திடுக்கிட்ட என் உடற்கலங்களில்
பொங்கியது வியர்வை வெள்ளம்.

தொப் தொப் , தொப் தொப்
என்று
ஏழெட்டு இராணுவத்தினர் திடீரென
நிலத்தில் குதித்து
என்னைச் சூழ்ந்து வளைத்து நின்றனர்.

“ஹான்ஸ் அப்”

கைகள் இரண்டையும்
மேலே உயர்த்திக்கொண்டு
கை கால்கள் உதறியபடி பயந்துநின்றேன்.
“சடக் சடக் ! சடக் சடக் !”

துப்பாக்கிகளின் சுரு கருவிகளை
இழுத்துச் சரிபார்த்துச்
சுருவதற்கு ஆயத்தமானார்கள்...

“நிச்சயமாக எனக்கு இப்போது
வெடி விழப்போகுது”

என்று நான் நினைக்கும்போது
எமது
சின்னஞ்சிறு இரு குழந்தைகளின்
பிஞ்சு முகங்களும்
துணைவியின் கழுத்துத் தாலியும்
எனது கண் மணிகளில்
விண் கலங்களாக
ஒளிவட்டம் பரப்பிக் கண்ணீர் வடித்தன...

டக் டக், டக் டக்,....

என

என்

இதயம்

படபடவென அடிக்கும் சத்தம்
இராணுவ வண்டிகளின்
இரைச்சலையும் கடந்து என் காதுகளில்
ஒலித்தபடி துடிக்கின்றது.

“இன்னும் ஒரு வினாடியில்
கண்டிப்பாக
என்னுயிர்
காற்றுடன் கலந்துவிடும்...”

அப்பொழுது...
இன்னொரு இராணுவ வாகனத்திலிருந்து
திடீரெனக் கடவுள்போல்
“தொமார்” என்று
குதித்தோடிவந்த இராணுவ அதிகாரி ஒருவர்
என்னை
விரைவாக விசாரித்து அறிந்துகொண்டார்...

“நான் ஓர் அரசப் பணியாளர் தபாலதிபர்”
எனும் உண்மையை...!
அன்று என் உயிர் பிழைத்ததில்
இக்கவிதைக்கும்
ஆயுள் நீட்சி கண்டுவிட்டேன் என்ற
மகிழ்ச்சி...

நொ
டி
யில்
ண்
ட
து
இ
ன்
னு
யி
ர்

பஸ்லி ஷரீஹின் கைவறைக்கூ கவிதைகள்

கோடைகால விடுமுறைநாள்
என்னைக் கடந்து செல்கின்றது
ஒரு காற்றாடியின் நிழல்

வெறுங்கையோடு நிற்கிறேன்
கொஞ்சம் பூக்களை உதிர்க்கிறது
கிளைகள் விரித்த மரம்

ஒருதுளி நீர் விழுந்ததும்
சீமேந்துத் தரையில் தோன்றியது
ஒரு சூரியனின் சித்திரம்

நீண்டதொரு பிரார்த்தனை
கோயில் உண்டியலுக்குள் விழுந்தது
இரண்டுபா நாணயம்

மழை ஓய்ந்த தருணம்
மறுபடி ஒத்திகை பார்க்கின்றன
கிளை விரித்த மரங்கள்

முறிந்து விழுந்த கிளை
இதழ் திறக்க எத்தனிக்கின்றது
சிறிய மலர் மொட்டு

நகரத்தின் மத்தியில்
எவருமே ஏறெடுத்துப் பார்க்காத
மணிக்கூட்டுக் கோபுரம்

மடிந்திருந்த புற்கள்
ஒவ்வொன்றாய் தலைநிமிர்கின்றன
அவன் எழுந்து செல்கிறான்

சூரியன் மறையும் நேரம்
தூரத்து மரக்கிளைகளில் தெரியும்
கறுப்பு நிறக் கொக்குகள்

இரவுநேர லயம்வீடு
பறிக்கப்படாமல் ஒரு கொழுந்து
மெழுகுவர்த்திச் சுவாலை

இரசிக்க வைத்தன
சீராக அடிவைத்து நடப்பவன்
காலடிச் சப்தங்கள்

அவன் நிலவை வரைந்தான்
இருள்கூழ்ந்த வானமாகிவிட்டது
வகுப்பறைக் கரும்பலகை

பணி முடிந்த பின்பு
கைகளைக் கழுவிக்கொள்கின்றான்
புமாலை கோர்க்கின்றவன்

தண்ணீர் நிரம்பிய குளம்
தம்மைத்தாமே முத்தமிடுகின்றன
நீர் அருந்தும் மான்கள்

தண்ணீரில் உதிர்ந்த பூ
தனது கிளையின் விம்பத்தில்
பொருந்தி நிற்கின்றது

குழல் ஊதினாள் எழைப்பெண்
அடுத்தவேளைச் சாப்பாட்டுக்காக
புகைகின்றது அடுப்பு

நெடுந்தூரப் பயணம்
இப்போது பழகிப்போய்விட்டது
புகைவண்டியின் கோசம்

திறந்து பார்க்கின்றேன்
சிறுவனின் பாடப்புத்தகத்தில்
அந்தநாள் ஞாபகங்கள்

தடைப்பட்ட மின்சாரம்
திரும்பும்வரை தவம் இருக்கின்றது
தனியாய் மெழுகுவர்த்தி

கைவிரல்களைக் குவித்தேன்
எதிர்புறச் சுவரில் ஒரு மிருகம்
தன் நிழல் காட்டுகின்றது

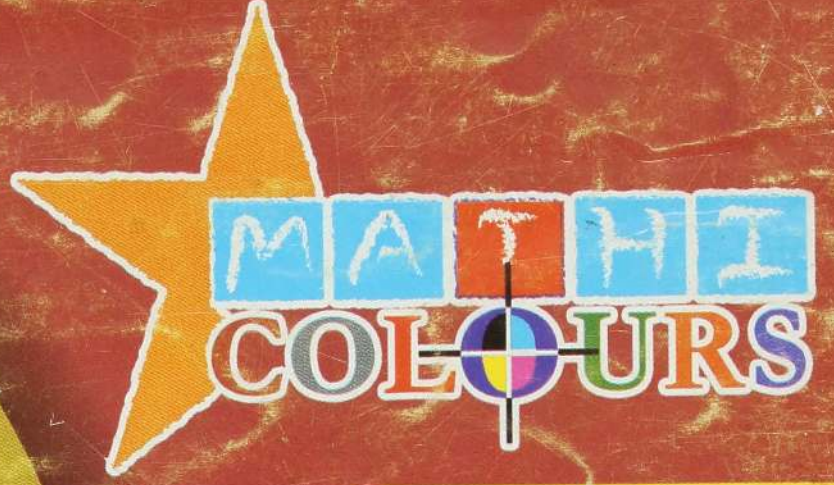
அவனும் இவனும்!

“மரமேறி “சூஸ்” எடுப்பது
என்னப்பனின் தொழில்!”
கேட்டவெளிநாட்டவன்
“ஒருவிஞ்ஞானியின் மகள்”
எனக் கணக்கிட்டுக் கொண்டான்!
நம்நாட்டவனோ,
“சீவிறவன் மகள்”
எனமுகம்சுழித்துக் கொண்டான்!
காரணம்
அவன்
விஞ்ஞானபூர்வமாகச் சிந்திக்கிறான்
இவன்
மெய்ஞ்ஞானமில்லாமல் யோசிக்கிறான்!

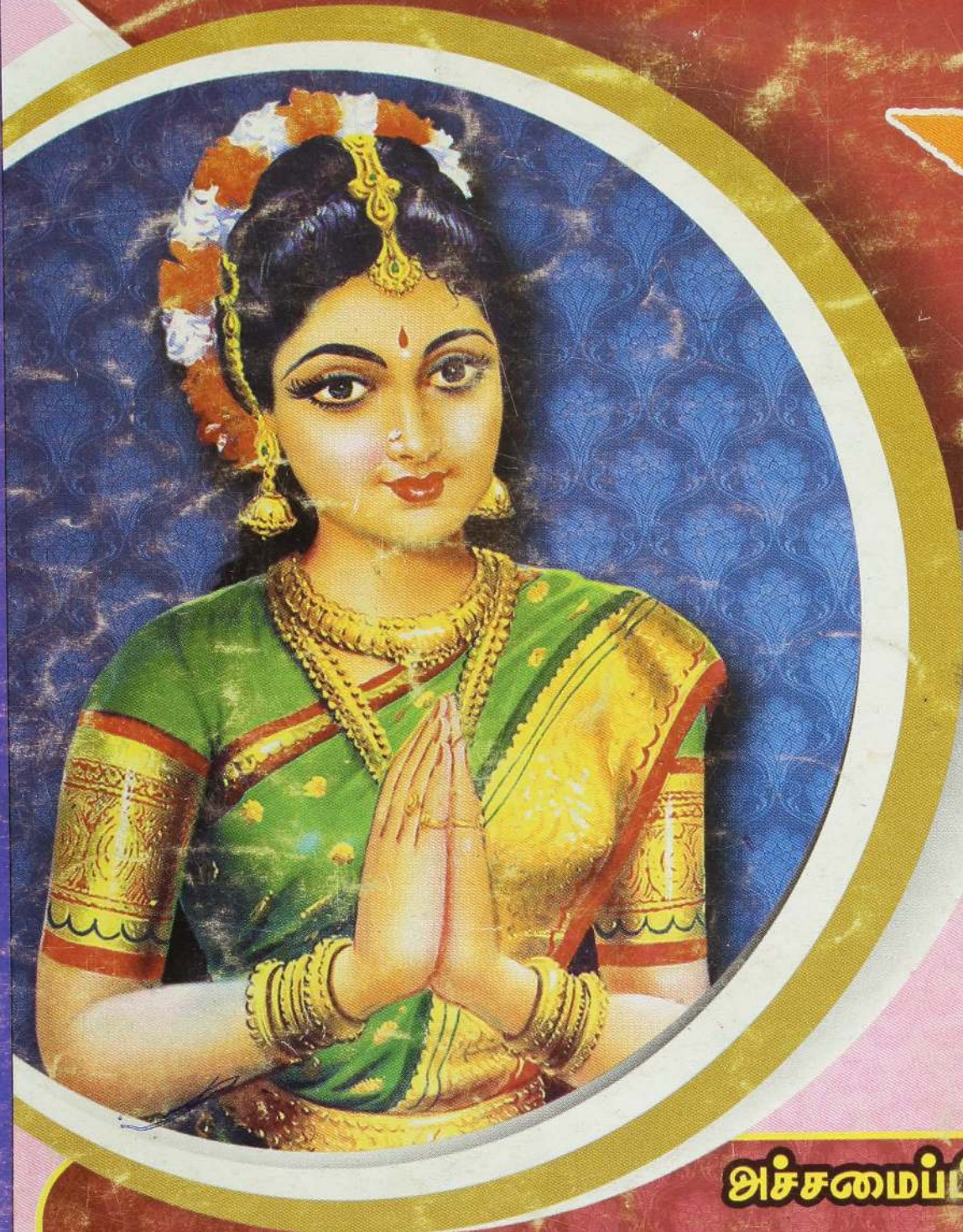

செ. அன்புராசா

Handwritten text in purple ink, possibly a signature or date, located in the upper right quadrant of the page.

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய புரமாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

பர்ண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

📍 இல.10, முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர்

☎ 021 2229285, 077 7222259

✉ mathicolours@gmail.com

📌 mathicolours

📞 0702222259

